

Miên Hoa Chung Thực Viên

Contents

Miên Hoa Chung Thực Viên	1
1. Chương 1: Chính Nhiệt Đích Tỏa Liên	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3: Roi, Thống Khổ Cùng Khoái Cảm	10
4. Chương 4: Pháp Quốc Hương Thủy	13
5. Chương 5: Liếm	17
6. Chương 6: Thái Dương Cùng Ta (thượng)	20
7. Chương 7: Thái Dương Cùng Ta (hạ)	24
8. Chương 8: Rắn Độc Mississippi	27
9. Chương 9: Máu Của Ta Uống Ngon Chứ?	31
10. Chương 10: Tay Háo Sắc	35
11. Chương 11: Giao Dịch	39
12. Chương 12: Tinh Tinh, Điểm Điểm, Nhiệt Nhiệt	42
13. Chương 13: Đêm Không Sao	45
14. Chương 14: Đêm Không Sao	49
15. Chương 15: Đêm Không Sao (hạ)	51
16. Chương 16: Sấm, Mưa	53
17. Chương 17: Chủ Nhân Của Ta	57
18. Chương 18: Thế Giới Sụp Đổ	61

Miên Hoa Chung Thực Viên

Giới thiệu

Truyện Miên Hoa Chung Thực Viên của tác giả Thất Nguyệt thuộc thể loại ngôn tình đam mỹ, tiểu thuyết hiện đại, nhá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mien-hoa-chung-thuc-vien>

1. Chương 1: Chính Nhiệt Đích Tỏa Liên

CHƯƠNG 1: CHÍNH NHIỆT ĐÍCH TỎA LIÊN

Ta dựa vào cánh cửa sắt vừa thô vừa lạnh ở cạnh bên, nhìn ánh sáng màu tím lấp lờ nơi chân trời phía xa. Có một thoáng, ta cái gì cũng không nhìn thấy, những thảo nguyên nhấp nhô dần được bảo phủ bởi sắc tối của bầu trời. Nhưng chỉ một lát sau, đám mây mù dường như chậm rãi tản mát, tiếng xe lửa gầm rú đi qua một vùng hoang vu vắng người ở. Ta lại mơ hồ thấy một tông màu xanh biếc của đồi núi, ta biết đó là đích đến của ta.

Khi xe lửa dần chậm lại, ta sửa sang một chút bởi cùng một đám trâu, bò, thú vật đi một chặng đường dài nên áo khoác có chút dơ bẩn. Căn đứng một đoạn dốc thoải, nhảy xuống xe lửa (ta cũng không dám để

nhân viên nhà ga nhìn thấy ta!)

Sải bước đi vào vùng đất không người, đám mây mù rộng lớn màu tím đỏ tán một chút ra phía sau, vùng đất Louisiana mênh mông này tựa như một con quái vật thật lớn đang ngủ say, vươn ra song giường hướng về ta.

Ta cảm thấy một loại khiêu chiến rất rõ ràng.

Nhà ta vốn ở vùng North Carolina – một trong mười ba thuộc địa của Anh quốc, mà ta đã chạy trốn tới đất Louisiana thuộc vùng cai quản của nước Pháp.

Khê nhếch miệng, miệng vết thương hơn mười ngày trước bị ở North Carolina đến giờ vẫn còn đau xót..... Có điều tất cả cũng chỉ là chuyện quá khứ!

Trên đất di dân này, ta là người mới tới, một người hoàn toàn không hiểu ngôn ngữ của vùng đi vào một quốc gia hoàn toàn mới. Đúng vậy, Louisiana thuộc quyền cai trị của Pháp, là một vùng đất mới phục vụ cho mục đích tư lợi của Pháp.

Bắt đầu một cuộc đời mới! Nhân sinh vẫn luôn tiếp diễn mà!

Ánh vàng đổ lên mặt đất cũng chỉ để lại những khoảng sáng yếu ớt, xem ra, đi ở đây hẳn một ngày một đêm có lẽ cũng sẽ không gặp người đi đường. Mặt trời chiếu lên ta lúc này đã bắt đầu xuất mồ hôi. Vì thế ta bắt đầu hoài nghi nơi mình xuống không phải nhà ga? Nếu đó là cái trạm như ta nghĩ, thì hẳn là phải có thị trấn mới đúng.

Sau khi đi một hồi lâu, ta nhìn thấy một bóng cây cổ thụ vươn ra những nhánh cây thô to tạo thành bóng mát, vì vậy cơ thể khát vọng sự mát mẻ của ta cứ hướng nơi ấy đi đến. Nơi này cũng không có nguồn nước, nhìn bốn phía xung quanh, ta chỉ thấy hoàn toàn là những bãi cỏ ngắn ngủn trống trải, không rào chắn, không bò cừu cũng không hoa màu.

Chẳng lẽ là vùng đất chưa có người khai phá?

Đang lúc phân vân thì ta bỗng thấy một loài sinh vật đang di động – đó là một con thỏ hoang màu nâu.

Máu cùng thịt của nó với ta hiện tại là vô cùng thích hợp!

Im lặng, ta nhẹ nhàng lấy ra khẩu súng lục của mình, tiếp từ túi quần lấy ra một băng đạn..... Mất ta rất tốt, bắn trúng một con thỏ cách có hơn mười thước với ta mà nói là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tiếng súng vọng lên một hồi lâu.....

Có lẽ vì nơi này không gian rất rộng.

Máu thỏ ẩm áp cũng không quá tanh nồng, nắm chặt lông nó rồi xoay nơi máu phun mãnh liệt hướng thẳng vào cổ mà từng ngụm từng ngụm nuốt xuống – thật sự là đã khát! Củi khô ở đây cũng rất nhiều, ta dùng con dao nhỏ của mình lột bỏ lớp da thỏ, đem thịt đặt trên tảng đá cắt ra làm mấy khối, lấy đá lửa trên người xuống châm lửa củi, con thỏ kia không bao lâu đã trở thành món lương thực duy nhất trong ngày của ta.

Đêm đến ta cũng không mạo hiểm rời khỏi cây cổ thụ.

Liều lĩnh đi vào cánh đồng hoang không được khai phá là thực đáng sợ.

Ta bảo trì đồng lửa vẫn cháy.....Ta chỉ là ngồi nghĩ xem bản thân nên quyết định như thế nào: Tìm vài hạt giống gieo thành một khu vườn, khi thì làm thợ thu hoạch khi thì làm một đốc công nô lệ da đen, ăn loạn chén cơm, ở nơi đây, không ai biết ta là ai, không ai biết nói tiếng Anh ngày trước của ta.

Bầu trời đêm có màu lam, màu lam thẫm chỉ có chút điểm sáng yếu ớt của trăng.

Côn trùng kêu ra rả, lá cây trên đỉnh đầu xào xạc rung động..... Gió thổi khiến những nhánh cây không ngừng phát ra những âm thanh đơn điệu. Giống như tiếng gọi khàn khàn âm ỉ.

Trời càng ngày càng lạnh, ta dùng áo khoác gắt gao bao lấy quanh thân, muốn tìm ở thân cây thô to một nơi thoải mái.....

Lửa cháy, trong mắt ta càng ngày càng mờ mịt, ta xem..... nhìn..... cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm mặt trời đặc biệt nóng. Ánh mặt trời bỏng rát thiêu đốt mặt đất, trên đầu ta lại không có gì che đậy.

Ta vẫn đi, trên vùng đất vô tận này.

Đi cả một ngày trời, ta không hề thấy bất cứ một con thỏ nào.

Vì thế khi leo qua một ngọn núi nhỏ, ngay khi đã lâm vào tình trạng kiệt sức lại nhìn thấy phía dưới xuất hiện một vùng trồng bông xanh biếc, lúc ấy ta có cảm giác mình đã khát tới mức cảnh vật trước mắt là ảo ảnh – vẫn chạy. Ta chạy xuống sườn núi, phía trước là một vùng xanh biếc vô tận đến không thể tưởng lan tỏa trong tầm mắt.

Một héc-ta, một héc-ta những cây bông cao đến nửa người lay động dưới ánh chiều đỏ rực, xanh thẫm, vô tận, tựa biển.

Một nhóm nô lệ da đen đang ở ruộng ăn cơm, ta chạy đến gần như tắt thở..... Khi ta bổ nhào vào chỗ bọn họ đang tụ tập ở hai bờ ruộng, trực tiếp nhảy đến nơi kênh ruộng đang trào ra nước giếng, vùi hẳn đầu xuống, từng ngụm từng ngụm uống vào dòng nước ngọt mát..... Ta cảm thấy sinh mệnh lại một lần nữa quay trở lại trong thân thể!

Ngôn ngữ bất đồng, ta cố gắng hoa tay múa chân. Hơn nữa, loại người sắp chết đói đem cơm ăn đến điên cuồng, lại thêm mặt ta đã thể hiện ra ta là người da trắng, khiến cho đội đốc công bán tín bán nghi thu lưu ta. Tối đêm, ta ngủ luôn ở gian phòng dành cho nô lệ da đen – có điều ta phải lén lút đem súng cùng đạn của mình chôn ra sau phòng ở.

Tuy ngôn ngữ bất đồng, ta vẫn làm cho ông ta tin tưởng ta là người da trắng từ thuộc địa của Anh quốc mà đến. Hơn nữa, khi ta xoay cái cuộc lên làm việc, cũng thể hiện là ta đã quen thuộc với công việc gieo trồng bông, đốc công dùng vốn từ tiếng Anh ít ỏi của ông hướng ta nói rõ: Chủ nhân đi săn thú. Người tạm thời ở chỗ này. Chủ nhân trở về sẽ nói sau.

Rất nhanh đã tới mùa thu hoạch bông, cơ thể ta ở đây được rèn luyện ngày một trở nên rắn chắc. Liên tục thu hoạch hơn mười ngày, chân bị gai bông cắt phải cũng có mấy lần, tóc cũng không có thời gian nhàn rỗi mà để ý tới, phơi nắng quá nhiều làm cả lưng đều bị lột da. May mắn khi còn ở North Carolina, ta có cùng một số người người da đen giao hảo mà học luôn ngôn ngữ của họ. Ở chỗ này cùng nô lệ da đen làm bạn, bọn họ còn giúp đỡ ta rất nhiều. Cụ bà Lucy mỗi tối đều giúp ta cùng con của bà cũng bị thương vì phơi nắng ở sau lưng mà bôi ít thảo dược có hương vị cổ quái, như vậy bọn ta có thể trong lúc ngủ mà điều trị vết thương, ngày hôm sau lại có thể tiếp tục làm việc.

Vào một ngày sau khi đã thu hoạch xong, giông tố dữ dội kéo đến.

Đây là lần đầu tiên ta được chứng kiến giông tố thực sự đổ bộ giữa lục địa: từng tia chớp phát ra ánh sáng màu bạc, màu vàng kim, màu lam, mưa ập xuống ngay sau tiếng sấm nổ vang. Gió rất mạnh, mưa lớn trải đều lên cả vùng đất khô nứt đang khát gào nước. Sau đó mưa to chỉ trong phút chốc biến thành mưa đá. Hàng tỉ khối mưa đá lóe sáng đốc toàn lực đổ xuống, giằng co hết sức qua hẳn một giờ sau, mưa đá ngừng lại, nghệt thở trong một thoáng, mưa lại bắt đầu ồ ạt đổ xuống, có điều gió cũng không còn lớn như trước nữa.

Nhóm nô lệ da đen vui vẻ nhảy vào cơn mưa chơi đùa âm ỉ, Carew – con của cụ bà Lucy cũng lôi kéo ta cùng nó chơi đùa trong mưa. Ta không từ chối, bị nó lôi vào cơn mưa mà cùng nhau cười đùa.

Giữa tiếng mưa cùng âm thanh ồn ào náo động, ta đột nhiên cảm thấy được có thứ gì đó đang ở sát bên gáy ta, đó là một luồng hơi thở nóng hổi. Ta quay đầu lại, thấy mũi miệng của một con ngựa đang hướng ta phun ra những luồng khí vừa trắng vừa đỏ..... Đó là một tuần mã màu trắng xinh đẹp, cao lớn mà lông lại trắng thuần một màu. Khi ta còn đang ngắm nhìn con ngựa này, nhóm nô lệ da đen đã đình chỉ cười đùa, ngay cả đốc công cũng chạy vội ra, bọn họ cứ như vậy quỳ gối dưới làn mưa.

Đây là chủ nhân của bọn họ?

Nam nhân ngồi kia mặc một cái áo màu trắng đơn giản dắt trong quần bò, mái tóc màu đen được một sợi dây buộc lại, trên chân là đôi giày bó có dính thêm đất cát, mưa đổ xuống xuyên hẳn vào quần áo của hắn, lộ ra từng đường nét cơ thể mạnh mẽ..... Đôi mắt đen của hắn nhìn ta, mà ta, lại quên không quỳ xuống, quên nói chuyện, chỉ cảm thấy vô số hạt mưa rơi lên lông mi của ta, khiến ta nhìn không rõ ánh mắt hắn.

Hắn nói ra mấy từ ngữ không rõ nghĩa, vẫn như trước gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt ta. Sau đó ta có điểm sợ hãi mà lùi từng bước ra sau, ngựa hắn lập tức ép sát lại, hắn yên lặng nhíu mày, lại nói ra mấy lời nữa.

Ta không có hiểu lầm. Hơn nữa lúc này từ trong tiếng mưa rơi lại truyền đến một số lượng lớn tiếng vó ngựa, đại khái gần trăm con ngựa phi tới đây. Gần như đều là người hầu da trắng, còn có vài người thẳng đến khi bọn họ xuống ngựa ta mới phát hiện đó là nữ nhân mặc nam trang. Bọn họ vây quanh chủ nhân của con ngựa trắng, sau đó lại tựa như gió, bọn họ tiến đến phòng của đốc công.

Để lại ta một mình, cứ như trước đứng dưới mưa.

“Mang nước vào.” Người hầu lịch thiệp cũng sẽ có người nói được tiếng Anh. Ta đang cầm bình nước, là đốc công trước đó bảo ta mang tới.

Tấm ván gỗ trong phòng đốc công, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã được trải lên một tấm vải thượng hạng, trên bồn tắm cũng trưng ra khăn tắm trắng toát, chủ nhân đang an vị trong nước ấm, để cho vị nữ nhân vẫn mặc nam trang cọ người.

“Người chính là người mới đến?.....” Hắn hỏi ta như vậy..... Một người hầu khác ra lệnh cho ta quỳ gối xuống sàn nhà, đúng tầm tay hắn có thể vươn tới. Ta có thể ngửi thấy từ nước ấm bốc lên mùi tinh dầu thơm không biết tên, từng đợt nhiệt mơ màng ngọt đến chán ngán nhẹ nhàng tỏa về phía này.....

“Vâng”

“Tên là gì?”

“Jack.....” Khi nói đến đây, ta cảm nhận được tay hắn đang hướng về đây..... Cũng giống như thưởng thức, hắn sờ lên đỉnh đầu đã cúi thấp của ta, sau đó tay hắn kéo tóc ta lại. “Tóc của người thực mỏng..... Ta chưa từng gặp qua màu tóc này.....”

Ta nghĩ muốn trả lời chỉ là vì hơi nắng dưới mặt trời quá lâu thôi, nhưng tay hắn lại lướt theo tóc, hạ xuống dưới.

Ta ngừng hô hấp. Tay hắn chạm tới xương cổ ta, một chút lại lướt qua bả vai.....

Đó chỉ là cái vuốt nhẹ, lại khiến ta nhìn không được mà phát run.....

Đầu ngón tay hắn rất nóng, làm da thịt ta cơ hồ mới bị hắn chạm vào một chút đã như bị thiêu đốt.

Hơi thở hắn cũng tiến lại gần, sóng nước dao động tạo thành tiếng. Tay hắn đem cổ ta kéo lại, ngay lúc ta sắp nhìn không được định đẩy hắn ra, một tiếng nước chảy nữa dời đi lực chú ý của ta. Cô gái tóc vàng chà lưng cho hắn từ phía sau vòng qua đây, thì ra phía dưới nàng cũng không có mặc quần, nơi riêng tư cũng là một khoảng lông tơ màu hoàng kim, lập tức hấp dẫn mọi tầm mắt nam nhân.....

Đôi chân nhỏ của nàng thật dài liền vượt qua đỉnh đầu ta, bước vào trong nước, tiếng nước bắn ra ngoài từ bồn tắm lớn bằng sắt tây không lớn lắm. Tay của chủ nhân đem cổ ta kéo lại ngày càng gần, gần như đưa môi hắn dán lên lỗ tai ta rồi lại không hoàn toàn chạm tới, hắn chỉ là nhẹ giọng ở bên tai ta nói chuyện:

“Nghe được lắm, Jack. Người từ một tháng trước đã xâm nhập vào khu săn bắn của ta, đúng không? Bọn ta đã tìm thấy một đồng lửa tàn.” Hắn nói, còn trước mắt ta, nữ nhân kia lấy tay âu yếm hạ thân hắn, dùng mười ngón tay xoay quanh vỏ về chơi đùa bộ phận đã ngẩng lên được một nửa..... Sau đó nàng cúi đầu, ngậm lấy bộ phận nam tính ở trong nước mà ta nhìn không rõ nhan sắc lớn nhỏ.....

“A.....” Tiếng thở dốc trầm thấp dán tại bên tai ta, lỗ tai ta bắt đầu bị hâm nóng. Nữ nhân kia rất nhanh đã đem hai chân của mình tách ra, lộ ra bộ phận sinh dục của nàng, đón lấy bộ phận của chủ nhân mà ngồi xuống.....

Tay chủ nhân nháy mắt nắm chặt lấy da thịt ta, cứ vậy mà dùng sức. Sau đó hấn dấn vào càng gần hơn, vành tai ta ngay bên môi hấn, khi hấn nói, môi dưới của hấn có thể đụng chạm tới vành tai đã tràn ngập huyết dâng lên.....

“A..... Tốt lắm..... Jack, nàng thật sự là cái ưu vật, đúng không? Người nhìn cả rồi phải không? Người nghĩ muốn sờ tới không?” Ta cũng là nam nhân, hơn nữa là một nam nhân khỏe mạnh chín chắn. Ta cũng không phải là cái xử nam chưa từng đụng tới nữ nhân, ngay tại trước mắt ta phát sinh nhục dục, ta đã cảm thấy được thứ trong quần đang trường nóng lên.....

Tay kia của hấn vươn tới, bắt lấy đầu nhũ giữa mớ áo rách nát của ta, bàn tay vốn đang ôm lấy cổ ta lại dẫn dắt hai tay ta vươn đi, ta liền quỳ như vậy, thân rướn tới, hai tay vươn ra bắt lấy bầu ngực của nữ nhân kia vẫn đang lay động thân mình rên rỉ..... (3P, *lau lau mồ hôi*)

Tay hấn thực nóng, ngón tay để móng thật dài cứ thế tả hữu mà niết lộng lấy đầu nhũ ta. Phía sau ta có thể cảm nhận được có người đang đi tới, một đôi tay mềm mại từ phía sau đem quần ta cởi ra một ít. Đầu của một nữ nhân chui vào giữa hai đầu gối ta lúc đó đang che đậy thứ đã đứng thẳng từ lâu, tiếp theo ta bị khoang miệng nóng bỏng của nàng vây lấy.....(giờ thì 4P *khóc*)

“Ân..... Ân

” Ánh mắt ta bị bầu vú trơn bóng cứ chớp lên chớp xuống chiếm cứ, ngực bị ngón tay ma lực của chủ nhân từng bên từng bên vỗ về chơi đùa, bên dưới, ta chỉ có thể cảm nhận được đầu lưỡi của nàng đang dụ dỗ ta lần lượt điên cuồng va chạm vào cổ họng mềm mại.....

“Thiên đường a? Jack của ta.....?” Đôi mắt đen của hấn cứ như vậy nhìn ta, hơi thở gấp gấp của hấn liên tục vang bên tai. Ta cũng thở gấp, nữ nhân đang điên cuồng vận vẹo trên người hấn không ngừng làm nước chứa đầy mùi hoa bắn lên người ta.....a, a!

Trong cơn điên cuồng, ta xác thực nghe được ở sau lưng lại vang lên tiếng bước chân. Bất quá ta không có chú ý tới, ta cũng không có thời gian để mà chú ý, cảm giác cao trào điên cuồng, còn có tiếng thở dốc kịch liệt bên tai của nam nhân kia, thế giới của ta cứ như vậy bị vây quanh..... Đầu lưỡi chủ nhân ly khai khỏi lỗ tai ta, cảm giác sắp bắn tinh, làm cho ta ngẩng cổ lên ____ a ____!

Một tiếng dây kim loại va chạm vào nhau, một cổ mùi khét từ da thịt bị thiêu đốt cùng lúc đánh úp vào trong óc ____ thân thể chịu một nỗi thống khổ thật lớn ____ vết thương trí mạng trên cổ đã đau đến mức khó tưởng nổi, tựa như cần cổ dưới máy chém trong nháy mắt đã bị chém rời khỏi người!

Kêu cũng kêu không được, khoang miệng tràn ngập máu do chính mình cắn phải đầu lưỡi. Ta chỉ nhớ rõ mọi người thoáng chốc đã ly khai khỏi ta, muốn bắt lấy thứ nặng nề ở trên cổ là căn nguyên của nỗi đau đón khôn tả, cánh tay lại bị tay của hai tên cường tráng nắm chặt ra sau!

“Jack, không cần giãy giụa.” Chủ nhân từ trong nước đứng lên. Nước mắt thống khổ đã làm mờ đi tầm mắt của ta, bất quá ta có thể nhìn thấy bộ phận vẫn ngẩng cao đầu cùng hạt nước trên người hấn không ngừng lăn xuống mặt đất. Ta muốn hét, ta rống to ra tiếng, tứ chi bị nắm, kim chước trên cổ vẫn như trước đó rực thiêu đốt da thịt ta, được ngửi hương vị thịt nướng của chính mình, ai từng được ngửi qua?

A ____ a ____ a ____!

Ta gào thét, cực lực muốn vùng ra khỏi kẻ đang khống chế tứ chi ta.

Một đống nước lạnh hướng ta tạt tới, sợi xích trên cổ tỏa ra một trận khói trắng, ta ngay giữa mùi vị cháy khét như vậy, ngất đi.

...

..

.

Mặt trời rất lớn, ta đi ở giữa trung tâm đội ngũ, mồ hôi trên người theo quần áo chảy xuống.

Trang viên Sri Lanka cách đây ba mươi dặm, chính là đích đến của đội ngũ.

Mà ta, dấu vết trên cổ vẫn như trước rách ra chảy máu, vòng sắt theo từng bước chân ma sát vào miệng vết thương ____ máu không ngừng chảy ra, đau đớn dữ dội hướng tứ chi lan tỏa.....

Ta thành thực trở thành nô lệ của Macquarie Sri Lanka

Chương này làm ta vừa edit vừa muốn khóc, chẳng biết nên gọi là hentai hay yaoi đây @@. Hơn nữa, có vẻ ta ko có duyên vs chương này (_ _ ”)

P/s: Lần này ta post cả chương nhưng lần sau thì lại cắt nửa ra, mỗi lần @@

P/s 2: Ảnh nhi, nếu em vô đây đọc thì tiện thể ta hỏi, em bảo ta add blog em vô mà em ko add blog ta vô. Vậy là đạo lý gì? Add ngay.

Miên hoa chủng thực viên – Thất Nguyệt

Chắc, chả hiểu sao tự dưng đau đầu rồi uống thuốc, lại cũng không hiểu sao lại lăn ra ngủ luôn trên bàn. Xin lỗi đã để mọi người chờ lâu zì ^^”

2. Chương 2

CHƯƠNG 2:HUYẾT HỎA DỮ THỦY

Lần đầu tiên kể từ khi rời khỏi North Carolina ta mới nhìn thấy biển..... Có lẽ vì đau đớn từ miệng vết thương đã khiến ta mơ hồ, kia cũng không phải biển, mà là hồ nước rộng như biển có những đợt sóng nước nhỏ dập dềnh.....

Ta không thể cử động thân thể cùng lúc với đầu được, miệng vết thương thối rữa dưới thời tiết nóng bức ở đây lại càng không thể khỏi, đau đớn càng lúc càng mạnh khiến không phân rõ nổi ban ngày hay đêm tối. Cũng không chỉ một lần, ta ngã gục dưới ánh nắng tàn độc..... Sau đó đầu lại được một bát nước lạnh bức tỉnh.....

Người chung quanh nói gì ta không hiểu. Đó là những âm phát ra u nhã, những tiếng xì xào nhỏ nhỏ, tựa như tiếng chim sơn ca trong núi. Bọn họ cười lạnh, dùng ngôn ngữ xinh đẹp như vậy cười nhạo, cả một đám người nhìn vào đau đớn của ta. Ta nắm chặt tay, không thể tha thứ chính mình rơi vào nhục dục để rồi sa vào bẫy rập. Xiềng xích dành cho thú vật trên cổ, bị đám người đáng giận này coi ta như con cẩu mà nắm vòng cổ kéo đi!

Bọn ta đi được ba ngày, vì chỉ có mình ta là đi bộ mà làm chậm lộ trình. Mỗi đêm ta đều bị khóa ngoài lều trại của chủ nhân, vớt lên mặt đất cơm thừa cho ta cùng một vài con chó săn ăn. Sau đó đãi ngộ duy nhất cho ta chính là có người hầu đến giúp ta tẩy trừ miệng vết thương trên cổ.

_____ Việc này là chủ nhân muốn được thấy tận mắt.

Một nhóm nữ hầu chỉ mặc đồ lót xoay chung quanh người hấn, mấy người hầu trẻ tuổi cũng trần trụi đứng hầu ở bốn phía. Sau đó tốp năm tốp ba nhìn chăm chú vết lửa cháy thật lớn trên cổ ta giờ đã ươn sũng vì máu bởi vòng sắt bị tháo ra, tiếp đó là khoảng thời gian cồn chà lâu lên miệng vết thương.....

Đó là nỗi thống khổ cùng cực.....

Thân thể ta cuối cùng phải cứng còng lại, chờ đợi đau đớn như đâm vào cốt tủy đang tới. Đó là loại nước như nước quỷ, sẽ đem hồn phách của ta ra bào mòn dần. Đầu tiên là dùng cồn dội toàn bộ lên vết thương, sau đó chỉ dùng bông dính cồn chà lau một lần. Ta cắn chặt răng chịu đựng, phía sau, chủ nhân luôn thần nhiên dõi theo. Khác với những người khác, hấn luôn đặc biệt hứng thú mà gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt ta, giờ đã gần như tràn ngập nước mắt vì đau đớn, cả cơ thể đều run lên bần bật.....

Sau đó hấn sẽ ngay tại đây để cho bọn nữ nhân cười lên người hấn.....

Đến ngày thứ ba bọn ta cuối cùng cũng tới thượng du con sông. Sau tông màu xanh biếc của đồi núi là một mảnh màu xanh xám của sông lớn..... Dòng nước rộng lớn gần như đem cả đại lục chia làm hai nửa, so với biển càng khiến ta sợ hãi. Suy nghĩ của ta bị hỗn loạn, nhìn bờ sông xa xa ở bên kia, có một khoảng

bông điên nhìn không thấy điểm dừng. So với chỗ ta làm kia còn rộng lớn, tươi tốt hơn nhiều. Vô số nô lệ da đen trên đồng ruộng hai đầu bờ ruộng làm việc.....

Từ bãi đất bên này nhìn qua, phía bên phải bông điên là một khoảng cây cối rậm rạp âm u, trong đó là lâm viên cùng một tòa kiến trúc đồ sộ màu trắng.

Đám người hầu bắt đầu hưng phấn kêu to, bọn họ cùng lúc thúc ngựa, chạy như bay trên sườn núi. Đó là nhà của họ sao?

Ta đứng ở đây, dây xích bị ném xuống đất, gần trăm con ngựa chạy trên đường tung bụi đất mù mịt, ta chỉ có thể dùng ý thức cuối cùng của mình để tránh né bốn vó ngựa nện trên đường.....

Một luồng đau đớn mạnh mẽ truyền từ dây xích thẳng lên cổ ta. Ngắc đầu, chủ nhân từ trên yên ngựa cúi người xuống nhặt dây xích lên, ta cảm thấy hần đang cười. Dưới màu tím trời chiều cùng bụi đất bay lên, hần đang cười. Ta giống như, được nhìn thấy nụ cười của ma vương.....

“Uống a!” (1) Hần quát roi vào mông ngựa, sau đó ta chỉ có thể kịp thời lấy tay giữ chặt dây xích trước mặt, tránh cho cần cổ vì chịu lực mạnh như vậy mà đứt rời..... Ta cố sức chạy. Mới đầu chỉ là chạy, sau ta vấp phải một tảng đá trên đường, té ngã, lại bị kéo, cứ như vậy bị kéo đi trên mặt đất đầy bụi. Móng ngựa đập đến, ta một tay giữ dây xích, một tay bảo vệ đầu của mình.....

Thân thể ma sát trên mặt đất thô ráp, bị vài hòn đá lớn đập vào cơ hồ đến cả nội tạng đều phải nhỏ ra.....

Sau đó ta nhìn thấy nước. Lập tức, vì ngựa dừng lại đột ngột khiến ta lao thẳng vào dòng nước xanh thẫm trước mắt!

Dây xích rốt cục cũng buông lỏng, ta giãy giụa, cảm thấy cổ vừa chịu đau đớn cùng cực giờ ở trong làn nước mát lạnh lại có được chút ít xoa dịu.

Ta từ trong nước ngẩng lên, những tia sáng cuối cùng từ mặt trời ánh lên mặt sông. Mặt nước màu lam, màu bạc chiếu sáng lấp lánh, sau đó phía sau ta truyền tới thanh âm vật gì đó rơi vào nước. Ta muốn quay đầu lại, nhưng hai cánh tay cường tráng từ sau lưng ôm chặt lấy thân hình ta.....

Lỗ tai bị một ngum cắn vào khoang miệng nóng rực. Ngực hần kề sát lên lưng ta làm cho ta biết này là ôm ấp của một nam nhân so với ta cao lớn cường tráng hơn rất nhiều..... Còn có hỗn hợp của mồ hôi cùng bụi đất, hơi thở hần mang theo máu cùng hương vị mồ hôi thô ráp.....

Ở trong nước, thắt lưng hần gắt gao dán trên người ta. Tại vùng trung tâm của quần bò nổi lên bộ phận đã cứng như đá đặt lên da, tay hần ở trong nước sờ soạng, vạch tìm trong mớ quần áo rách nát của ta, tìm tới đầu nhũ, không chút lưu tình bóp chặt. Bộ phận kia trên cơ thể, tựa như sinh vật nào đó theo ngón tay hần vùn vụt, bắt đầu sưng lên, phân thân hần đặt trên da thịt ta cũng bắt đầu cứng rắn dứng đứng.....

“Người thật sự rất bẩn..... Jack. Người thật sự là cái nô lệ dơ bẩn, sách. Không cần dùng ánh mắt hiểu thấu như vậy nhìn ta, nhìn chăm chăm chủ nhân như vậy cổ của ngươi sẽ phải chịu khổ đấy.....” Hần dùng tiếng Anh chậm rãi nói, phát âm cũng rất nhẹ nhàng nhu hòa, nhưng trong lúc hần nói như vậy vẫn ngậm lấy lỗ tai của ta. Khi ta quay đầu cảm tức nhìn hần, cái miệng hần giống như đối khát tiến tới, cắn lấy lỗ tai ta.

“Đầu vú ngươi rất hấp dẫn..... Nơi này thì sao? Để ta xem cái đùi đầy đặn hữu lực của ngươi..... mạch máu dưới bắp thịt, nga, Jack, mạch máu ngươi nhất định là đang sôi đi!”

Tay hần ở trong nước loạn động, ở trên đùi ta vuốt ve.

Sau đó phân thân của hần cứng như đá, giống một cây gậy nóng rực. Hần ôm sát thắt lưng khiến ta không thể không gắt gao dán vào thân thể hần, hần đem vật thể hình trụ cách hai tầng vải chen vào giữa mông ta..... hậu huyệt của ta run rẩy, nước từng đợt từng đợt đập vào ngực, lòng bàn chân đứng không vững, cổ vẫn đau nhức như trước. Hần nâng ta lên, ta cảm giác bọn ta di chuyển được vài bước, đi tới chỗ nông hơn một chút, tiếp đó ta bị bổ nhào lên mặt đất có đá cuội cứng rắn, cứ vậy mà lao mặt xuống.....

Hần không có kéo quần ra, chỉ là nắm lấy thắt lưng ta, đem phần đỉnh đã thức dậy trong cái quần ướt đẫm của hần đặt giữa hai chân ta..... hơi thở cuồng nhiệt vẫn như trước cắn lấy tai ta, hần rên rỉ, ở bên tai ta vừa rên rỉ vừa nói nhỏ:

“Jack..... Nó được không? Nó cứng hay không?..... Của người đâu? Đại gia hỏa của người có phải hay không cũng cứng như vậy? Ân? Người nơi này muốn hay không muốn?!”

Tay hấn cách quần, cứng rắn chọc đến hậu huyết đang run rẩy của ta ____ Ta dồn sức ra phía sau đầu, dùng cái gậy của chính mình đánh mạnh lên trán hấn. Hấn kêu đau một tiếng, thả lỏng một chút sức lực kìm hãm ta. Ta lập tức đứng lên, hấn còn đang ngồi trên đùi ta bị lật cũng cùng lúc ngã xuống. Ta hung hăng đá một cước vào bộ vị vẫn đang cứng của hấn vừa đặt trên người ta.

Một cước kia rất mạnh, hấn lập tức co người lại, cắn răng nhịn đau.

Ta biết chạy không được xa, mà ta đơn giản cũng không chạy. Đến gần cái vòng sắt của sợi xích, ta đem nó siết lấy cổ hấn, gắt gao giữ chặt. Hấn cũng phản ứng rất nhanh, dùng hai tay bắt lấy dây xích không để ta siết hấn tắc thở.....

Đám người hầu đang ở xa xa chờ trò vui cũng lập tức chạy lại, ta gào lên: “Ai dám lại đây ta liền siết chết hấn!”

Kỳ thật bọn ta còn đương đầu sức, mà ta đã phải chịu qua đau đớn nhiều ngày đã hao tổn quá nhiều sức lực.....

Song, nếu có chết như đã nói, ta cũng quyết lôi người cùng ta xuống địa ngục!

Xấu như ta vốn không phải là thiện nam tín nữ, tin tưởng có thù tất báo. Người cho ta sỉ nhục đau đớn, ta phải trả lại gấp bội!

Đột nhiên, đầu của hấn hướng thẳng vào cằm ta ____ thủ đoạn cơ hồ giống nhau. Ta bị hấn có sức mạnh hơn đánh cả người bật về sau.....

Đám người ba chân bốn cẳng áp tới, ta cảm thấy bầu trời dường như đen lại.....

Thanh âm của dòng nước, còn xen lẫn tiếng ho khụ của nam nhân mạnh mẽ ngạo mạn không ai bì nổi kia.....

Khi tỉnh lại ta ở trong một căn phòng nhỏ dành cho nô lệ, ngày đó ta cũng không bị quát roi trừng phạt hay là hình phạt nào đó quá nặng. Chỉ là một người hầu phân phó đốc công cho ta cùng nô lệ da đen đến chỗ trồng bông làm việc.....

Sờ sờ cổ, miệng vết thương vẫn nứt da thối rữa, bắt quá vòng sắt thì không thấy đau.

Hấn ăn đau nên không hề chạm đến nam nhân như ta sao?!

Quý biết! Ta có thể chạy thì nhất định phải chạy!

Nam nhân kia..... Hấn không bình thường..... Ánh mắt đen như vậy, hơi thở nhiệt như vậy..... Kia nhất định là Ma vương!

Sáng sớm hôm sau, vào lúc mặt trời đứng bóng, ta cùng đám nô lệ da đen bị đốc công kêu đi ____ đến nơi khác làm việc! Đốc công hung hăng cầm roi da quất ở đằng sau lưng hòng hổ hống, cắn nuốt bánh ngô khô khốc cùng canh đậu, ta cũng không vì khác mắt mà bị đối đãi khác biệt. Sau khi xong cơm nước, ta liền cùng một nhóm nô lệ da đen khỏe mạnh làm thành một đội đến làm việc ở bông điền.

Vùng bông điền này lệ thuộc trực tiếp vào trang viên Sri Lanka. Tổng cộng có một ngàn nô lệ da đen trắng kiện cùng canh tác, bông điền một năm có thể cho ba đợt thu hoạch, còn có trang viên Sri Lanka rất gần sông lớn, cùng rừng cây tươi tốt một trăm mẫu Anh. Tất cả chỗ đó, chỉ chiếm một phần mười lãnh địa của Macquarie Sri Lanka.

Sau khi đến nơi này được ba tuần, thương thể trên cổ ta đã khỏi hấn. Ta học ngôn ngữ của người da đen làm cho ta ở đây cũng được bọn họ vô tư mà tốt bụng giúp đỡ, từ tấm gương cũ nát nhìn vào, vết sẹo để lại một vòng thâm nâu trên cổ ta..... Xấu xí vô cùng, dơ bẩn vô cùng.....

Tri thức của nhóm nô lệ da đen không được cao. Bọn họ chỉ biết chủ nhân là lãnh chúa lớn nhất của vùng Louisiana này. Sau khi bọn họ bị bán cho hấn, có được xem qua, những vùng đất đã đi qua đều là lãnh địa của Macquarie Sri Lanka.

Ta cảm thấy, có ánh mắt nào đó đang gắt gao nhìn chăm chăm ta.....

Không phải tại ta miễn cảm. Ánh nắng chiếu lên thân ta cùng mặt đất, khi ta dùng cuốc xới đất lên, cả lưng của ta đều được bao phủ bởi một tầm mắt thẳng tắp..... Còn ban đêm, tiếng thủ vệ cùng chó sủa không ngừng vang lên làm ta ngủ không được tốt lắm. Có lúc ta buồn ngủ muốn chết, mệt mỏi cực độ, rồi ngủ say như chết, quần áo rách nát của ta sáng sớm hôm sau tỉnh dậy đã bị lộ ra đầu nhũ sưng thẳng, giống như bị người hung hăng véo niết quá độ.....

Giữa trưa ánh mặt trời thực nóng, ta ngồi ở đầu hai bờ ruộng xa xa ăn một khối bánh bột ngô khô khốc, bên cạnh là kênh nước trong mát. Không khí tràn ngập mùi ngọt của cây ngô mới trổ bông, ngay tại giữa trưa mờ mịt như vậy, một trận hương khí tinh dầu quen thuộc kéo tới, đồng thời là tiếng bước chân cùng cổ hương ngọt tới gần.....

Là chủ nhân cùng một vị nữ tử mặc bộ áo lụa mỏng.

Ta muốn tránh đi. Hắn cũng đã nhìn ra hoặc đã sớm biết ta ở đây mà vẫy vẫy tay.

Ta chỉ có thể ngồi im một chỗ bất động.

Nữ nhân kia thật sự xinh đẹp..... Ngay lúc nàng đối mặt với ta, ta mới nhìn đến da thịt phía dưới mái tóc vàng óng của nàng. Đôi mắt màu lam ánh lên, trên bộ ngực hở nửa cũng có một viên ngọc bích xinh đẹp thoáng hiện.....

Chủ nhân đi bên nàng, sau đó bọn họ đến gần ta.

Nàng có chút ngượng ngùng, nhưng chủ nhân nói gì đó bên tai nàng, nàng cũng liền đi tới.

Ta không biết bọn họ muốn làm gì lúc này. Chủ nhân mạnh mẽ đẩy ngã nàng lên bụi ngô gần đó, quần lụa mỏng của nàng bị gió thổi bay, lộ ra đùi mang tất chân màu trắng..... nàng kêu lên sợ hãi một tiếng, liền cứ vậy hôn mê đi.

Sau đó chủ nhân hướng ta đi tới.

Ngay khi bị cặp mắt đen kia nhìn đến, ta liền không thể cử động..... Hắn nắm lấy cánh tay ta, đem ta đẩy xuống, cùng nhau ngã vào giữa đám ngô. Ta bắt đầu giãy giụa, nhưng tay cùng thân thể hắn đều có răng nanh, cùng nhau cắm vào ta, ra sức đè lên ta.....

“Muốn ăn nữ nhân này sao? Nàng rất thơm..... Ăn nàng, nơi này của người, thực sự rất khát nước?.....”

Tay hắn dò xét trong quần ta, nắm lấy phân thân đã nửa cứng lên của ta..... mỗi lần bị hắn nắm được, thân thể ta lại bắt đầu khuất nhục mà run run..... Càng muốn giãy giụa, cơ thể ta liền tràn ngập sức lực, nhưng phân thân cùng đầu nhũ thậm chí bả vai bị hắn cắn, liền khuất nhục mà run rẩy.....

Kéo ta lại gần đùi nữ nhân kia, hắn mặc bộ quần áo bó sát bằng tơ tằm bên trong tỏa ra mùi cơ thể đầy kích thích, tất cả đều đè nặng lên ta.....

Ta giãy giụa đẩy hắn ra, không biết làm sao, ta điên cuồng chạy đi.....

Phía sau có tiếng chó sủa, đó là chó sủa.....

Phía sau có tiếng vó ngựa, đó là người truy đuổi ta.....

Sau đó ta bị tóm lại.

Chủ nhân dùng roi ngựa của hắn, hung hăng quất một roi lên lưng ta.....

Ta gục ngã trên đất đỏ, nhiễm máu cùng mồ hôi, chỉ nhớ rõ roi ngựa không ngừng rơi xuống như mưa.....

Giống như lửa.

(1) Uống a : kiểu như hiệu lệnh dành cho động vật ấy mà.

...

..

Phù, ta cứ tưởng lại có một màn hen and ya nữa chứ. May mà không có *lau lau mồ hôi*

3. Chương 3: Roi, Thống Khổ Cùng Khoái Cảm

CHƯƠNG 3: ROI, THỐNG KHỔ CÙNG KHOÁI CẢM

“Ta cảm thấy người chỉ là con dã thú không chịu phục tùng..... Ta chỉ chờ đợi, ngày nào đó dã tính của người biến mất, vì dục vọng mà quỳ gối dưới chân ta. Nhưng ta nghĩ sai rồi.....” Chủ nhân dùng phần đầu roi ngựa nâng cằm ta lên. Sau đó hắn đưa roi cho một người hầu, để tay không như đang chờ cái gì.

“Giờ chúng ta chính thức bắt đầu, để cho ta chính thức bắt đầu nhấm nháp thân thể người..... Còn có đau đớn.....”

Ánh mắt hắn thay đổi, cháy lên ngọn lửa hắc ám, thái độ đùa bỡn làm trò trước đây không còn nữa. Dưới một gốc cây cổ thụ trong rừng, ta bị treo lên giữa không trung, quần áo bị lột bỏ khỏi người, tất cả bại lộ ra trước mắt hắn.

Trong rừng cao su u ám chỉ có ánh mặt trời chiều tà yếu ớt, vây quanh tứ phía đại khái có hơn mười tên hầu. Mũi chân ta chỉ có thể miễn cưỡng chạm trên mặt đất. Bọn họ không đem ta treo lơ lửng giữa không trung mà rất nhanh, ta đã biết đây là vì cái gì. Ta bị kéo đi, mặt hướng vào thân cây cổ thụ, cả thân người bị gắt gao trói chặt lên thân cây.

Một tên hầu đang ở trước mắt ta đốt một nhánh cây khuyên diệp xanh thẫm, trên cành còn mang theo nụ hoa cùng chồi non. Mùi nhựa cây bị thiêu đốt lan tỏa trong không khí khiến ta nghĩ tới mùi da thịt của chính mình bị đốt cháy đến khét. Nhánh cây kia rất nhanh được đưa đến tay chủ nhân.

Theo bản năng, cơ thể ta dùng sức co chặt lại, da thịt lõa lồ trong không khí cùng nội tạng trong cơ thể đồng thời co rút nhanh, vì nỗi sợ hãi do thống khổ mang tới sắp xảy ra mà chuẩn bị. Đầu tiên tiếng xé gió của nhánh cây kia giờ lên trong không khí rồi cấp tốc hạ xuống trên lưng, cơ thể tức thời run rẩy mãnh liệt, bị ngọn lửa hung hăng liếm một ngụm từ đầu vai phải xuống đến bên trái thắt lưng, cả thân thể đau nhức như bị xỏ xuyên một đường xé rách da thịt.

“Ặn ____!” Cấn rặng, ta chỉ có thể siết chặt nắm tay chính mình. Tiếp theo là roi thứ hai, thứ ba..... Rốt cục tất cả đau đớn kích động làm cho ta không nhìn được mà bắt đầu run rẩy đứng lên, thân hình vặn vẹo không chút khống chế, cổ tay cũng bắt đầu gãy giữa dây thừng.....

Không có thời gian cũng như cơ hội để thở dốc, những đòn roi không ngừng quất xuống.....

Đau đớn giảm dần cùng vị trí roi đánh xuống thay đổi, dường như chủ nhân đã thấm mệt thở hào hển, hình cụ trong tay múa loạn. Thoáng chốc, đau đớn bao trùm khiến ta hiểu rõ cả lưng đã hoàn toàn là vết bỏng. Đau nhức tựa hồ cũng dần tan đi khi ta thả lỏng cơ thể, chết lặng Vết bỏng nóng rát dường như đã sưng lên, thống khổ cũng bắt đầu theo đó mà thoát ra.

Hít sâu, ta ở giữa những lần quất roi mà run rẩy, làm cho loại cảm giác nóng rát này nhanh một chút tiêu tan đi.....

Vì thế mỗi một roi kia hạ xuống, bất quá cũng chỉ là khiến thân thể ta đau đến chết lặng không chế không được run rẩy mà thôi.

Hắn ngừng lại, sau đó nằm phủ lên người ta, dùng đầu gối – thứ làm cho ta điên cuồng một chút lại một chút liếm lên tám lưng chà chẹt vết roi của ta.... Nước bọt của hắn không theo quy luật dính lên da ta, thậm chí còn dùng răng nanh mút vào máu từ miệng vết thương bị vỡ ra ____ “Úc.....” Tay của ta chỉ có thể nắm chặt lấy dây thừng, nắm tới từng đốt ngón tay đều trắng bệch. Tay hắn cũng chuyển lại đây, niết mạnh vào đầu nhũ do ma sát với thân cây mà dựng thẳng lên.....

“Người thật đẹp, Jack.....” Hắn liếm, từ vai đến sau thắt lưng, liếm lên từng mảnh vết thương nóng rát.....

“Hong dich, bạch dich, toàn bộ đều phiếm đỏ..... Cùng màu tím trong suốt..... Thật sự là xinh đẹp.....”

Ta chỉ có thể thở dốc không ngừng..... Đau đớn còn có nôn nóng, ta không ngừng kêu la: “Không, không!” Thế nhưng tay hấn vẫn di chuyển xuống dưới đụng đến mông ta..... Ngay cả xương cụt nơi đó cũng bị chạm tới, tay hấn thực nóng, sờ soạng giữa hai chân _____ thế nhưng phân thân không có bị nắm trụ. Ta kiệt lực vận vẹo, nhưng tay hấn như bị hút vào, tựa hồ da thịt mềm mại kia cực độ hấp dẫn lòng bàn tay ngày càng nóng của hấn.....

Máu bắt đầu dồn xuống hạ thân, ta mờ mịt giữa đau đớn như vậy lại vì sờ soạng mà bắt đầu cương.....

Hấn lại thở hổn hển ngừng lại. Sau dùng tiếng Pháp cùng người hầu nói câu gì đó, bọn họ đem ta từ thân cây cối bỏ xuống, đặt trên mặt đất ẩm ướt. Răng ta trở nên chua xót, ta nghĩ là hậu quả do cắn chặt quá mức, trên cổ tay cũng xuất hiện vết thâm đen, cũng là do dây thừng trói chặt mà ta lại giãy giụa kịch liệt.

“Người có một thân thể tối hoàn mỹ, Jack của ta.....” Hơi thở hấn cũng bình ổn lại, trên gò má tái nhợt nổi lên nụ cười lộ rõ răng nanh trắng muốt, một nụ cười tao nhã. Hai tay chà xát lên khăn tay màu trắng, trên đó rõ ràng mười ngón tay thon dài nhuốm đầy máu.

“Cơ thể người vừa thon dài lại rắn chắc, thêm phơi nắng tạo nên một màu nâu nhàn nhạt. Từng mảng trên cơ thể đều nổi lên trơn bóng lại ấm áp..... Mỗi một phần, như vậy rõ ràng, như vậy xinh đẹp.....”

Trong đầu ta đột nhiên lóe ra một từ: Tên điên! Chính xác, hấn là cái thứ không hơn không kém tên điên!

Cái người được ta gọi là “Tên điên vùng North Carolina”, chân chính biến thái đầu óc không bình thường đang sừng sững trước mặt, chỉ là vô lực đào thoát, để mặc hấn khi dễ, thân thể bị cắn nuốt mà thôi! Lưng ta dán lên mặt đất mọc đầy rêu của rừng cao su _____. Mỗi lần hô hấp đều nóng tới mức cơ thể liền không tự chủ mà run rẩy, đau đớn thoáng qua, còn hấn thì đứng ở trước mắt, từ trên cao nhìn xuống dùng thanh âm nhu hòa cùng tao nhã không có ý nói tiếng Anh _____. Thế nhưng mồ hôi chảy ròng trên trán hấn, khiến những lọn tóc đen dính vào nhau, còn vì nằm dưới thân hấn có thể thấy rất rõ ràng, ở quần bò của hấn nổi lên rõ ràng hạ bộ, chứng minh hấn đã hóa thành dã thú đang phát dục:

“Jack, ta không thể chờ được nữa, ta thực _____ khát vọng cùng người chia sẻ, ta dùng thứ tối ấu yếm của ta, người dùng nơi tối mềm mại xinh đẹp nhất trên cơ thể người.....”

Ta không thể biết được hấn muốn làm cái gì..... Nhưng dự cảm tràn đầy sợ hãi, ta giãy giụa nghiệt lực vận vẹo, khép lại hai chân đang mở _____. Hấn ngồi xuống, tứ chi của ta lập tức bị bốn người nắm giữ!

Cầm bị người nắm lấy đồng thời có hai tay bóp chặt yết hầu khiến ta phải hé miệng, một tấm vải bố được nhét vào _____ ta chỉ có thể sử dụng mũi để hô hấp. Hai chân cũng bị kéo lên cao, tay hấn lướt qua vùng bụng phập phồng của ta, sau đó là mơn trớn thể mao nhạp màu, phân thân đã cương được một nửa, nâng lên âm nang..... Cả lưng đều ma sát trên mặt đất đầy rêu, bị nâng đến một độ cao thích hợp, toàn bộ vùng tư mật đều bại lộ ra ngoài, mở ra cực đại giữa không trung.....

“Vốn hấn là hảo hảo đến trước gương phòng ta, chậm rãi nhắm nháp lần đầu tiên của người _____ Bất quá người bất hạnh lại chọc giận ta, Jack đáng thương của ta.” Hấn nở nụ cười, đầu lưỡi đỏ rực khẽ chớp động, sau đó hấn lập tức đứng dậy _____ đứng giữa hai chân bị khai mở của ta. Nhìn xuống phân thân đã ngẩng đầu được một nửa trước ánh mắt hấn không ngừng co rút..... Hấn đeo lên đôi bao tay bằng da màu nâu, một tên hầu khác lại đem một cây roi da nâu sậm đặt vào tay hấn: Đó là một cái roi da không dài cũng không thô. Hấn dùng đầu roi chạm nhẹ vào mặt trong đùi ta: Vừa ướt vừa lạnh..... Sau đó là bộ phận đã sung huyết ngẩng cao của ta, lại tới âm nang đã phát trưởng _____

“Đây là roi được làm từ da trâu non (ghé), luôn được ngâm trong nước cỏ xanh _____ Nga, Jack, ta khẩn cấp muốn nhìn thấy bộ dáng nơi này của người bị nó nhắm nháp. Này đáng yêu đích phân thân còn có này âm nang đã hội trưởng lớn đến gấp hai, so với lúc người cương càng thêm mê người Cho người hai mươi roi, bởi vì người là “xử nữ”!”

Ta muốn chạy trốn, ta đã bị ý nghĩ đau đớn bởi tra tấn làm cho mơ hồ..... Có thể tưởng tượng, không! Không thể tưởng tượng thống khổ còn chưa có tiền đến! Ta vận vẹo, nhưng sức những kẻ nắm giữ tứ chi ta lại mạnh hơn rất nhiều, ta căn bản không thể nhúc nhích _____

Hắn đứng thẳng lên, giơ lên cánh tay _____ tiếng roi da cứ vậy tê tê vang lên, như một con rắn độc, hướng ta rơi xuống _____

_____ Trong ngực ta bật ra một tiếng thét.....

Đầu lưỡi bị ngăn chặn, vãi bố trong khoang miệng gần như bị ta nuốt xuống _____ Ta giãy giụa kịch liệt, người giữ đuôi phải ta cũng cơ hồ bị ta giãy khai _____ roi lại một lần nữa thật mạnh dừng trên thứ bị roi thứ nhất đánh nảy lên đích phân thân!

“Úc _____” Ta thét lên, bên cạnh có thanh âm máy móc phát ra: “Hai!”

Cơ hồ tất cả máu đều đổ vào phân thân..... Roi thứ ba cực chuẩn xác dừng trên âm nang đang run rẩy..... Sau đó là roi thứ tư..... Dương vật, âm nang, háng, nhất nhất thay phiên..... Cương đã tiêu thất, thế nhưng vết roi bị quật vẫn cứ như trước hung hăng lan rộng ra!

_____ Ở liên tục bị quật thật mạnh, làn da mềm mại dần rách toạc. Ánh mắt ta có thể nhìn đến phân thân vẫn lay động như trước đang bắt đầu đổ máu..... Phải chết! Ta không nhịn được nữa! Ta sẽ chết!

Muốn chạy trốn..... Lại không thể giãy giụa..... Ta lắc lắc thân mình muốn chạy trốn! Có như vậy vài lần, roi mới dừng ngoài mục tiêu là mặt trong đùi, dừng ở háng, hoặc dừng trên thể mao tước tốt kia _____ ta la hét, cảm giác được thống khổ thật lớn truyền đến từ phía dưới, không thể khống chế nước tiểu dần chảy ra.....

“Mười lăm!”

Ngừng lại.....

Ta cảm giác rên mặt dính đầy nước mắt ta khóc kêu.....

_____ Kia không chỉ là đau đớn. Cùng đau đớn trên lưng mà so sánh, thứ đau đớn này là xé rách đến chết lặng, cả khớp xương như muốn vỡ ra, thân thể như bị xé nát đau đến một mảnh hắc ám..... Ta thở hổn hển, nếu miệng không phải bị ngăn trụ, ta hội có thể cắn đứt đầu lưỡi!

Nước tiểu vẫn còn chậm rãi chảy ra, cả bụng đau đập mạnh thỉnh thoảng, không biết là vì sưng hay vì gì mà vẫn liên tục cương, phân thân của ta vẫn cứ đứng thẳng _____

Những người giữ tứ chi ta cùng nhau rời ta ra. Tóc tán loạn, tiếng thở dốc lớn hơn từ chủ nhân liền đứng giữa hai chân ta bị buông lỏng. Hắn chăm chú nhìn hậu môn đang dâng lên của ta..... “Mười sáu!” Cùng lúc với con số phát ra, tiếng roi vút lên mạnh mẽ hạ trên hậu môn lõa lồ của ta _____

Lập tức liền cảm nhận được máu nơi đó chảy ra.....

Sau đó là vùng da thịt mềm mại chung quanh hậu môn, tiếng roi vẫn không ngừng vang lên không chút lưu tình:

“Mười bảy! Mười tám! Mười chín! Hai mươi!”

Da đã sớm nứt ra, cả hạ bộ cùng mặt trong đùi đều bị hỏa thiêu mà sưng đứng lên, máu cũng chậm chậm theo vết nứt từ vết roi mà âm ỉ chảy ra.....

Tứ chi được thả ra, ta ngay cả sức lực để cuộn mình cũng không có.....

Tóc bị nắm trụ, mặt ta ngay sau đó bị nhấc thẳng lên, ngay sau khi vãi bố trong miệng được rút ra lập tức một phân thân thô to đỏ đậm đâm vào khoang miệng ta _____ thịt khối thật lớn đâm thẳng tới yết hầu, dịch thể ẩm ướt dính dáp ở quần bò cùng lúc ma sát lên mũi ta, xộc thẳng vào trong cổ họng ta.....

Hắn đè mạnh lấy đầu của ta, giữ chặt mặt ta, dùng sức đâm mạnh vài cái, đem tất cả dịch thể bắn vào trong miệng ta, vẫn như trước giữ chặt, khiến ta phải liều mạng nuốt không khí chính là động tác đem tất cả chất lỏng tanh nồng toàn bộ nuốt xuống.....

“Giỏi quá..... Jack.....” Hắn thở hổn hển, cúi xuống nhìn mặt ta: “Mới chỉ đâm người vài cái, ta đã có thể đạt cao trào!”

P/s: Tiện đây ta muốn biết có nàng nào nhà ở Hà Nội 1, ở bên Long Biên càng tốt, báo danh cho ta nha.
Tết nhất rủ nhau đàn đúm tý nhỏ

Miên hoa chủng thực viên – Thất Nguyệt

Tự nhiên có cảm giác mình đang trở lại như xưa ==))

4. Chương 4: Pháp Quốc Hương Thủy

CHƯƠNG 4: PHÁP QUỐC HƯƠNG THỦY

Ta tỉnh lại giữa một đồng vải vóc tơ lụa vây quanh.

Ta bị đặt nghiêng ở trên giường, tất cả vết roi trên người đều sưng phù lên ____ Nhắc chân, có một cái gối đầu lớn đặt giữa hai chân làm cho chân không đặt cùng một chỗ: để tránh sức nặng của chính mình đè lên miệng vết thương.

Trong mũi có một loại mùi kỳ quái, một loại mùi nước hoa hỗn tạp ngòn ngọt ta chưa từng ngửi qua làm dậy lên ý nghĩ muốn ngủ. Ta nghĩ hương vị này ta hẳn là rất quen thuộc..... Đầu giường phủ một mảnh trắng toát, ta nằm trên một cái giường lớn, bốn cặp gối nhồi lông chim đem ta nhốt ở bên trong, vùi lấp thân thể lỏa lồ xuống bên dưới. Ta chỉ có thể nhìn đến duy nhất vùng giữa hai chân: vết hồng nổi bật trên da thịt hẳn là bệnh phù, vết roi đỏ thẫm một chút cũng không có giảm đi đau đớn, ý thức chết lặng, tất cả đau đớn đã trở lại!

Cánh tay bị xích sắt phía trước trói chặt tại đầu giường, trên chân lại không có. Ta khê di chuyển hai chân cứng ngắc, lại khiến lưng dán trên giường bị một trận đau đớn như đại chùy lao thẳng tới cột sống..... Vết roi trên lưng bắt đầu mở miệng, sưng tấy.....

“Người tốt nhất không nên cử động.”

Tiếng nói phát ra từ một hắc nô đang đứng bên giường ta. Nàng nhẹ nhàng nói xong làn điệu tiếng Anh là lạ, trên tay nâng một bình gốm tới trước mặt ta:

“Chủ nhân phân phó, sau khi người tỉnh..... giúp người thoa thuốc.”

Khi nàng thoa lên thân thể thứ thuốc có hương vị cổ quái kia cho ta, ta cảm nhận được từng mảnh từng mảnh xương cốt trên người không có bị gãy hay sai khớp ____ Thứ hẳn cho, chính là thống khổ trên da thịt, vết thương cũng không có quá sâu.

Trong phòng trang trí đủ loại hoa hồng khác nhau, đây là vật dụng trong nhà của nước Pháp sao? Tường nạm vàng, trang trí bằng hoa tươi, nơi nơi đều là gương..... Trang sức xa hoa lại không thực tế quá nhiều! Xích khóa của ta làm khảm trên vách tường, ôm trọn đầu giường làm cho phạm vi hoạt động của ta chỉ ở trên giường ____ hắc nô kia mang nước tới: “Chủ nhân phân phó người chưa thể ăn thức ăn.”

Vì thế cả ngày, ta luôn trong tình trạng đói khát nhẩn nại tất cả hương hoa tràn ngập xoang mũi.

Đến đêm, tiểu hắc nô tên là “Amy” kia đưa chủ nhân đến.

Cách dùng từ cung kính mà thông báo cùng vân vân và vân, nàng đứng bên dáng người cao lớn của chủ nhân càng thêm có vẻ nhỏ xinh ____ Rất nhanh bọn họ đã nói xong, chủ nhân đi hướng về giường ta ____

Ta muốn biểu hiện ra ngoan cường, ta muốn biểu hiện chính dũng cảm ____ nhưng thân thể sợ hãi khiến ta bắt đầu phát run, hay là phần nộ?

Ta run làm xích sắt trên cổ tay chấn vang.....

Đến khi hắc nô đứng ở bên giường, ta mới nhìn đến phía sau hắc nô còn có một cô gái mặc nam trang đi theo.

Đó là mỹ nhân tóc hung đỏ ____ màu mắt xanh biếc giống như mắt mèo. Mái tóc hung đỏ cắt rất ngắn, như đàn ông tết sau đầu. Nàng mặc là loại quần áo người hầu được cắt gọn, áo đuôi tôm buồn cười, vật áo mạ vàng, khăn choàng màu bạc ____ mọi thứ khoác lên cơ thể lả lướt pháp phồng (1), ngoài ý muốn lại thích hợp đến mê người.

Macquarie liếc nhìn ta một cái, rất thích thú nâng lên chân ta nhìn nhìn miệng vết thương ở giữa. Sau đó hần cười, ngồi xuống bên giường.

Hần cười, đôi mắt đen phi thường phi thường thích thú nhìn thấy tầm mắt ta chạy trốn ____ Tiếp đó hần dùng bao tay bằng tơ tầm tinh mỹ chạm lên mặt ta, nhất thời, ta toàn thân run rẩy.....

“Đây chính là bắt đầu, Jack của ta. Ta phải khiến ngươi trở nên hưởng thụ khoái hoạt giữa lúc trừng phạt..... Không cần di chuyển ánh mắt của ngươi, Jack ____ Ngươi biết không? Khi ngươi phẫn nộ như vậy, nơi này sẽ hé ra hợp lại, là đang dụ dỗ ta sao?” Tay hần nâng lên đôi chân cứng ngắc của ta, dùng chân của mình kẹp chặt lấy hai chân ta, từ phía sau ôm lấy ta ____ Ta bị hung hăng nhốt trong ***g ngực hần. Sau đó hần rút tay ra, ngón tay ở hậu môn thũng khởi sung huyết dề mạnh xuống ____

“Ác.....” Ta đau đến phát run.....

Hần phân phó câu gì đó, cô gái mặc nam trang kia lập tức cởi giày bò lên giường, không chút do dự phủ lên hai chân ta, đầu lưỡi vươn ra, không chạm tới thân thể ta, bắt đầu liếm lên hậu môn ta ____ lưỡi của nàng thực mềm mại, đầu lưỡi tràn ngập nước bọt mơn trớn hỏa thiêu da thịt

Thân thể không tự chủ được mà phản ứng.

____ Lỗ tai ta cùng lúc bị hần hàm vào trong miệng Hần trêu đùa tai của ta, đem nó ở trong miệng lăn qua lộn lại đùa giỡn, đầu lưỡi hướng vào tận nơi sâu trong tai tham tiến vào, sau đó cả tai đều bị răng nanh của hần nhẹ nhàng cắn nuốt.....

____ Kia thật là một loại khoái cảm..... Ta tại đây hưởng thụ nhiệt lượng thiêu đốt cùng mềm nhẹ cắn nuốt, ta không khỏi bắt đầu tưởng tượng đầu lưỡi liếm hậu môn ta như thế này, như thế kia sẽ thành ra thế nào?!

Thanh âm lưỡi cô gái liếm lộng lên da thịt bộ phận sinh dục bị thương, không chạm tới phân thân, nàng khéo léo âu yếm theo hậu môn đến âm nang bị sưng tấy tới thăm hại.....

Ta không thể cương, bởi vì vết roi vẫn như trước đau đớn.

Chủ nhân ly khai cơ thể ta, cô gái kia cũng rất nhanh kéo nước bọt ly khai.

“Từ ngày mai ngươi bắt đầu chính thức là một trong những người hầu của ta. Nếu ngươi tái sai phạm, lần sau trừng phạt là năm mươi roi.” Thanh âm hần nói chuyện âm lãnh mà kiên định. Nước bọt hần còn lưu lại trên tai ta, bụng cùng trong ngực còn chứa đựng hỏa nhiệt vì thanh âm này mà nguội lạnh.....

Đóng cửa lại, bóng đêm dần buông xuống bên ngoài song cửa sổ bắt đầu lan dần tới đây..... Không có ánh trăng, nhưng mùi hương tinh diệu vẫn quanh quẩn tứ phía, tất cả không khí đều là hương vị như vậy.....

Mùi nước hoa trên người Macquarie.

Nơi này hoàn toàn xây dựng dựa theo kiểu của nước Pháp. Màu trắng cùng màu vàng luân phiên chiếu sáng nơi chốn xa hoa: Hoa viên tinh tế rộng lớn trước sân, vách tường là đá cẩm thạch màu trắng, trên nền trắng đó được khảm lên hoa văn bằng vàng hoặc bằng gỗ, sàn nhà lát bằng gỗ cây khuy nh điệp sẫm màu bóng loáng. Người hầu ở đây dù là giữa thời tiết nóng bức cũng chỉ có một cách thức ăn mặc rườm rà phức tạp, hơn nữa còn có bộ tóc giả thực buồn cười.....

Ta có thể xuống giường là khoảng nửa tháng sau. Vết sưng của roi cũng tiêu biến, địa phương bị rách nát kia cũng dần dần khép miệng ____ cũng không phải là vết thương đứt gân gãy cốt, nhưng vùng giữa hai chân hồi phục rất chậm. Dù sao nơi kia cũng chưa từng chịu qua thương thế như vậy.

Vài ngày đầu ta không thể nhúc nhích, chỉ có thể từ tiểu nữ hắc nô kêu Amy kia cho ta thoa thuốc cùng lau miệng vết thương. Sau khá hơn một chút ta liền tự mình lau kỹ miệng vết thương ở nơi vốn cũng rất riêng tư kia. Có điểm sợ hãi cơ năng có hay không bị hao tổn, nhưng cũng không dám đi vô về chơi đùa. Vết sưng trên da vẫn là mơ hồ thấy được, bất quá khi có thể đứng lên ta rất nhanh liền bắt đầu nhận bài huấn luyện thành người hầu.

Quần áo bằng vải trắng thô cứng cùng quần lót bên trong ma sát lên vết bỏng lở mồm trên lưng cùng hai chân. Rất nhiều người hầu nói tiếng Anh, ta đến trang viên này cũng không ít ngày, bắt đầu dần dần nghe

hiểu được một ít từ vựng Pháp đơn giản. Nếu bọn họ nói đủ chậm, đủ đơn giản, ta đại khái cũng có thể hiểu biết ý tứ của bọn họ. Cứ như thế, ta đã thành thói quen nghe thứ tiếng Anh mềm mại của người hầu kia chỉ đạo:

Nhiệm vụ mỗi ngày của người hầu là phục vụ sinh hoạt hàng ngày của chủ nhân, là nguồn hứng thú cho công việc của chủ nhân, còn có cung cấp hết thảy phục vụ có thể. Người hầu cũng phân ra nhiều cấp bậc: Quản lý nô lệ có tổng quản nô lệ, quản lý công việc qua lại có thư kí, cả trong phòng còn có thị nữ tổng quản. Mà người hầu, nhiệm vụ chính của ước chừng khoảng hai mươi mấy thanh niên cả nam lẫn nữ là phục tùng bên người chủ nhân, đi theo chủ nhân: Đôi khi cũng rất tuyệt. Tỷ như lần trước đi săn thú vui vẻ chừng hai tháng hơn, còn có lúc chủ nhân đến New Orleans nghỉ ngơi hoặc là chiêu đãi bằng hữu ở đó, mới là thời điểm nơi này tơi náo nhiệt!

Tên của hắn là Warri, là con trai của một gái bán hoa người Pháp, từ nhỏ đã bị bọn buôn lậu nô lệ bán đến nơi này ____ Đúng là kết quả của cái thứ tình yêu thần kinh từ nước Pháp! Hắn nghĩ hắn ở nơi nào? Paris? Bodeaux! ____ Trong đầu ta mơ hồ nhớ tới hai thành phố trước kia dường như từng nghe nói qua của Pháp, trừ lần đó ra sợ là cuối cùng cũng không tìm ra chút hiểu biết nào về nước Pháp.

Sau đó hắn mang ta đi gặp chủ nhân. Đó là lúc ánh mặt trời uể oải của ban trưa, không gian oi bức, có hẳn một đám mây to nóng trên trời làm cho người ta không thở nổi.

Không khí thực khiến người ta bức bối! Nhất là tại đây tồn tại một loại hơi thở u tối trong phòng..... Ngay cả hành lang, đều là thủy tinh ngăn kín không khí làm không gian nặng nề hơn, tất cả mùi hoa đều tùy ý tỏa ra, mau chóng khiến cho ta trên người mang loại trang phục rắc rối càng thêm khó chịu!

Nơi này hẳn là vùng trung tâm của trang viên đi?

Hoặc ngồi hoặc nằm, hoặc tóc đen mắt đen da đen, đen đến tỏa sáng, hoặc da trắng tóc vàng mắt xanh, mặc quần áo lại chỉ như khoác lên mấy mảnh vải ____ Gần như khiến cho ánh mắt của ta nhìn một đàn mỹ nữ đến hoa cả mắt Tất cả đều quỳ bên cạnh ghế nằm của chủ nhân, khi ta đi tới tiếng cười nói cũng nhỏ đi..... Loáng thoáng nghe được vài tiếng, ta biết các nàng là đang nói đây chính là nam nô bị chủ nhân quất đánh.....

____ Chính xác. Sau một lúc lâu ta mới để ý tới, cuộn mình dưới chân hắn, cùng đứng phía sau hắn, mấy người hầu mặc đồ nam, đều là nữ nhân. Vậy là ý gì? Hắn cũng không phải là loại người đối nam nhân có hứng thú?

Hắn dùng tay ra hiệu lại làm cho ta đối này kết luận bắt đầu sinh ra hoài nghi.

“Cởi quần áo.” Mệnh lệnh đơn giản. Ta quay đầu muốn tìm Warri mang ta tới, hắn cũng đã đứng lại ở lối vào, không tiến vào.

Ánh mắt xanh biếc vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm ta của cô gái tóc hung như loài rắn đuôi chuông nơi sa mạc. Tất cả nữ nhân đều im lặng, hứng thú tập trung nhìn phía bên này ____ Đó là một phòng lớn có thủy tinh trên trần, ở giữa có cái hồ hình vuông kỳ quái, xung quanh là các loại hoa cỏ, cơ hồ nhìn không tới vách tường màu xanh dày đặc cùng đủ mọi màu sắc, còn có mùi hoa nồng đậm kia Mùi hương cơ hồ thâm nhập tới tận cốt tủy!

Macquarie cũng không có thúc giục ta lần thứ hai, chính là hắn phát tay, cô gái tóc hung đặt vào trong tay hắn cây roi da dầm dìa nước bọt ____ Ta thò tay, bắt đầu cởi cúc áo. Tựa hồ hắn cảm thấy quá chậm, liếc mắt một cái, bốn nữ nhân mặc đồ người hầu liền vây lại đây, cô gái tóc hung gần như là nháy mắt giữ chặt lấy khuy quần bằng kim loại của ta, một phen liền kéo đi xuống ____ làn da trắng trơn lộ ra, từ sau lưng đến trong ngoài hai chân đều phủ đầy vết roi đã dần chuyển sang màu thâm đen.....

Macquarie vươn tay ra, lập tức có người lôi kéo cùng mặt sau cũng có bàn tay mềm mại phụ giúp ta, đem ta đưa đến nơi hắn có thể chạm tới ____ Hắn dùng ánh mắt ra lệnh, làm cho ta quỳ lên dâng y hắn đang nằm, hai chân mở ra, quỳ gối vuông góc với hắn:

“Lite La”. Hắn nhẹ nhàng kêu một tiếng. Nguyên lai là tên của cô gái tóc hung, thân mình dài nhỏ của nàng lập tức cung kính khom người xuống, nghe theo chỉ thị. Tay hắn chạm đến da thịt của ta đang ở trước mắt hắn, sau đó phân phó câu gì ____ Khi hắn nói bằng tiếng Pháp phát âm vừa nhanh lại nhẹ, cơ hồ nghe

không hiểu từ ngữ trong đó, ta còn là căn bản nghe không hiểu lời hắn nói. Lite La đi tới, sau đó rất nhanh mang một lọ gì đó đến.

“Không cần sợ, thứ này hoàn toàn không đau.....” Hắn cười, đôi mắt đen lóe lên thường thức vẻ run rẩy của ta ____ Hắn để ta nằm xuống, nâng đầu gối lên: Ta liền như một con cá bị mổ bụng, đem địa phương tối mê mẩn của chính mình bại lộ trước mắt hắn.

“Nơi này còn đau phải không?” Tay hắn sờ qua mặt đùi trong, sờ sùi đầy vết sẹo. Ta cắn răng nhẫn nhịn, lắc lắc đầu. Sau đó tay hắn lại chuyển tới dương vật mềm nhũn: “Nơi này thì sao? Nước bọt của Lite La hiệu quả trị liệu cũng không tệ lắm?” ____ Có lẽ là biểu tình ta cắn răng nhẫn nại rất thống khổ, ta đột nhiên chú ý tới những ánh mắt đang vây xem của các nữ nhân cũng không có cười nhạo mà gần như là một loại đồng tình.....

Một cổ vừa lạnh vừa trơn gì đó chảy lên da ta, ta ngẩng đầu nhìn xuống: Bộ phận sinh dục phía trước bị lộ ra, Lite La đang đổ chất dịch đặc đặc màu xanh lên bộ phận sinh dục của ta ____ “Hu! Ngoan một chút” Tay phải Macquarie cầm một con dao gạo sáng loáng.....

“Người làm gì?” Kinh ngạc quá mức làm ta kêu to ra tiếng, ngay khi bắt đầu muốn giãy giụa bò lên hắn lập tức đè lại, lấy tay ôm lấy hai chân ta: “Chẳng qua là cạo hết lông nơi này, một chút cũng không đau đâu.”

“Người.....” Ta vận vẹo, hắn buông tay ra, trên gương mặt lại xuất hiện vẻ tựa tiểu phi tiểu cùng ánh mắt âm ngoan làm cho ta không rét mà run ____

“Ngoan ngoan đừng nhúc nhích.” Nói xong hắn bắt đầu động thủ cạo đi cái chỗ có mùi bọt biển kỳ lạ bốc lên..... Ta không dám từ chối, dao cạo sắc bén ngay tại bộ phận sinh dục của ta mà linh hoạt vũ động, nâng lên phân thân, còn có âm nang, toàn bộ lông của bộ phận sinh dục, sau đó người bị lật lại, lông tơ mềm mại nơi hậu môn. Cuối cùng, Lite La bê tới một chậu tràn đầy mùi cùng màu xanh như chất dịch kia, bắt ta phải ngồi xổm trên ghế nằm rửa đi bọt biển.....

____ Nàng có điểm ác ý lấy tay sáp nhập hậu môn ta. Rất muốn ngăn lại, nhưng chủ nhân đang nhìn chăm chăm vào mắt ta, vuốt môi ta, tựa hồ đang đánh giá gì đó. Động tác đầy *** ý của hắn khiến ta nhớ tới chuyện hắn nhét thứ đó vào miệng ta rồi bắn tinh ____ Không tự chủ được môi bắt đầu nóng lên. Động tác Lite La ý đồ đem một ngón tay nhét vào hậu môn làm cho ta thanh tỉnh một chút, tuy rằng như vậy thực khó coi nhưng ta không thể không giữ nguyên cơ thể để có thể tránh nàng thực hiện được ____ Nữ nhân chết tiệt! Nàng rốt cục cũng tẩy rửa xong cũng như trâu đùa xong.

“Người hiện tại rất thơm..... Nhiễm đầy hương vị nước hoa của ta.” Hắn nói thầm như vậy mới khiến ta nhớ tới thứ mùi quen thuộc đánh thẳng vào óc đúng là mùi nước hoa của hắn!

Hắn mở miệng của ta, sau đó đem đầu ta hướng về phía quần của hắn ____ con bà nó! Ta sẽ không khẩu giao! Hắn đem khí quan không ngạnh nhét vào miệng ta, khi ta thật muốn một ngụm cắn xuống ____ bất quá hắn kéo lại tóc ta, đe dọa: “Nếu người dám cắn ta liền đem cằm người kéo trật khớp!” Thứ kia tràn đầy hương vị cùng sắc đỏ đậm, dần dần ở đầu lưỡi ta tăng thêm sức nặng, còn có chất lỏng vị tinh mặn nồng hướng cổ họng chảy xuống.....

Mọi người nín thở nhìn, sau khi đủ cương hắn đẩy đầu ta ra. Đầu tiên là Lite La dùng miệng liếm, sau quỳ gối xuống cạnh ghế, để cho chủ nhân từ phía sau sáp nhập nàng.....

Hắn dường như cũng không có mong muốn sáp nhập ta.

Lúc sau một tia chớp loáng lên, tiếng sấm ồ ồ phụ họa cho một trận mưa to, kịch liệt đánh lên lớp thủy tinh trên trần.....

“Mùa mưa đã đến!”

Miên hoa chủng thực viên- Thất Nguyệt

Mở đầu ta xin gửi lời xin lỗi tới tất cả các nàng đã, đang theo dõi bộ Miên hoa này. Ta đã bỏ bê, chây lười, bla ...bla...bla... khiến đứa con tinh thần này ngày càng còi cọc và các nàng thì ngày càng chán nản @@ Ủ thì cũng sắp tết tới nơi rồi, nên ta sẽ cố hết sức hoàn thành nó trước tết âm lịch Mong mọi người thứ lỗi và tiếp tục ủng hộ ta ^^”

5. Chương 5: Liếm

CHƯƠNG 5: LIẾM

Vào mùa mưa, mỗi ngày trời đều mưa.

Cả vùng đất rộng lớn tràn ngập nước mưa, mà thời tiết như vậy từ chủ nhân đến nô lệ cũng không phải làm việc hoặc ra ngoài. Còn ta, ngay tại giường của Macquarie, mỗi ngày bị vuốt ve cắn nuốt.

Hắn không phải là kẻ ngược đãi thành tính. Nếu nhóm nữ nô phạm phải điều sai, hắn thường thưởng thức bọn người hầu cường tráng chuyên nghiệp quất các nàng ____ Nhưng cũng sẽ không đánh nghiêm trọng như lần trước đánh ta, chẳng qua là thưởng thức thân thể tuyết trắng xinh đẹp vận vẹo dần dần được thay thế bằng màu đỏ của roi vọt mà thôi. Có đôi khi trước lúc sáp nhập hắn cũng sẽ ở nơi bộ phận sinh dục ẩm ướt đánh lên mấy roi ____ Như vậy người sẽ đau đớn mà co rút, thân thể ẩm ướt nổi lên màu đỏ rực của vết roi, hắn thường xuyên lệnh cho ta cũng đang nằm trên giường liếm lên.....

____ Ta còn thường xuyên bị khóa, có khi là tay có khi là chân, cũng chỉ là phương tiện cho hắn đùa giỡn mà thôi.

Sáng sớm mưa thường là lớn nhất, phòng này cũng là thuộc vùng trung tâm đại sảnh gần phòng chủ nhân, xem như là phòng xa hoa nhất đi? Cảm giác ẩm ướt nặng nề tổng làm cho ta lúc tỉnh lại cũng không được thoải mái. Không thể cử động, vừa nhắc chân là có thể khiến xích sắt trên mắt cá chân vang lên, bất quá ta còn là mềm nhũn đến cơ hồ đem xương cốt đặt tại giường lớn mềm mại. Màn giường mang màu đỏ sậm trầm trọng, không khí phảng phất mùi đủ loại hoa tươi uể oải..... Đầu đau đến muốn nứt ra, mở ra đôi mắt mờ mịt, ta liền tìm tới phương hướng những hạt mưa mát lạnh hạ xuống.....

Phía sau giường hắn có cửa sổ đi? Rời khỏi cái giường quá mức nhuyễn, gối lông chim rải rác lung tung, cùng đệm chắn đường đi của ta, mà hai nữ nhân nằm loạn khắp nơi ngủ say sưa còn có ở giữa là chủ nhân. Ta thật cẩn thận không chạm qua thân thể bọn họ, cảm theo xích sắt của mình, dường như bị trượt mà ngã nhào xuống giường.

____ Hắn là có thể đi đến trước cửa sổ đi? Đánh giá độ dài ngắn của xích sắt trên mặt đất được lót thảm, nghiên cứu nửa ngày ta mới hiểu được mở ra như thế nào ____ Hạt mưa trong suốt lập tức mang theo không khí mới mẻ đổ ập lên mặt ta, ghê gớm thật, hết thấy thanh tĩnh đều ùn ùn kéo đến, những hạt mưa vô cùng tinh tế.

____ Từ nơi này nhìn không được ruộng bông, nhìn chỉ thấy một mảnh xanh sẫm của rừng cây, hắn là có chăm sóc qua đi? Nhưng lại che đi tầm mắt của ta, không thể nhìn đến dòng sông Mississippi trắng lệt, cũng không nhìn được cây cối bên kia bờ. Tựa hồ ngay cả trời xanh cũng đều bị hạn chế dưới những song sắt hoa lệ này!

Thanh âm tơ lụa trượt đi khiến ta có chút bình tĩnh, tiếng bước chân người kia đi tới cũng không lớn, cũng không có điểm giấu giếm. Ta tất cả chỉ là đồ vật của hắn, chỉ có thể đứng ở chỗ này chờ, chờ hắn chạm đến cùng vớ về chơi đùa ____ Tuy rằng ý chí ta kịch liệt phản kháng, nhưng thân thể lại vì cận kề dục vọng nơi hắn mà gần như hỏng mất.....

Mỗi khi chạm đến hắn luôn dùng ánh mắt để bắt đầu.

Hắn có sở thích về loại quần áo nửa nam nửa nữ. Người hầu của hắn luôn mặc nguyên trang phục truyền thống nước Pháp, kể cả bộ tóc giả khủng bố. Tính ra thân thể nõn nà của các cô gái trên giường thì còn có thể ngắm được.

Mà khối thân thể trần trụi này, dưới ánh mắt của hắn tựa hồ càng xuyên sâu tới tận xương cốt. Rồi bắt đầu từ trong cốt tủy lột bỏ của ta hết thấy, từng chút từng chút chạm vào ta

Có lẽ là gió từ cửa sổ thổi tới quá lạnh đi?

Ta còn chưa quay mặt lại đối diện hắn, đã có thể cảm nhận được luồng ánh mắt hắn chạm tới, từng chút một rà soát da thịt trên lưng. Sau đó mới là ngón tay để lên phần đốt xương sống gồ lên ở lưng, ở đó, bắt đầu trượt xuống Tình sự trên giường đêm qua lại diễn ra? Ta nắm lấy song cửa sổ trước mắt, bàn tay hắn ấm áp, hơi nóng trong lòng bàn tay bao trùm lên làn da giống như để lại một loại dấu ấn.

Phía giường phát ra tiếng động, hẳn là Littella cùng các cô gái khác đã tỉnh đi? Nhưng ta không có quay đầu lại, bởi vì ta chán ghét nhìn đến ánh mắt màu lam tràn ngập ác ý của Littella, thứ màu lam nhàn nhạt sâu không thấy đáy, nhưng cũng thường xuyên tràn đầy tư vị khinh thường cùng khiêu khích.

Chỉ có thể nắm chặt lấy song sắt cửa sổ.....

Tay chủ nhân từ vùng bụng dọc theo xương sườn sờ soạng lại đây. Hẳn cái gì cũng không mặc cứ vậy mà phủ phục đè nặng lên thân thể ta, đem từng bộ phận, từng vùng trên cơ thể đã qua “Giáo dưỡng” mà đánh mất khả năng phản kháng áp lên hoa văn cửa sổ lạnh như băng _____ nước mưa lạnh buốt vẫn không ngừng đánh tới, theo song sắt dính lên da. Sau đó tay hắn chuyển tới nơi bụng vuốt ve.....

Hắn luôn như vậy, lúc nào cũng thông thả. Bàn tay kia đặt tại nơi bụng mà du động, nhưng tuyệt không vuốt ve nơi hạ phúc đang bắt đầu nóng rực cơ khát.....

Tiếp đó hắn chặn lại cổ tay ta đang hướng về phía trước lần tìm. Tiếng bước chân trên thảm vọng tới, Littella đi lại đây, nàng muốn giúp chủ nhân bắt lấy cánh tay ta, nhưng hắn cự tuyệt.

“Ngồi vào cạnh giường đi.”

Phun ra mệnh lệnh như vậy. Ngay thời điểm mưa cùng tiếng thở dốc da thịt bị thiêu đốt của ta hòa vào nhau, hẳn lại lộ khai thân thể bắt đầu nóng của ta.

Giường là loại giường có bốn cột trụ lớn, phía trên rủ xuống những tấm tơ lụa tinh mỹ từ phương đông, còn có gối lông chim đủ loại to nhỏ. Xiềng xích trên chân được tháo bỏ, sau đó thuận theo chỉ thị từ ánh mắt của hắn, ta ngồi ở một bên giường, đem hai chân tách ra đặt tại mép giường, nơi riêng tư hoàn toàn bị bại lộ.

Nhục hành bán ngạnh sợ hãi ở không khí run rẩy..... Ta phải dùng tay mình ôm lấy phía sau đầu gối mới có thể ở trên ra giường mềm mại mà duy trì tư thế này.

Littella rất nhanh đã tiến lại đây, quỳ gối dưới chân ta, há miệng đem nhục hành bán ngạnh để vào đôi môi sáng sớm còn chưa kịp trang điểm.....

_____ Gần đây kỹ thuật lưỡi của nàng ngày càng không thể khiến ta trong thời gian ngắn liền bản. Bắt quá đầu lưỡi nàng thật sự giống lưỡi mèo, mang theo chút ít thô ráp. Nàng co rút đem cửa ta dưới răng nanh mà tra tấn, nếu có thể, ta nghĩ nàng chỉ chờ chủ nhân hạ lệnh một tiếng lập tức hung hăng cắn xuống.....

Đêm qua nữ nhân khác ở trên giường là ai a? Ta có điểm chịu không được nữa. Nàng đi tới sau lưng ta, dùng bộ ngực đầy đặn của mình chống đỡ lấy thân thể dần dần kiên trì không được của ta.

Thời điểm ăn cơm đêm qua hết thấy vẫn rất ổn, lúc ấy ta cũng như những người hầu khác của hắn mặc trang phục hầu hạ. Sau đó người hầu mới tới có chút phạm lỗi, ở thời điểm chủ nhân dùng ánh mắt ý bảo rót rượu hắn không thấy được.

Ta nhìn thấy, nên ta tiến lên đem rượu rót tới.

Sau đó hắn bạo ngược bắt lấy tay của ta, căn bản mặc kệ bữa cơm mới chỉ ăn được một nửa, còn có vài vị khách mời du lịch cũng ở đây. Hắn kéo tay ta tới hoa viên đang từng đợt mưa dội xuống _____

Hắn hung hăng nắm lấy yết hầu làm cho ta ở dưới mưa không ngừng ho khụ, xé tan khăn quàng trên bộ đồ người hầu rồi gắt gao siết chặt lấy cổ ta _____ ý đồ khiến ta không thở nổi. Tình trạng điên cuồng của hắn chẳng những có người hầu cùng các nô lệ nhìn thấy, ngay cả vài vị khách được hắn mời đến cũng không chút nào để ý mà tiếp tục bữa cơm của họ.....

“Dừng tay!”

Xé tan quần áo ta, hẳn cũng như ta bị nước mưa thấm ướt, mái tóc đen được buộc gọn gàng bị lúc bọn ta hỗn chiến mà tản ra _____ Dường như hắn là đang chơi trò đùa giỡn của dã thú, mà phản kháng của ta là chất kích thích khiến hắn càng thêm hứng thú.

Bọn ta lặn vào thảm cỏ sũng nước. Cách một tầng quần áo ẩm ướt hẳn nắm lấy nhục hành của ta, bộ phận nam tính kia cũng không tự chủ được mà dần nóng lên _____ Hắn tàn khốc dụng sức nắm mạnh, còn ta chỉ có thể như loài cá bị nắm trụ hai bên mang thở hổ hển không thể phản kháng.

Sau một hồi chơi đùa điên cuồng thống khổ mà bản tình cũng không có chấm dứt, mãi cho đến khi lên giường.

Lúc ấy kỳ thật đùa giỡn cũng không mấy hung ác, chỉ là toàn thân ta đều bị hai nữ nhân kia liếm lộng, từ đầu tới chân, nơi nơi dính đầy nước miếng của các nàng. Sau Liitella mưu toan đem lưỡi của nàng nhét vào hậu huyệt ta ngay khi ta vừa bắn.

Mà Macquarie chính là ở bên cạnh chiêm ngưỡng, này điên cuồng cả đêm, hắn cũng không có đụng chạm ta.

Hiện tại cũng như thế, hắn khoác lên áo ngủ rồi yên vị ngồi ở trước giường, dùng ánh mắt nhìn lại _____ chỉ cần bị hắn nhìn, tầm mắt ta liền dần dần mơ hồ. Nước bọt dưới cằm Liitella không ngừng chảy xuống, ta cũng dần không chế không được chính mình.....

Ngay lúc sắp đạt cao trào nàng liền đem miệng dời đi.

Sau đó một dây thừng nhỏ, gắt gao bó chặt ở hệ rễ _____ Ta cắn răng, nhẫn nại chịu đựng dây thừng buộc chặt da thịt cơ hồ muốn nổ tung.....

_____ Giờ, mới là thời điểm Macquarie đùa bỡn.

Không thể bắn ra, toàn thân đều như nhũn ra ở cao trào liên tục run rẩy, ta cảm thấy hô hấp dường như cũng đình chỉ.....

Tay bị kéo về phía trước, xiềng xích lại một lần nữa trói buộc. Ngay tại tư thế nằm thẳng ta cũng có thể nhìn thấy nơi kia bị bó buộc rỉ ra thứ chất lỏng trong suốt, nén chặt tới mức sưng tím.....

Hắn cúi đầu, hiệu lực của lưỡi cùng khoang miệng hắn đám nữ nhân không thể so bì!

Đầu vú vốn đã dựng đứng, hắn dễ dàng dùng lưỡi đem chồi thịt sưng đỏ kia quần lấy, sau đó mãnh liệt hút mút _____ Vùng ngực ngay lập tức bị một cỗ cường lực không khí hút đi da thịt..... “Ân.....” Khi bị Liitella khẩu giao ta đều có thể nhìn xuống không rên rỉ ra tiếng nhưng chỉ cần một chút day cấn của hắn.....

Cảm giác đau đớn cùng ngứa ngáy tê dại đồng thời đánh úp tới.....

Răng nanh hắn vẫn không ngừng chuyển động, mặt khác tay kia nắm lấy đầu nhũ còn lại, cảm giác mãnh liệt áp đảo hết thảy..... nổ mạnh, nghĩ muốn tóm chặt tóc mà phát cuồng.....

“Thật đẹp.....Jack. Để cho ta nhắm nháp chút sữa tươi của người đi...” Hắn lại hút thật sâu....

Đầu vú biến thành màu đỏ thẫm, run rẩy đứng thẳng lên. Lúc sau bị hung hăng cắn mút mà đỏ sẫm như máu.....

Hắn quay lại hươ tay, Liitella đưa cho hắn thứ gì đó. Ngay lúc ta còn chưa kịp ngẩng đầu, đầu ngực đã truyền đến đau đớn mãnh liệt không kịp phòng ngự. Ta kêu lớn một tiếng _____ nhưng bên còn lại vẫn không lưu tình chút nào mà bị đâm thủng.....

Cây kim dính đầy máu đỏ tươi, hắn nhìn nhìn, vươn đầu lưỡi liếm đi chỗ máu bị dính lại.....

Máu từ nơi bị đâm thủng mạnh mẽ tuôn ra.....

“.....!” Ta cắn răng nhìn xuống.

Từ nhỏ đến lớn bị thương không ít chỗ, chút đau đớn này ta còn có thể chịu đựng được!

“Để cho ta ném thử đi.....”

Hắn thì thầm, lại cúi xuống. Lần này hắn mút vào chính là máu của ta.....

Mỗi một lần hút, đau đớn đâm vào cốt tủy xuyên thẳng vào tận tâm _____ sau là một khoảng chết lặng ngẩn ngui, có thể cảm giác được từng giọt máu qua lỗ châm chảy tới miệng hắn..... Cứ thế một lần, tái một lần.....

Hút xong một bên, hắn sẽ chuyển sang bên còn lại, cứ thế tra tấn qua lại đầu nhũ đã sưng đến không chịu nổi.....

Lúc sau tay ta được buông lỏng ra, hắn đem ta ôm vào lòng hắn. Máu chảy ra mạnh hơn, động tác hắn rút vào cũng ngày càng chậm ngày càng sâu. Dây thừng bị lỏng ra ta cũng không phát hiện, cũng vì hắn một lần lại một lần rút sâu vào, tan rã....

“Mùi vị rất tuyệt.”

Gương mặt tái nhợt cùng mái tóc đen thẫm, bên môi chảy máu tươi.....

Quý hút máu chính là như vậy sao?

Một lần nữa, ta bởi vì sợ hãi mà nắm chặt tay.....

Người này, thực sự là kẻ điên.....

P/s: nhumi ơi, ta quên mất pass wp của nàng rồi :-ss Cho lại ta nha

Miên hoa chủng thực viên – Thất Nguyệt

Chăm chỉ a chăm chỉ, na, dài quá a ==”

6. Chương 6: Thái Dương Cùng Ta (thượng)

CHƯƠNG 6: THÁI DƯƠNG CÙNG TA (THƯỢNG)

Mùa mưa qua chính là thời điểm gieo hạt tốt nhất.

Mỗi ngày đều là ngàn dặm không một bóng mây, nhóm hắc nô bắt đầu ở giữa mênh mông biển điện gieo hạt. Số sản phẩm thu hoạch bông sau mùa mưa cũng bắt đầu mang ra khỏi trang viên. Xe lửa, xe ngựa đều chất chồng đầy bông, rốt cuộc số bông đó có thể bán được bao nhiêu tiền? Không thể tưởng tượng....

_____ Macquarie, hắn là được rất nhiều tiền đi?

Biết rõ số tài sản của Macquarie chỉ có Henry _____ vị quản gia lớn tuổi nhất. Nghe nói ngay từ khi chủ nhân bước chân đến nước Mỹ đã luôn theo bên người. Hắn là người nghiêm túc, quản lý toàn bộ tài sản của trang viên, luôn bày ra gương mặt lạnh băng không biểu cảm mà phân phó thứ này thứ kia.....

A, còn có một sự kiện:

Ta đại khái đã nắm được ngôn ngữ nghe nói của Pháp, nhưng ta còn muốn nghiêm túc hiểu rõ từng chữ.

Ta kiên trì thuyết phục người hầu phụ trách quét tước thư phòng cùng ta trao đổi công việc, nhờ vậy mỗi ngày ta đều có thể dùng thời gian quét dọn ở thư phòng mà đọc báo chí bắt đầu học chữ Pháp. Sau người hầu kia đơn giản trực tiếp báo với tổng quản đem công việc quét dọn thư phòng hoàn toàn giao cho ta _____ giữa một đồng công việc được phân chia như vậy cũng không khiến cho bất luận ai chú ý, vì thế ta có được chìa khóa của thư phòng.

_____ Nếu buổi tối không bị Macquarie gọi tới phòng ngủ của hắn, ta sẽ sờ soạn đến thư phòng lấy một quyển sách mà ban ngày ngày ta đã ghi nhớ vị trí. Trở lại phòng mình đốt nến lên đọc _____ ta cũng không phải là kiểu người yếu điệu gì, bắt đầu là đọc loại tiểu thuyết mạo hiểm, dần dần ta đọc tiểu thuyết ngày càng nhiều, sau cảm thấy xem tiểu thuyết vẫn chưa đủ mà tiểu thuyết trên kệ sách cũng không nhiều. Vì thế ta bắt đầu đọc một ít số khó hiểu hơn: Tỷ như bản lai giống trong nông nghiệp. Thế nhưng càng đọc, ta phát hiện lý luận trồng sách càng ngày càng khó hiểu: Cái gì mà giai cấp, quần chúng, tuyển cử.... Xem không hiểu, xem không hiểu!

Sau mùa mưa, Macquarie thường xuyên phải ra ngoài.

Hắn luôn có người hầu đi theo. Mỗi lần đi cũng thường mười ngày nửa tháng cũng chưa thấy về.

Nghe hầu gái ở phòng bếp nói chủ nhân phải đi New Orleans, ngồi trong tòa nhà lớn nhất Lewis Anna mà làm việc.

“Chủ nhân ở nơi nào cũng có vài viện có căn phòng lớn rất xa hoa! Tuy rằng nơi này không lớn, nhưng ở New Orleans cũng là khu nhà cao cấp cực độ nổi tiếng!” Cô hầu gái đi theo chủ nhân lớn tiếng nói xong, ta lắc đầu từ chối cho ý kiến, một bên nuốt món bánh quy hảo hạng nàng vừa nướng.

Người hầu có chút chức quyền đều đi theo chủ nhân ra ngoài, mà ta chỉ là nô lệ hèn hạ là không có khả năng bị mang đi! Bất quá cũng tốt, bọn họ đều đi nhất là cái tên biến thái kia cũng đi là ta có thể thoải mái hơn rồi! Còn có ánh mắt như loài rắn Litella

Nửa tháng trôi qua, chủ nhân đã trở lại, mang về đây một đoàn khách nhân.

Bọn họ thực “bình thường” dạo một vòng vui vẻ _____ thực bình thường, thật là rất “bình thường”! Một nhóm nam nữ khiêu vũ, một nhóm diễn kịch, một nhóm trai tân quần áo bình thường cùng thái độ nham nhả cùng trong một yến hội, ăn cơm dã ngoại, sau còn có săn bắn.

Lúc săn bắn Macquarie cũng mang ta đi: Có điều cũng không chạy quá xa. Chỗ “săn bắn” nằm trong phạm vi trang viên là một khu vực nhỏ, này đó thoát nhìn đoàn trang thực nữ nhưng cũng hăng hái đi săn.

Mà ta, liền đứng ở bên sườn Macquarie. Thứ đang được đùa bỡn trên tay hân, là một cái roi ngựa bằng da trâu bình thường. Khi hân mệt mỏi, liền thuận tay đem roi ngựa kia ném cho ta cầm _____ trong mắt ta hân là xuất hiện một tia hoảng hốt sợ hãi.....

Hân nở nụ cười, từ trên lưng ngựa cúi xuống. Động tác thoát nhìn là hướng người hầu là ta chỗ lỗ tai nói nhỏ gì đó, nhưng hân lại một ngụm cắn lên tai ta.... Đem bộ phận mềm mại không xương kia dùng răng nanh cùng đầu lưỡi cắn xé một lúc, từ miệng hân thoát ra lời lẽ không rõ ràng ở tai ta nói:

“Hôm nay không đượcJack của ta..... Chờ những người này đi rồi ta sẽ cho người ném đủ!”

“.....!” Ta quay đầu đi, cả lỗ tai đỏ rực.

Nhưng hân rất nhanh lại lần thứ hai xuất môn.

Lần đi này, lại là hai tuần.

Ngày đó đặc biệt nóng. Toàn bộ cây bông đều được gieo xong, nhóm hắc nô cũng bắt đầu nghỉ ngơi.

Giữa trưa vắng vẻ nhàm chán, ném qua chút cơm nhóm người hầu đều tự động đi nghỉ. Giữa ngày nóng như vậy, nơi mát nhất chính là đại sảnh này. Ta ôm một ít sách báo mới của Pháp, một mình rời khỏi đại sảnh.

Đây là nơi mà lần săn bắn ở mấy tuần trước ta phát hiện ra. Một căn nhà nhỏ khuất sau gò đất được bao bọc bởi một mảnh xanh um của rừng cây. Ngày đó, mũ của một vị phu nhân bị gió cuốn đến rừng cây trước mặt, ta giúp nàng nhặt trở về thì phát hiện ra nơi tốt này.

Mặt trời tựa như quả cầu lửa cháy rực, sức nóng tỏa ra tứ phía. Cho dù trên đỉnh đầu có bóng râm cùng xung quanh là mương nước chói mắt vì phản chiếu ánh nắng, nhưng đi mới đi một đoạn ngắn quần áo trên người ta cũng đã ướt đầm mồ hôi. Nơi đây không phải vườn, nó vẫn giữ nguyên vẹn hình thái nguyên thủy của rừng cây, trừ bỏ cây cao su còn lại đều là những đại thụ ta không biết tên.

_____ Vùng đất này thoát nhìn cũng không có nhiều người đi qua. Xung quanh đều nồng đậm mùi vị của đất, mùi của rêu cùng cây địa y, một đàn chim màu lục cùng đàn khác cổ đỏ thân lam nhao nhao ồn ào khắp khu rừng, còn có một con hồng tước đột nhiên từ đỉnh đầu ta vỗ cánh bay ra khỏi rừng cây.....

Tuy rằng lén đi ra như vậy không ổn lắm, nhưng là ta cũng không có chạy ra khỏi lãnh địa của Macquarie, thậm chí có thể nói nhà ở “chung quanh”. Ta nghĩ, chỉ cần ta trở về trước bữa cơm chiều sẽ không có người phát hiện được.

Xuyên qua hàng cây phía trước ta cuối cùng thấy được một con sông nhỏ.

Nước sông không xiết, vừa may đây cũng là chân đồi, ở nơi rừng sâu hình thành một dòng sông xanh biếc _____ con sông lượn quanh phản chiếu ánh nắng lấp lánh chói mắt. Ta nhanh chóng cởi áo, xắn hai ống quần lên, bỏ đi đôi giày da khó chịu cùng xích chân. Dẫm lên bờ sông nhỏ _____ Thực thoải mái! Lập tức nhảy xuống nước, mát lạnh cực kỳ!

Kể từ khi rời khỏi quê nhà, ta chưa từng được thư giãn như vậy.....

Con nước mát lạnh mà nhu hòa vây quanh, ta nổi trên mặt nước, cảm nhận dòng nước chậm rãi lưu động. Một chân để mắc vào một góc của bờ sông, như thế sẽ không bị cuốn đi nhưng vẫn có thể thỏa thích hưởng thụ dòng nước lướt qua bề mặt da thịt.....

Ta như một đứa nhỏ vẫy vẫy nước, gội sạch tóc, chà xát da toàn thân, đem toàn bộ trên dưới bụi bẩn bám trên cơ thể chà sạch!

Để cho dòng nước cuốn mọi thứ đi.

Sau ta ngâm mình trong nước, đem quần áo cũng đã ướt sũng giặt sạch một chút.

Cầm quần áo trải lên một tảng đá không to không nhỏ bên bờ sông. Ta đơn giản ngay tại thảm cỏ xanh mượt dưới chân đại thụ nào đó mà nằm xuống ____ Nước sông cùng cây rừng vây quanh, ta liền tưởng như mình là yêu tinh của rừng cây..... Tự do.....

Nghĩ đến đây ta không khỏi thoáng mỉm cười.

Dòng nước nhẹ nhàng lướt qua hai bên bờ, một con ếch ngồi xổm trên hòn đá oa oa kêu, chim chóc ở xa xa líu ríu, tiếng lá cây xào xạc dường như thanh thúy lại dường như vô vị thì thầm.....

Vết sẹo dần tan.

Ta với tay ra sau sờ soạng cái lưng vừa được tắm rửa còn mát cùng mặt trong đùi, lớp da non đã bắt đầu mọc lên.

Nên làm cái gì bây giờ?

Phải sống ra sao đây?

Ta, cũng không phải con sơn dương mặc hần râu xé!

Trốn? Trốn như thế nào mới được? Lãnh địa của hần rộng lớn như thế. Xem ra ta chỉ có thể nhẫn nại, chờ hần mang ta đến New Orleans ____ ở giữa thành phố lớn trốn đi, hần là dễ dàng!

Cho nên trước mắt việc phải làm, khiến cho hần đánh mất cảnh giác?

Còn có một điểm, cái tên Macquarie này tựa hồ cũng chỉ muốn đùa bỡn cơ thể ta, cũng không có hứng thú làm tình cùng nam nhân ____ Ta nghĩ đây có thể là chính yếu cho kế hoạch của mình.

Hần nhất định không phải. Theo ta thấy, nếu đã thích nam nhân, chứng cứ tốt nhất chính là, hần vô luận ngoạn như thế nào cũng không chủ động đùa giỡn qua hạ thân ta, tay hoặc miệng đều không có. Hần thực chất muốn làm tình, vẫn là nữ nhân đi?

Nếu thật sự như vậy, ta còn có thể nhẫn nại. Sau đó chỉ cần hần đánh mất cảnh giác, hần có thể mang ta đi New Orleans ____ tại nơi cách xa vạn dặm, ta tuyệt đối có thể biến mất giữa mênh mông biển người!

Sau khi hạ quyết tâm, ta cầm lấy tờ báo đọc: Đều là chút ít tin tức của Pháp, lại loạn cái gì cách mạng, ai đó thuộc chính phủ lại lên đài, XX quốc vương ở nơi nào đó ra làm sao..... Đều là chuyện của một mớ người ta hoàn toàn không quen biết.

Có thể xem nhiệm vụ học hỏi hôm nay đã hoàn thành. Ta đã có thể học được chữ Pháp.

Lấy ra một điều xì gà trộm được từ thư phòng, hương vị đậm đặc khiến ta muốn co lại tay chân cũng không muốn. Dán cả thân người lên tảng đá bên cạnh.

Hết thấy trước kia, chính là ở North Carolina hai mươi năm trước, dường như đã là chuyện xảy ra của một thế kỷ trước, chuyện từng là kinh thiên động địa, đã xa xa để sau đầu, một đi không trở lại.

Mà giờ tương lai trước mắt vẫn còn là thứ mơ hồ không nắm được.

Ta nhất định đã ngủ đi trong chốc lát.

Bởi khi ta mở to mắt, tóc đã khô. Là thứ gì đó làm ta tỉnh dậy, một loại âm thanh không đồng dạng cũng không bình thường vốn có trong rừng cây. Ta vội vàng bật dậy, bất an đứng lên _____ rõ ràng, có người bên cạnh.

Một con ngựa nhẹ nhàng thở phì phì, này thanh âm đủ để ta hoảng sợ.

Kia con ngựa trắng thứ bảy Macquarie thích nhất tên: Queen. Cao lớn, xinh đẹp, tính tình cũng thực ác, một chút cũng không sợ người. Cước bộ của Queen chậm rãi từ trong bóng râm đi tới, Macquarie trên mình áo trắng ẩm ướt cùng quần bò, yên vị ngồi trên lưng Queen, trong tay nắm nhẹ dây cương.

Trên mặt hắn không chút biểu tình, nhưng ta chỉ bằng hơi thở của hắn có thể cảm nhận được nguy hiểm nơi hắn.....

Ta đứng lên, nhất thời đều quên mình vẫn là trần trụi.

“Ta nghĩ người chạy trốn.” Hắn nói.

Ta định tìm quần áo của mình, quay đầu lại, quần áo còn phơi nắng bên kia.

“Bọn họ đều không biết người ở đâu.” Hắn đơn giản, liền yên vị như vậy nói: “Ta nghĩ hắn là không nên mang theo chó săn tới bắt người? Sau đó ta nghĩ nếu bắt được người liền nhất định đem người đánh tới chết khiếp.....”

“Ta cũng không có ra khỏi lãnh địa của người.” Tuy biết có thể một chút đòn roi là không tránh được, nhưng ta còn phải vì chính mình biện bạch một câu.

Hắn đổi tay cầm roi ngựa, tiếp tục nói:

“Ta nghĩ sẽ không dùng, ít nhất lần này không cần.....” Hắn xuống ngựa, đi về phía ta, ánh mắt cùng ngày trước giống nhau, dùng ánh mắt nhăm nháp thân thể ta.....

“Người phạm phải quy củ của ta quá nghiêm trọng, Jack, ta đã nghĩ người đã thực nghe lời.....”

“Ta thực có lỗi, chủ nhân.” Ta trả lời ngắn gọn, trước sau như một thuận theo.

“Người khi nào thì học được phương thức nói chuyện không chút phù hợp với người như vậy?” Hắn cúi đầu, nhìn kỹ khuôn mặt bình thường của ta, nghiêng đầu qua, hơi thở hắn cách ta rất rất gần..... “Người cư nhiên đã có thể xem báo..... Người là lấy từ thư phòng của ta đi?”

“Ta thực có lỗi.... Ta chỉ là lấy đến.....”

Ta có điểm cứng họng. Hắn là tìm một cái cớ, nhưng ta nhất thời không phản ứng được _____ Hắn mạnh mẽ dùng hai tay bắt lấy thắt lưng ta _____ Sau đó hắn đột nhiên đem cơ thể ta dán chặt lên thân thể hắn.....

Bộ phận cứng rắn to lớn chứng minh dục vọng của hắn.....

Ta thở hổn hển, bờ môi hắn cùng đầu lưỡi bắt lấy miệng cùng lưỡi ta. Đây là lần đầu tiên.....hắn hôn môi.....

Tình dục nổi lên. Tay hắn sờ soạng tới mông ta, ngón tay tách ra hai bên cường ngạnh sáp nhập nơi đó _____ Ta khấn trương cứng người lại, nhưng cánh tay hắn gắt gao ôm chặt đem tất cả phản kháng của ta khóa chặt. Tiếp đó ta bị thúc xuống, ngã ngồi trên mặt đất.....

Thứ dục vọng điên cuồng. Đó là một loại ham muốn thân thể, ta lại một lần nữa e ngại.....

Nhưng dục vọng không chấp chứa thứ ngôn ngữ có thể phản kháng. Hắn bắt lấy, đem chân ta đưa lên cao, trực tiếp quỳ giữa hai chân dang rộng của ta lúc đó _____ Này tư thế, hắn ngồi lên đùi trái của ta, gờ cao đùi phải của ta: Cả nơi tư mật cứ như vậy lộ rõ. Sau đó hắn cởi bỏ khóa quần, cúi xuống. Hắn dùng cả tứ chi hình thành một loại nhà giam kỳ lạ, đem toàn bộ thân thể đặt dưới hắn.....

Khóa lại bả vai ta, hắn đem thân thể tới gần ta.....

“Thả lỏng, Jack, đúng, hít sâu..... Người cũng đã được làm mềm qua, hiện tại mở ra cho ta đi!”

“Không ____ ! Không thể như vậy Người không nên” Nói năng lộn xộn, ta nghĩ phải nói gì đó, nhưng có lẽ đã quá muộn.

“Quá căng thẳng, rất dễ bị thương.” Thanh âm của Macquarie bình thản vang lên. Ta có lẽ chưa từng thực sự nhìn thấy hắn kích động đi? Song thứ duy nhất có thể xác định, cơ thể hắn hiện tại đang phi thường kích động.....

Đỉnh của thứ lửa nóng ở bên ngoài hậu huyệt ta dính dấp chút ít chất lỏng trong suốt. Hắn ma sát nơi huyệt khẩu, làm cho nơi đó dần dần ướt át. Ta không thể co lại, không thể giãy giụa, chân ngấn chận càng đem cơ thể tránh né mở rộng ra ____ Hắn bắt đầu đưa đỉnh của thứ cứng rắn kia tiến vào.....

Khẩn trương không tự chủ được càng co chặt lấy cơ thể, nhưng hắn cũng không có hành động gì làm cho ta thoải mái. Hắn cứ vậy kiên định tiếp tục sáp nhập Ta tận lực thở gấp thả lỏng cơ thể Cũng không có mấy hiệu quả, nhưng hắn vẫn là cường ngạnh sáp nhập như trước.....

Mặt trời dần dần xuống núi.....

Trước mắt ta cũng là một mảnh mù mịt.....

Cơ thể giãy giụa đến nứt ra, hắn gắt gao ôm trụ lấy cơ thể cứng đờ của ta mà từ từ đâm thọc..... Máu rỉ ra từ huyệt khẩu, cực độ đau đớn truyền đến từ miệng vết thương..... Nhưng thứ nóng rực của hắn, cũng dần dần lây lan sang ta.....

Tựa hồ là vì làm cho ta tận lực thả lỏng, hắn xoay mặt ta lại, một lần nữa đem đầu lưỡi luồn vào miệng ta.....

Triền cuộn đi hết thấy, đem hô hấp cùng nước bọt đều cắn nuốt xuống, hắn thật sâu hút vào.....

Vì vậy, ta giống như tuyệt vọng mà điên cuồng hôn mút, cảm nhận tinh khí hắn, thật sâu, nóng bỏng, lấp đầy bản thân ta.....

P/s: Ừc... sao nóng thế nhỉ?!

Miên hoa chủng thực viên – Thất Nguyệt

Chep, giá như có ai hun mình phát nhỉ?! (thèm hun)

7. Chương 7: Thái Dương Cùng Ta (hạ)

CHƯƠNG 7: THÁI DƯƠNG CÙNG TA (HẠ)

Hắn đây đưa tại trong cơ thể ta.

Từ phía sau gắt gao ôm lấy ta, Mạch Gia Lợi đã bắn tinh một lần vẫn cứng rắn như trước trong thân thể ta...

Máu theo tính khí của hắn từ trong cơ thể ta tuôn ra, hắn thế nhưng cũng không có ý định buông tha ta.

“Người thực sự rất hợp với mặt trời, Jack của ta...” Hắn vén tóc ta lên, bắt đầu từ tai, hôn nhẹ nhẹ, liếm lên một chút, đây là ở đâu yếm sao? Ngón tay hắn lần tìm đến đầu nhũ, vết sẹo bị đâm thủng vừa mới lành cứ như vậy cứng lên. Hắn niết qua, sau đó cầm tay ta đặt lên cao, mặt kề sát lại, cứ như vậy ngậm lấy nó.

“Ngô...” Ta nhẹ thở gấp. Tuy rằng biết không thể đẩy ra hắn, nhưng tay ta vẫn là nhịn không được bắt lấy tóc của hắn... Đầu vú tại lửa nóng cùng ẩm ướt gượng đứng lên, bị răng cùng đầu lưỡi hắn toàn bộ quần lấy, cô ý ma sát lên nơi đóng vảy nho nhỏ —— khiến ngay cả tóc của hắn ta cũng không nắm nổi... Chỉ có thể ngẩng cao đầu, phát sinh tiếng rên rỉ đầy thống khổ...

Dâm mỹ, tiếng nước ách cứ như thế rót vào trong tai ta, hòa cùng tiếng rên rỉ...

Rời khỏi bên này, hắn tiếp tục hấp trụ đầu nhũ bên kia. Đầu lưỡi ẩm ướt theo da thịt liếm tới, ướt át, tựa như con rắn nóng chảy....

Thời điểm hắn ở trong thân thể ta rút ra ta đã hoàn toàn không muốn động.

Hắn cởi ra quần áo vốn đã xộc xệch, đơn giản kéo xuống khóa quần — thân thể hắn ta vốn đã nhìn quen, nhưng ở đây, dưới ánh mặt trời, cơ thể cường kiện của hắn bóng loáng nhưng ta hoa mắt...

Ta đã chống đỡ không dậy nổi đầu chính mình, chỉ có thể bày ra một bộ uể oải trên mặt cỏ, nhìn hắn.

Hắn cũng không phải rất cường tráng. Có lẽ trước giờ vẫn duy trì phong thái thối hoắc của quý tộc, mà thân thể hắn thon dài — cũng không phải không có cơ bắp, này khối khối đều là dài nhỏ, phân phối đều đặn, vừa vặn hợp với hắn. Thượng đế cứ như vậy phân bố cơ bắp trên tứ chi lẫn thân thể hắn quá mức hoàn mỹ.

Cơ ngực cũng không quá dày, thắt lưng không quá thô, thậm chí cái mông cũng không phải cái loại này ý “săn chắc” bao hàm cả cơ thể...

— Khi ***, hắn phẳng phất u buồn tựa như Prometheus mà không phải khí vũ dương cương như Apollo.

Có lẽ là bởi vì da của hắn.

Trắng bóc, ở nơi giống như thiêu đốt là Louisiana đây mà hắn vẫn như trước duy trì làn da trắng của bọn quý tộc. Mỗi ngày tắm dùng hương liệu, tóc dùng nước hoa chải chuốt từng sợi, da hắn tuyệt đối là trắng bóc quý tộc.

Hắn đứng ở chỗ nước sâu tới thắt lưng, lấy tay hất nước sông mát lạnh lên gội đầu.

Sau đó đem toàn bộ đầu chìm vào dòng nước trong suốt mà chà sát...

Hắn chà sát ngực, thô bạo, dường như không để tâm tới da thịt trắng nõn đã từng thượng qua nhiều ít nước hoa cùng mỹ phẩm bảo dưỡng... Hắn như vậy, tựa hồ chỉ có ở trước mặt ta, tựa hồ chỉ khi có hai chúng ta, mà ta dường như đã từng gặp qua...

Sau đó lần đầu tiên hắn dùng tiếng nơi này cùng ta nói chuyện, hắn biết ta hoàn toàn nghe hiểu được, cho dù hắn vẫn như bình thường nói vừa mau vừa nhẹ:

“Lãnh địa này là quà sinh nhật cha ta đưa cho ta, toàn bộ một phần ba Louisiana — không cần dùng con mắt kinh ngạc như vậy nhìn ta, Jack, mắt ngươi đã đủ to. Tại ta hai tuổi, liền tới quốc gia này. Ở đây, là vương quốc của ta.”

Từ con sông đi ra, trên người toàn là bọt nước, hắn đi tới thăm cỏ ta đang nằm.

“Lần đầu ta ở con sông này tắm đã bị một con rắn đuôi chuông thừa thải hung hăng cắn một ngụm.” Ánh mắt hắn hơi nổi lên ý cười, ở lúc hắn cười, hàm răng hắn thần nhiên lộ ra, khiến gương mặt âm lạnh vốn làm ta sợ hãi hòa hoãn hẳn lên — Hắn ngồi xuống, cứ xích lõa như thế ngồi bên người ta — tâm tình của hắn rất tốt. Sở dĩ là ở hắn nói chuyện. Ta chưa từng nghe qua hắn nói nhiều như vậy:

“Ta không sống ở cung điện Pháp, đó là quyết định của mẹ ta — hay là nói đối với ta là tốt nhất. Hỗn loạn quốc gia kia, căn bản không có cái gì đáng giá làm ta lưu luyến, không, có thể còn bị đưa lên đoạn đầu đài...”

Lực chú ý của ta hoàn toàn bị vết thương nhìn cũng không dám nhìn ở giữa hai chân thu hút, trong đầu tán loạn nghe hắn nói nửa ngày đột nhiên phát hiện hắn tựa hồ nói ra chuyện gì đó rất là ghê gớm —!

Ta kinh ngạc đến giật giật cánh tay, dường như nếu tới gần hắn thêm một chút có thể nghe rõ ràng hơn, hai cái lỗ tai đều muốn dựng hẳn lên!

“Không sai, đúng như cái não nhỏ của ngươi nghĩ. Ta là con trai của Louis, là người mà cả quốc gia lẫn gia tộc đều không thừa nhận mà bồi thường cho nơi đây: nhìn cũng không nhìn hết được lãnh địa cùng tài phú.”

Hắn xoay mặt về phía ta, nhàn nhạt cười, sau đó hắn đột nhiên đổi qua tiếng Anh:

“Mà ngươi, Jack, North Carolina điên tiểu tử — mười ba bang phát lệnh truy nã tội phạm giết người. Cướp ngân hàng không thành, giết ba cảnh sát, đồng bọn sáu người, năm bị bắn chết — ngươi chạy tới nơi đây, khuất phục dưới roi của ta.... Của ta Jack...”

Ta nắm tay thật chặt.

Tuy rằng vết thương tựa hồ đã ngừng chảy máu, nhưng bởi vì trên mặt ta không chút huyết sắc mà lạnh ngắt một mảnh...

“Ta đi cướp ngân hàng kia đi! Jack, ta làm bảo vệ ở đó, làm nội ứng, tất cả đều ở trong tay ta!” Đây là Derek.

“Cả năm bang tụ về ít nhất sáu vạn bảng Anh! Ngấm lại đi! Sáu vạn a!” Maini, đánh bạc thua không ít đi.

“Chúng ta sáu người mỗi người chia một vạn bảng!”

“Nếu ta có một vạn bảng ta sẽ đi phượng bắc mua cả một khoảnh đất, làm chủ trang trại!”

“Mẹ ta cũng sẽ không phải... tiếp tục làm đầu bếp nữa, Rollins, hai chúng ta cùng trồng trang trại, chúng ta làm hàng xóm!”

Rollins, Sonny, Fyke.

Nhưng ngân hàng kia vì bắt đầu công trình đúc tiền mẫu mà gom góp về gần năm mươi vạn bảng. Đại khái có khoảng sáu mươi cảnh sát tiến hành bảo vệ. Nhớ rõ từng viên đạn nhất nhất bắn trúng từng bằng hữu sống từ nhỏ đến lớn kia... Ta chạy trốn chết... chạy trốn chết...

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên đằng sau — chạy liên tục, không kịp thở, ta nhảy vào biển...

Bóng tối tràn xuống, ta liên tục bơi, thẳng đến lúc sao trời đều tan biến, không thể dựa vào bất luận kẻ nào, không thể dừng lại ở bất luận nơi đâu, ta bơi tới, sức lực dần tiêu mất, cho rằng cứ như vậy mà chết đi...

Thế nhưng ta vẫn chưa chết, bộ hành qua biên giới. Sau đó nhảy lên tàu hỏa, như vậy, ta đi tới một quốc gia nói ngôn ngữ khác với ta.

Ta cho rằng, ta có thể một lần nữa sống sót.

Nhưng nam nhân trước mắt này, thô bạo, đem ta như nữ nhân mà sử dụng qua. Dừng tiếng Anh nói ra quá khứ đã chôn thật sâu.

“Sao lại lộ ra ánh mắt như vậy a? Jack...” Mắt hẩn mị lên, tựa như đang thưởng thức, mà sợ hãi của ta, cũng là món ăn ngon để cho hẩn nhắm nháp đi? Nhưng cuối cùng ta vẫn là như vậy, ở trước mắt hẩn để lộ ra cảm giác sợ hãi tột cùng...

Hẩn vuốt nhẹ quanh eo ta, cứ thế một đường thẳng xuống dưới...

“Nếu không đem ngươi làm cái hình phạt treo cổ, ta là tội chứa chấp a... Jack, ở đất Louisiana này, có trong tay quyền hành quyết tội phạm là ta.” Hẩn hơi nghiêng thân tới một chút, bọt nước trên tóc từng hạt từng hạt thông thả rơi xuống mặt ta. Ánh mắt hẩn nhìn hết sức chuyên chú, khiến ta nhin không được run rẩy lộ ra sợ hãi nơi đáy mắt...

“Hình phạt treo cổ cũng không phải đau lắm a...” Hẩn vươn ngón tay chạm lên vết thương nơi cổ ta — đã không còn sọc, chỉ để lại một vòng đỏ thẫm nổi bật trên da — “Trong nháy mắt không khí sẽ bị chặt đứt, sau đó bóng tối là phút cuối cùng... Bất quá ngươi yên tâm, đoạn đầu dài của Pháp tốt hơn chút: đứt đầu rất đau đi? Nhưng thực sự rất là nhanh a, cũng có thể không kịp thấy đau đến lúc máu từ nơi cổ bị đứt phun ra đi...”

Ta khản trương lên, liền ngay cả đau đớn cũng không cảm thấy...

——— Nếu như có thể, đem hẩn giết chết ở chỗ này, sau đó chạy trốn thì thế nào?!

Cơ hồ ngay lập tức, thân thể hẩn đè ép xuống, ngăn chặn cơ thể đã mềm nhũn của ta.

“Vừa rồi rất nguy hiểm nga... Ngươi không phải đã học được phương thức nói năng văn nhâ sao? Lẽ nào ngươi còn không có triệt để đem thân thể ngươi giao cho ta?...” Vừa nói hẩn vừa đem hai chân ta toàn bộ kéo lên, sau lại đè ép, tạo ra tư thế tốt cho hẩn xen vào ——

“Vậy ngươi đem ta giao cho cảnh sát đi! Cùng lắm là chết!” Ta gào thét, khoảnh khắc máu nóng xông lên đầu, ta cái gì cũng đều quên mà hướng hẩn kêu to...

“Ta không đem!”

Đơn giản phun ra một câu phủ định, hần cúi xuống, kề sát mặt ta, cầm hai tay ta đặt lên phía trên gắt gao nắm giữ:

“Người nghĩ ta ở New Orleans làm cái gì? Cực kì đơn giản. Thông qua quan hệ ngoại giao giữa hai nước, công bố tội phạm bị truy nã Jack Raymond đã bị cảnh sát Louisiana của ta bắn chết —— người đã chết. Mà ta, làm thủ tục mua một nô lệ tên là Jack Raymond từ phía chính phủ —— hừ hừ ...” Hần nhếch môi cười nhạt, nhưng ta biết đây là hần đang đắc ý dào dạt cười....

“Người sinh ra tại một thị trấn nhỏ của Pháp, phạm vào tội trộm cướp bị đem làm nô lệ bán đấu giá.”

Hần cười, cười đến toàn bộ cơ thể đều rung lên, cúi xuống gắt gao ôm lấy thân thể ta ——

“Ở đây, ở đây còn có xương cùng thịt —— đều là của ta!” Hần cắn, đầu lưỡi liếm lộng, tuy là ta đang run rẩy, nhưng đối hần lại như một cái bánh ngọt mà cắn nuốt lấy.

A...

Lần xô xuyên này tựa hồ dễ dàng hơn chút, nhưng đau đớn vẫn cứ như trước —— hần trườn tổng, mạnh mẽ ôm lấy cơ thể ta, cắn xé ta, ta đau tới co rúm lại. Sau, hần cầm lấy nửa điều xì gà ta vút ở một bên

Ly khai khỏi cơ thể ta, đi tới hai bước, từ trong quần bò lấy ra hộp diêm.

Cũng không phải hần muốn hút. Hần chỉ là châm lên điều thuốc, đem nó ấn lên điểm nổi trên ngực ta

“A ——!”

Đau đến khắc cốt ghi tâm, đau đớn nhường ta chỉ có thể cứ như vậy cứng còng chết lặng trải qua thống khổ...

Hần thỏa mãn đến cực điểm, lần thứ hai tiến nhập cơ thể ta —— lần này, miễn cảm với đau nhức khiến ta hung hăng co rút lại cơ thể, mà tại lúc co rút lại, thực sự, một loại cảm giác hiện thực của “Làm tình” bị cắm vào —— đầu nhũ sưng đỏ dựng đứng lên, bị miệng của hần nóng đến phá hủy, này một trận khiến ta gằm rú cùng hung hăng chụp lấy lưng hần mà điên cuồng co rúm lại, hần cứ như vậy hút lấy máu ...

Đây là “Làm tình” sao?

Cảm giác bị cắm vào tựa như roi quất vào trong cơ thể ta, trong nháy mắt cùng nam nhân này thấy như muốn điên rồi...

Tựa hồ, ở ta trong đầu điên cuồng hỗn loạn mà hỏi:

Đây mới là “Làm tình” sao?

Hoàng hôn xuống, mặt trời vẫn như trước màu đỏ chói xa vời.

Tầng mây nhiễm màu hoàng kim nhàn nhạt, nhưng hết thấy rất nhanh sẽ bị bóng tối ăn mòn đi...

Mặt trời, ta không biết, ngày mai ta còn có thể nhìn tới nó không.

Ta bị vắt ngang trên yên ngựa mà mang về. Kịch liệt khuất nhục cùng thân thể bị thương, ta rốt cục ngã bệnh.

Miên hoa chủng thực viên – Thất Nguyệt

Sắp không kịp rồi (

8. Chương 8: Rắn Độc Mississippi

CHƯƠNG 8: RẮN ĐỘC MISSISSIPPI

Ta chính thức ở trong danh sách nô lệ của Macquarie.

Đây là thủ tục từ phía chính phủ đối với thuộc địa. Từng nô lệ phải qua đăng ký, là thủ tục hợp pháp biến nô lệ thành tài sản cá nhân của chủ nô.

Sốt cao đến dọa người cứ thế trải qua bốn, năm ngày, ta tỉnh dậy đầu tiên là chạy đi tắm, đem một thân đầy mồ hôi tẩy rửa sạch sẽ. Đầu vú nứt ra, lại đóng vảy, tái bị phá vỡ... Đôi khi ta cũng không quá để ý vết thương này, chỉ là lúc vô thức động tác quá mạnh, chà sát qua mới phát hiện, vết bỏng đau rất nhức nhối ta thân phận nô lệ hiện tại.

Người hầu tại phòng tắm đơn giản đổ thêm nước nóng vào bồn tắm bằng gỗ thô ráp bên ngoài được bọc da. Dù khí trời đang là rất nóng, nhưng ta nghĩ muốn tắm bằng nước nóng. Còn có nữ nô dùng xà phòng mùi tử đinh hương — mặc dù nồng nặc mùi nữ nhân, thế nhưng chính là rất mềm mại, không kích thích tới vết thương của ta.

Chìm vào nước nóng, ta thật lâu thật lâu cũng không muốn động...

Hiện tại còn có thể hô hấp không biết phải nói là may mắn hay là bất hạnh?

Trời biết!

Mùi vị treo cổ so với vết bỏng ta nhận được thực sự còn có phần tốt hơn — đau đớn trong thoáng chốc? Thì xong?! Kết thúc?

——-Không không không, ta thế nào có thể tìm đến cách hèn nhát như thế!

Bất kể ra sao, giãy giụa để sống, sống sót, mới là tất cả!

Thân thể cực độ mệt mỏi, chung quy ra rất nhiều mồ hôi, hậu đình bị xé rách dường như cũng ổn rồi — Hẳn hẳn là có tương đối chừng mực đi? Ta không biết. Chưa thấy qua cũng chưa từng đụng tới nam nhân. Có lẽ da nơi này tốc độ hồi phục tương đối mau? Nước dần lạnh đi, ta cầm lên xà phòng, đơn giản tẩy tẩy.

—Tiếng giày da nhẹ nhàng vang lên, mặc danh kỳ diệu tiến tới đây. Ta gọi xong tóc từ trong nước ngẩng đầu lên, nằng đột ngột xuất hiện trước mặt ta — thực con mẹ nó như quỷ!

Litella.

“Chuyện gì?!”

Nàng như trước diện vô biểu tình, chỉ là con mắt xanh biếc lạnh lùng nhìn chằm chằm ngực ta —— Đầu vú đã lên vảy, bị nàng nhìn, tựa như phảng phất hưng phấn mà dựng lên — Có khi là do sợ hãi nhượng thân thể ta khẩn trương run rẩy đi? Nhưng cũng không phải sợ hãi cái gì... Nói chung nữ nhân này, khiến ta có loại cảm giác phải đề phòng.

“Chủ nhân muốn người lập tức tới thư phòng.” Nàng nói tiếng Anh, nhưng là loại cực độ lãnh đạm, dùng phương thức thông thả phun ra từ. Đây là khí tức quý tộc a? Nghe nói nàng cũng thực là nữ quý tộc Pháp, tại lúc nhà phu nhân ở Paris tổ chức tiệc, bị chủ nhân nhìn trúng đưa đi Louisiana. Nàng cũng không có ý rời khỏi phòng chờ ta thay quần áo, mà ta trái lại tựa như nữ nhân chân tay co cụm không dám trước mặt nữ nhân mà trần truồng?!

Kể cả là nàng ấy a!

Ta từ trong nước đứng lên, nắm hai bên trái phải khăn chà lau khô thân thể, sau đó mặc loại quần áo rườm rà của người hầu.

Nàng nhìn đến hứng thú dạt dào, đầu cũng không di động, chỉ có nhãn thần hung hăng loạn bám sát da ta ... Lưỡi nàng, tính ra cũng là người thứ hai sau Macquarie quen thuộc thân thể ta đi? Mặc xong tất cả, thế nhưng lúc ta theo nàng đi vào thư phòng, mệnh lệnh đầu tiên của chủ nhân là: cởi ra.

Thư phòng này rất cổ quái, chỉ dùng hoàn toàn màu gỗ đỏ thẫm cùng trần phòng màu trắng xa hoa hoàn toàn không xứng. Đồ nội thất toàn bộ cũng dùng loại gỗ đỏ thẫm, chia làm hai tầng, ở giữa có cầu thang xoắn ốc đi lên. Tủ sách gỗ lim, sàn nhà gỗ lim, cầu thang gỗ lim, sofa màu bơ cũng là gỗ lim bao trùm.. Tất cả đều là sắc đỏ như máu.

Còn có trần nhà. Đó là dạng mái vòm, khảm một tầng mỏng thủy tinh vàng nhạt, tia sáng ánh xuống, khiến cả thư phòng tựa như được chiếu sáng.

Bày trí giống như phòng của Macquarie ở lầu một.

Bàn làm việc bằng gỗ lim cực đại, tay vịn cũng đồng dạng là gỗ lim hai bên trái phải. Đèn đặt dưới đất phía bên phải cùng với một trường kỉ phủ nhung màu sữa.

Ta hiện đang quỳ gối sát bên trường kỉ, hai đầu gối cách xa nhau, đem cái hông nhếch lên cao — dâng lên, nhượng Lite La liếm hậu huyết.

Việc này là Litella chủ động: Chủ nhân nhất định là rất thô bạo khiến Jack khả ái bị thương nơi đó.

Nàng ở trước mặt Macquarie bày ra nụ cười quyến rũ động lòng người, để Macquarie hài lòng, vô luận địa phương nào, bọn nàng liền liếm — Đầu lưỡi kia thật dài, phẳng phất mang theo tựa lưỡi cùng hàm răng ác ý cắn vài cái...

Nàng dùng đầu ngón tay tách ra hai cánh hông, làm cho cả hậu huyết lỏa lồ hiện ra toàn bộ. Dùng đầu lưỡi liếm một lần, thấm ướt, sau đó hai bàn tay có móng tay đỏ chót thật dài nắm chặt hai cánh hông tách ra, móng tay đâm vào da, nhưng da đầu ngón tay coi như mềm mại. Nàng xỏ vào, đem ngón trở từ từ tiến vào —

Chuyển động, bình luận...

“Thịt nơi này đều là mới ... Chủ nhân nhất định là xé rách nơi này, chảy rất nhiều máu đi?... Thực là đáng thương a...”

Lời của nàng là đồng tình, nhưng động tác ngón tay một điểm cũng không có chút thương hại — cào cào, lôi kéo nếp nhăn đang co rúm một chỗ, hướng về nàng mà mở lớn hơn nữa.

Tâm tình Macquarie hôm đó dường như không tốt chút nào, con mắt hắt lạnh lùng vô biểu tình nhìn ta. Ngay lúc môi cùng lưỡi Lite La bắt đầu dán lên, ta nghiêng về phía trước, không có chỗ thuận tiện nằm úp sấp, chỉ có thể lướt qua bờ vai hắt hắt nắm lấy biên trường kỉ... động tác này khiến tâm tình hắt hắt không hiểu sao tốt lên một điểm. Hắt ngẩng mặt, nở nụ cười nắm lấy cổ ta, nhượng ta tựa lên vai hắt. Động tác lộ ra chút ôn nhu hiếm thấy. Bàn tay băng lãnh của hắt từ cánh tay nóng của ta sờ qua... du di qua lại trên lưng ta — từng điểm cột sống nổi lên, từng khớp xương. Ta giãy giụa, trốn không thoát tay hắt.

—— Vì sao tại đây tiết trời nóng như thế, tay hắt vẫn cứ như vậy lạnh băng?

Rung động, cảm giác hạ thân bắt đầu từng chút trương lớn đứng lên...

Cũng bởi hắt chạm vào ... còn có hắt nghiêng đầu đối lỗ tai ta khẽ liếm — không biết chán. Lỗ tai bị đốt nóng lên, tựa hồ mời hắt tới ngậm cắn... Cảm giác cánh môi hắt vừa nhếch lên, cười lên một chút, hàm răng trong nháy mắt cắn tới —

“A...” Bị hắt phệ cắn mà rên rỉ, này ta đã sớm biết... Nhưng là ta rất muốn nhẫn trụ xuống thanh âm này.

Máu nóng dâng tràn trong thân thể. Đầu lưỡi của Litella chui vào cơ thể ta, ngón tay cũng bắt đầu tiến lên lần tìm, ngón tay gãi lên nơi nào là khiến da thịt nơi đó nóng lên.

Đây là ta vô năng không chế phản ứng nơi thân thể...

Có lẽ đó là mượn cớ. Nhưng ngay lúc Macquarie cúi xuống nắm lấy đầu nhũ, ta thành thực nắm chặt lấy quần áo cùng đầu vai hắt — có loại cảm giác đã dâng lên thân thể, đầu ngực cứng lên, tựa như nữ nhân bị xoa nắn đầu nhũ, ta cứ như vậy ưỡn ngực, khả dĩ thấy vết sẹo nơi đầu nhũ cứng lên bị tay hắt tàn nhẫn xé rách...

Tuy biết sẽ phải đau đớn, nhưng ánh mắt tựa roi kia khiến ta từ trong tâm tới thân cũng không dám phản kháng.

Ta chỉ có thể tại hắt vỗ về chơi đùa mà thuận theo đem đầu ngực sưng đỏ giơ lên, ở lúc hắt bày ra bộ dáng chờ đợi, đem đầu nhũ đưa tới trong miệng hắt — Sau đó run rẩy, đợi hắt hút lấy...

Tính khí sung huyết rung động giữa lúc ta cùng hắn, để không cho dịch thể chảy ra nhiễm bẩn quần áo, ta cũng còng thân thể, né tránh.

Mà đầu lưỡi cùng ngón tay Litella ngày càng móc sâu vào, thậm chí cả hàm răng cũng dùng tới — đem răng vói vào, dùng tiểu răng nanh day cắn kích thích ta...

Một trận đau đớn mạnh mẽ từ phía sau kéo tới!

Ta rống lên một tiếng, chống đỡ không được thân thể ngã vào trong lòng Macquarie...

Litella cư nhiên hung hăng cắn xuống một ngụm!

— đem thịt nơi kia đều bị cắn chảy máu đi? Khí lực nàng dùng rất lớn, nơi đó toàn bộ chết lặng — có phải hay không bị nàng cắn xuống một miếng thịt?

Máu tươi ồ ạt chảy xuống.

Mà chủ nhân hiển nhiên cũng bị một trận kinh hách.

Hắn giơ lên chân, không chút lưu tình một cước đá tới — vừa lúc đá vào bên trái mặt nàng!

Nàng bị đá ngã ra thảm trên mặt đất.

Mà Macquarie quan tâm chính là vết thương của ta...

Ngón tay hắn chạm đến khó có được động tác ôn nhu mà lần tìm nơi đổ máu kia — ta ở trong cánh tay hắn nhìn về phía mặt Lite La bị tóc dài che khuất — con mắt lam sắc của nàng lộ ra xác thực hung ác ... Nàng hung hăng trừng mắt, cũng không phải là ta hay chủ nhân, mà là hung hăng nhìn chằm chằm tẩm tẩm trên mặt đất.

Tựa như đóa hoa hồng trên thảm cùng nàng có mối hận tới nghiến răng.

Nàng chỉ là hung hăng như vậy, ánh nhìn vẫn không chuyển mà trừng mắt.

Ta rất nhanh không nhìn tới được nàng nữa. Bị bắt quỳ gối trên giường, cái mông nâng cao về phía sao nhưng hắn dễ dàng đứng xen vào — so với con chó còn không bằng... Tính khí cương cứng của hắn gây ra trong không khí một loại vị đạo khác: cùng vị đạo của ta bất đồng, rất khác biệt.

— kỳ thực vị đạo mỗi người đều là bất đồng. Tính cả phân, nước tiểu cùng dịch thể, rất khó nói mình rốt cuộc thuộc loại nào loại nào. Thế nhưng ta có thể rất rõ ràng phân biệt vị đạo nơi hắn cùng mình bất đồng.

Tiếp đó hắn dán lên, đem vật thể đã cứng rắn ma sát ngoài huyết khẩu...

Tư thế như vậy hắn cũng không ôm lấy ta, chỉ là dùng hung vật thô cứng kia tiếp xúc ta — rất xa lạ, rất khủng bố, thứ cứng rắn thô bạo kia tựa hồ ta chưa từng gặp qua, hắn chỉ là tàn nhẫn, dùng tính khí đùng đùng chạm ta...

Hậu huyết đã rất ướt, bởi nước bọt của Litella.

Nhưng cũng là do máu rỉ ra, từ vết thương nàng một ngụm cắn xuống.

Sau đó hắn cứng rắn thẳng xen vào — nói xen vào là cỡ nào đơn giản a! Nhưng ta hầu như phải nín thở, tập trung tinh thần thả lỏng để cơ thể có thể dung nạp hắn thô bạo tiến vào — lấp đầy... Khi hắn dần dần sát vào mông ta, ngay lúc đó hắn nắm lấy thắt lưng ta, toàn bộ tiến nhập vào...

“Ngô...A...” Ta chỉ có thể khó chịu phát ra thanh âm thở hổn hển, cảm giác hậu huyết theo cơ thể hô hấp mà cổ sức hé ra hợp lại, nỗ lực thích ứng loại cảm giác trường đau này. Nhưng hắn đã bắt đầu quất tống...

Lại bị xé rách đi?...

Phảng phất, hắn thật sâu tiến nhập, sâu tới mức ta cơ hồ cho rằng hắn sẽ đâm xuyên qua ruột ta, xuyên thấu linh hồn...

Trong cơ thể ta, hắn rất nóng.

Nóng tựa cây đao đang được nung nóng...

Ta đang nghĩ cái gì a?...

Ở lúc ta đang loạn nghĩ, hần đã đắm vào thật sâu, sau đó gắt gao siết chặt lấy thắt lưng ta hung hăng đỉnh nhập — ở bên trong bassin... Một cỗ nhiệt lưu nóng tới hồng mắt mạnh mẽ phun trào ——- trọng trọng đánh vào tràng lộ đã chết lặng, ta kỳ quái có thể miễn cảm tới mức cảm nhận được từng đạo phun ra...

Thở hổn hển, hần cũng không có chạm đến ta. Ta cố sức cử động, dùng tay nắm tính khí chính mình —— lần này không có gì thống khổ, hậu huyết như vậy dĩ nhiên nhượng ta vô pháp đạt được cao trào... Hậu huyết đủ ướt át thuận lợi tính khí hần tiến nhập, ma sát nhiều lần đến vết thương bị cắn bên ngoài mà cũng không có cảm thấy cái gì đau đớn... Cho nên ta tự mình cọ xát tính khí chính mình, mưu cầu cao trào...

Mà Macquarie, hần hiện tại gõ chuông kêu người hầu tới.

Litella vì sai lầm kia mà bị nghiêm phạt.

Lưng nàng rất trắng, da thịt đều đặn, hình dạng cái mông cũng rất đẹp, bắp đùi thon dài, nhưng thân thể như vậy ở ngắn ngủi ba mươi ròi liền nhiễm đầy huyết...

Hắc nô cường tráng vùng mạnh ròi da, miệng Litella bị bịt kín, da thịt dưới ròi huyết nhục mơ hồ một điểm lại một điểm hiện ra. Ta muốn nôn, dù là ta cũng chưa ăn qua cái gì. Nhưng Macquarie muốn ta nhìn.

Bộ phận sinh dục của nàng cũng không bị đánh.

——- Tuy nam tử da đen cùng nữ tử da trắng tính giao là pháp luật cấm, nhưng Lite La dưới thân mười gã hắc nô cường tráng có vẻ càng thêm tái nhợt. Nàng giữa lúc đó liền hôn mê, nhưng bị nước lạnh tạt tới tỉnh lại, cường bạo lại tiếp tục...

Macquarie căn bản là không có hứng thú duy trì nhìn tới cuối cùng.

Hôm nay hần rõ ràng nửa điểm tâm tình cũng không tốt, mà ta, thay mặt hần, phải nhìn tới cuối cùng.

Con mắt Litella hung hăng nhìn ta, đầy người là huyết, ánh mắt nàng so với độc xà còn muốn độc hơn...

Đến tối ta có điểm ngủ không được.

Vì thế nên tiếng tê tê của rắn bị ta nghe thấy.

“Người cướp đi hần... Hần rõ ràng cỡ nào yêu ta!”

——-Litella.

Gương mặt nàng tái nhợt, nhưng con mắt lam sắc tựa hồ càng xanh hơn —— nàng cầm một con rắn. Khéo léo cầm lấy bảy tắc, móng tay đỏ chót của nàng nắm cái đầu rắn xấu xí, màu vàng đất, cái đuôi lay động phát ra tiếng...

Rắn đuôi chuông.

Ta vừa từ trên giường nhảy dựng lên, nàng liền buông tay —— đem con rắn ném lên giường ta...

Chân ta bị ngay lúc con rắn ngẩng đầu lên hung hần cắn một ngụm ——

Mắt con rắn này màu vàng a ...

Đầu hung hăng đập xuống, cánh tay vô lực, mà ánh mắt của nàng, ánh lên sắc xanh điên cuồng...

Miên hoa chủng thực viên – Thất Nguyệt

phạch phạch phẩy phẩy quạt, ế a, ế ảm quá a

~

9. Chương 9: Máu Của Ta Uống Ngon Chứ?

CHƯƠNG 9: MÁU CỦA TA UỐNG NGON CHỨ?

Trước mắt ta tối sầm, ngay... ngay lúc ngã xuống nhất định là hết to một tiếng — đau nhức. Ta nhìn tới gương mặt của Macquarie dưới ánh nến lung linh. Hắn giơ chủy thủ hươ qua lại trên ngọn nến ———

“Người... muốn làm gì?...” Tiếng nói chuyện của ta sao lại như thế này? Cảnh tượng trước mắt cũng là một tầng sương mù... Hành động của hắn, muốn làm gì a? Ta thế nào không rõ a?...

Hắn kéo lên chân của ta, hai bên trái phải có người hầu giơ lên ngọn nến rọi sáng: tảng thịt sưng lên. Đường như vẫn đang tiếp tục biến vàng, biến nâu, dần dần tím đậm bao phủ, chiếm cứ thân thể — miệng bị nhét tới vài bố — “Cẩn!” Cùng lúc với mệnh lệnh của Macquarie, chủy thủ kia cắt vào da thịt ———

Ngoài dự tính, đau đớn kia lại không quá mức tưởng tượng, hay là nọc độc đã lan ra hết toàn bộ cơ thể?

Hắn cắt xuống chỗ bị sưng phù, tựa như tảng thịt hư thối trên mặt thảm là thịt heo — Sau đó môi hắn lập tức kề sát vào nơi đó, động tác mút vào khiến ta cho là hắn lại đang hút máu ta...

Hút một ngụm, hắn lại hướng trên mặt đất phun một ngụm...

Cảm giác đau đớn dần dần trở lại thân thể — từng điểm từng điểm một. Bởi vì hắn mỗi lần mút vào, là của ta xương ta thịt ta máu... Từng chút một, bị hắn hút lấy, cắn lấy, toàn thân ta run rẩy, cảm giác đau đớn quay lại trong thân thể.

“A...” Hắn vẫn mút vào khiến ta phải phát ra rên rỉ.

Mà trên mặt đất máu phun ra đã hoàn toàn đỏ tươi.

“Không có việc gì, Jack.” Trên trán hắn toàn là mồ hôi... mái tóc mất trật tự cùng gương mặt ... còn có trên máu ta trên môi...

Ta vô pháp khống chế thân thể run rẩy...

Bị hắn ôm vào trong ngực, vuốt lấy mặt, nhưng ta vẫn liên tục, không thể điều khiển mà run run — hay là đã quá muộn... Nọc độc tiến vào máu đại khái hơn mười phút là tử vong... Ta cũng đã gặp qua rắn độc, cũng bắt qua, nhưng ta thật sự là chưa thấy qua mỹ nữ xà như vậy — ha hả, ân, một cái rắn độc có con mắt lam sắc hung ác, lắc lắc đuôi, lao thẳng tới!

“Không được ngủ! Jack!” Hắn dùng lực hung hăng tát vào mặt ta...

—— Không nên đánh nữa!!! Đau quá a!

Ta hươ hươ tay, tựa cần con ruồi nghĩ muốn bắt lấy tay hắn — môi hắn hảo hồng... Sắc mặt hảo trắng... Người là quỷ hút máu hút của ta sinh mệnh...

Hắn bắt được tay của ta, lại một nữa ôm chặt cổ ta, để sát vào mặt hắn——

Nhìn hắn, vì sao ánh mắt của người ta nhìn không thấy?...

Không biết vì sao thân thể người nóng như thế?... Chảy đầy mồ hôi, thân thể nóng như lửa... Ôm ta chặt như vậy...

——Ánh mắt người có hay không nhấp nháy?

Mở to miệng muốn nói cái gì, trong cổ họng lại khô lại đau:

“Máu của ta... uống ngon không?...”

Mặc danh kỳ diệu đến ta cũng không biết sao lại muốn nói như vậy, nói xong câu này sau ta liền hôn mê đi.

Ngủ mơ ta mộng cái gì cũng không rõ, trời vẫn rất tối, toàn bộ đều bị bóng tối bao phủ lấy, lấp kín tới một chút điểm ánh sáng cũng không có.

Ta chán ghét nóng.

Tuy là không biết chính xác ở chỗ nào, chỉ là thấy một cỗ nhiệt nóng cháy đáng ghét thẳng tắp nướng trui thân thể... Không thể cử động, không thể nói, đầu lưỡi trong miệng cũng bị sưng. Rất khát, khát....

“Hé miệng, Jack...”

Đó là đồng dạng môi một người phủ lên môi ta —— tuy rằng chết lặng, nhưng ta cảm thấy đôi môi kia mềm mại, ướt át, tràn ngập nước ta khát vọng... Nước rất nhanh theo đầu lưỡi kia chảy vào khoang miệng...

Nhưng nước lại ít hơn ta tưởng...

Ta một người lại rơi vào vực sâu đen hút... Lần này ta ở trong vực sâu trôi nổi... Tìm không được nơi đặt chân, cũng nhìn không một người...

—— Khi ta mở mắt ra, trong phòng tràn ngập sắc tím nơi những đám mây...

Một luồng gió mát tràn qua... từ hướng gió thổi tới nhìn đi, bóng đêm dần hạ xuống nơi cửa sổ vẫn mở rộng —— Trên bầu trời đen như nhung, có vô số ngôi sao phát sáng lấp lánh tựa kim cương trong trí tưởng tượng của ta...

Nghĩ muốn bò xuống giường, nhưng thân thể sao lại suy yếu đến thế?

Ta lăn thẳng xuống giường, lại vô pháp đứng lên —— kéo lê một chân, nửa bò nửa lết tới trước khung cửa sổ cách hai bước.

Ngoài cửa sổ trần đầy không khí cây cỏ đang lay động, lá cây cọ xát vào nhau tạo ra tiếng xào xạc...

Nơi bông điên xa xa ánh lên ánh sáng của vô số con đom đóm... nơi bóng cây lóe lên từng điểm từng điểm tia sáng kim sắc...

Trên giường màn che ánh vàng mới đổi tại trong gió đêm trôi nổi thật dài...

“Sao lại đứng dậy?”

Ngọn nến bên giường phủ sa mỏng tỏa ra ánh sáng nhu hòa, những nơi khác trong phòng lại vẫn là u ám, bóng mờ nhàn nhạt bao phủ trên bốn vách tường.... Gió càng lúc càng lớn...

Macquarie nằm một bên giường sàn sạt rời khỏi, nhẹ nhàng nắm lấy vai ta, vòng tay quanh thắt lưng —— Lúc nào cũng như thế, hần luôn rất nhẹ nhàng đem ta toàn bộ ôm lấy mà bắt đi?!

Ta cũng không nhẹ a!

Tơ lụa trên giường dưới thân mềm mại khiến ta cả người như chìm vào —— hần tách hai chân ta ra. thân thể phủ lên...

Một đôi môi chạm khẽ lên trán——

“Được rồi, đã hạ sốt.”

Hần vừa lòng hướng trên mặt ta dùng tóc cọ cọ, tựa hồ cười một chút. Lại nghiêng đầu, chuẩn xác giam giữ môi của ta —— đầu lưỡi tiến vào... nhắm nháp, ở trong khoang miệng lục lọi, răng, lưỡi vẫn vít...

Tiếp đó là bờ ngực ướt mồ hôi của ta...

Hấp dục, trấn an đầu nhũ héo rút...

—— Khi tay hần lần tìm đến hạ thân ta lại càng hoảng sợ!

Hần nắm lấy, tay rất nóng, sờ sờ lông mao một chút rồi trực tiếp bắt lấy tinh khí ta —— chạm đến không một tia ôn nhu. Lòng bàn tay mềm mại hữu lực đem vật vẫn còn nhuyễn trong tay hung hăng bóp chặt——

“Ngô —— nhẹ chút...” Mạch máu cơ hồ bị niết muốn nổ tung, ta kìm không được rên ra tiếng...

Lớp da trên nhục hành trượt xuống, đỉnh linh khẩu bị ngón cái thô bạo chà xát, thậm chí vói vào trong —— Ta rên rỉ, giãy giụa. Dù rất đau nhưng chân lại tự động tách ra, tựa hồ đang mời gọi —— đầu gối hần co lên đè lấy đùi trái, tay phải thành thạo nắm trụ ta...

Rất nhanh nơi đó rỉ ra máu...

Né khỏi cánh tay cự tuyệt của ta, hần nắm lấy âm nang phía dưới —— dùng sức xoa bóp một cách thô bạo mà giày vò nó...

Dần dần ta chống đỡ không nổi chân của chính mình —— giường hần lúc này phát huy tác dụng. Ta hiểu rõ, cũng đã nếm qua —— hai sợi dây bằng vải mềm từ đỉnh giường thả xuống, vừa vặn trói chặt mắt cá chân hay đầu gối một người —— bắt ép hai đầu gối tách ra. Còn hần không như trước đốt thêm càng nhiều đèn, cũng không mặc đồ ngủ, chỉ đơn giản đem tóc buộc lên làm cho hần có cảm giác bình thường chút...

—— Thân thể xích lõa dưới ánh đèn mờ ảo phẳng phất phủ thêm một tầng dầu trơn bóng ...

Ta hạ đường nhìn, không biết do thân thể hần hay ánh mắt hần khiến ta run rẩy hưng phấn... Nhục hành bành trướng ngay trong tay hần...

Hần chưa từng chạm ta như vậy —— đơn độc, không có nô lệ nào khác, thậm chí thưởng thức bộ phận kia...

Nhưng vị đạo tình ái so với trước đây bất luận là cái gì cũng ngày một đậm hơn!

“Ba!”

Tay hần phát vào đùi trong của ta —— rồi cứ thế duy trì liên tục, hung hăng đánh ... cái sau so với cái trước càng nặng...

—— Góc rẽ nơi đùi, đùi, có tiết tấu, tùy chỗ nặng chỗ nhẹ, đánh lên...

Càng ngày càng đau —— nhưng hần không có ý dừng lại, nơi đùi trong đã bồng rất khó nhìn, ta cũng dần dần không nhẫn nhịn nổi dục vọng muốn rên rỉ —— khi a a la lên, hần dường như càng ra tay nặng thêm...

Ở lúc bị người chà đạp, hạ thân ta nhưng lại vì tính dục mà thành thích nhảy lên, nhục hành cương cứng tới mức run run chảy ra niềm dục...

Hần ngừng tay.

Thỏa mãn ngẩng nhìn vùng da bị đỏ lên —— nơi đó vừa đau vừa tê dại. Nhưng khi ta thở hổn hển, cơ hồ cảm giác thấy hậu huyết tham lam hé ra hợp lại!

“Người rất đáng yêu, Jack... Ánh mắt ta tuyệt đối không sai —— tự tin của người cùng độ nhẫn nại với thống khổ... Có lẽ người thích đau đớn như vậy? Vì sao không cầu ta lập tức cho người ngọc hành của ta a? Người còn không mau lấy lòng chủ nhân, Jack của ta. Hiện tại bắt đầu đi, dùng miệng người khẩn cầu ta.”

Thanh âm hần cũng không nghiêm khắc, cũng không tái cường bức đe dọa ta.

Nhưng thanh âm hần đã thấm sâu vào xương tủy, phản kháng nơi ta, ngày từ lần đầu tiên bị tàn nhẫn quất đánh đã bị chèn ép xuống...

Cũng có lẽ... những thứ này bất quá chỉ là mượn cớ thôi.

Ta cùng hần đều là biến thái.... Thích bị đối đãi như vậy... Chỉ có như thế thân thể ta mới có được vui sướng?!

Chân bị buộc cao hơn, toàn bộ hạ thân ta cứ vậy trưng ra cho hần xem.

Nuốt vào miệng ngọc hành vẫn chưa hoàn toàn cương, nhưng đã đem miệng ta tắc nghẽn —— Hần hướng dẫn ta làm sao để lấy lòng nam nhân —— liếm láp, đảo quanh, nuốt vào... Vị đạo hần càng ngày càng đậm, khối thịt hàm trong miệng ta càng có xu thế bành trướng, sau đó cứng tới ta phải dùng lưỡi nhất nhất liếm qua —— dịch thể chảy ra bôi lên hàm răng, đầu đỉnh rung động cứng rắn ở ngay yết hầu —— có ý muốn nôn ra, nhưng hần dùng một giọt sáp nền nóng bỏng khiến ta phải thuận theo đem đầu đỉnh hần nuốt vào thực quản...

Cảm giác yết hầu bị xuyên thủng...

Cảm giác ngon nết từng giọt phủ trên da —— tích tụ trên nhục hành sung huyết... Bất, không chỉ có đau đớn. Một cỗ nhiệt lượng so với nhục hành muốn sôi trào của ta còn muốn nhiệt hơn! Vì thế, trong nháy mắt ta hầu như hít thở không thông mà yết hầu càng thêm siết chặt —— cố gắng nuốt lấy không khí, siết chặt, đem ngọc hành hần nuốt xuống...

Ngón tay hần luồn vào hậu huyết khép mở của ta.

Hai ngón cùng một lúc, thô bạo xen vào —— cùng ngon nên thiêu đốt phủ lấp, nhượng tay hần dễ dàng trượt vào —— khiến toàn bộ cơ thể đều co chặt, ngón tay gãi gãi đảo loạn trên niêm màng, còn có bàn tay chuyển động ở nhục hành...

“Ngô ân!...” Vô pháp lên tiếng, ta chỉ có thể liều mạng thở hổn hển, cố hít lấy không khí!

Ngọc hành hần ở trong miệng, bị ta nuốt, day cắn, siết chặt——

Hần rốt cục bắt lấy nhục hành ta —— đột ngột kéo, bàn tay thô bạo đè ép đầu đỉnh mãnh liệt chà xát, xoa lên đầu đỉnh mẫn cảm, mà ngọc hành hần trong miệng cũng giật giật ... Một tiếng sấm vang, cao trào mãnh liệt song song kéo tới!

Một cỗ dịch thể mang theo nồng đậm mùi của hần...

Quy đầu đâm thẳng yết hầu đem toàn bộ dịch thể phun vào sâu trong cổ họng —— từng đợt từng đợt phun trào, nường theo lúc ta cao trào mà giây giữa thở dốc, nuốt xuống, ho sặc, sau đó hần mới ly khai khỏi miệng ta.

Mặt hần không chút dao động...

Con mắt lóe sáng, ngon nên chỉ còn lại một khúc cũng dập tắt.

Nhưng bóng đêm dần biến mất... Sắc trời bắt đầu sáng lên xuất hiện trước cửa sổ...

Ta nhìn thấy trong mắt hần, điên cuồng, khoái trá, tràn ngập thỏa mãn —— hần lại gần ta, lau đi giọt dịch tràn ra bên khóe miệng...

“Tinh dịch của ta, uống ngon không?”

Hớ hớ, Macquarie, ta thik cứng rồi đấy =))

Miên hoa chủng thực viên – Thất Nguyệt

Hôm nay được xem phim mama. Quả thực là rất vui, mỗi tội đến tối là có vấn đề =))

10. Chương 10: Tay Háo Sắc

CHƯƠNG 10: TAY HÁO SẮC

Hần mang ta đi New Orleans.

Tuy hần không để ta đeo xiềng xích, nhưng lại nhét ta vào ***g sắt —— Toàn bộ kẻ giàu có ở New Orleans đều phủ phục dưới chân hần. Chức vị chính thức của hần là phó tổng đốc Louisiana, cùng quốc gia biến động này bất đồng, so với Louisiana chỉ là một tiểu quốc độc lập sát biên giới.

Macquarie gần đây có mấy bằng hữu đều nói tiếng Anh.

Mà ta là lần đầu tiên thấy được thành phố của Louisiana.

Còn có sông Mississippi thực sự.

Quả thật rất ghê gớm. Ta đã từng cho là sông Mississippi ở trang viên của Macquarie đã là rất lớn rồi. Nhưng chỉ có nhìn tới sông Mississippi của New Orleans mới có thể nói là sông lớn.

Dòng sông yên bình chậm chậm trôi, tàu thủy lớn cùng bè gỗ chậm rãi di chuyển trên mặt sông. Chúng so với Hoàng Hà bất quá chỉ giống như những món đồ chơi nhỏ, mà con sông tựa như cái lưng thật lớn, nhẹ nhàng tiếp nhận lấy thuyền bè.

Về phần thành phố.

Sông Mississippi đi ngang qua thành phố liền cuộn trào mãnh liệt, mau hơn, nguy hiểm hơn —— Nhưng thành phố này vẫn duy trì nét ưu nhã cùng mùi vị thối nát: Đường phố phủ đá cuội lóng lánh đầy vẻ trắng lệ dọc theo sông Mississippi, khu nhà ở của quý tộc Pháp nằm trên con phố đó. Nhà chạm trổ, hoa viên, đủ

loại hoa tươi cùng khoảng sân rộng mở. Nhưng từ cửa sổ xe ngựa cũng có thể thấy ven dòng nước ngang qua: Là khu bình dân chen chúc nhau, chật chội, náo nhiệt.

“Nơi này là một thành phố mực nát, Jack.” Macquarie mỉm cười ngồi đối diện ta nói như vậy: Cướp biển, quý tộc, người da đen, người da đỏ... hỗn độn phức tạp. Nhưng ở chỗ này họ biết tuân theo quy củ của ta — là một thành phố như bản, nhưng cũng là một thành phố mỹ lệ.”

Hắn đưa tay, sờ lấy lỗ tai ta, trượt vào phía phần xương sụn:

“Ta cực không muốn người tới nơi này, Jack. Ở đây đầy cảm dỗ, mà mùi máu của người trời sinh giỏi tiếp nhận cảm dỗ.”

Phải không?

Đôi khi ta nghĩ nam nhân nguy hiểm này tựa hồ luôn nói trúng tâm tư mình —— Ta đang suy nghĩ cái gì, mọi thứ trong đầu ta dường như hẫc liếc mắt là có thể nhìn ra.

Xe ngựa chạy băng băng trên một sườn núi cao, dường như tiếng nước chảy càng vang hơn. Từ trên cao có thể nhìn thấy những mỏm núi đá bên sườn núi bao bọc theo mặt sông, phương hướng chúng ta đang đi là khu vực của kẻ thống trị thành phố này.

Xe chạy một hồi trên đường tư nhân, có thể thấy vườn ươm được cắt sửa chỉnh tề. Ở đây cũng không như trang viên nơi kia vốn duy trì phong vị nguyên thủy, nơi đây tu sửa ngay ngắn, tạo nên một cổ vị đạo xa hoa. Người hầu đi theo của Macquarie cũng không một đường đi cùng: Bọn họ chia làm hai nhóm, một nhóm theo xe ngựa, một nhóm đã sớm tới biệt thự.

Tòa kiến trúc hai tầng rộng rãi. Trước cùng phía sau phòng ốc đều có hoa viên chỉnh tề, nền gạch xanh trắng cùng tường gỗ trắng trăm tuổi nhìn qua có phần mang hơi hướm trung cổ, nóc nhà dùng mái ngói màu xanh xám, cánh cửa, ban công, cũng là như thế.

Macquarie đến đây vào ban đêm, lập tức tổ chức yến hội long trọng.

——Đó là quy tắc của hắn, cũng là quy tắc của New Orleans. Làm phó tổng đốc ở đây, hơn nữa xuất thân của hắn —— Tuy không có bất cứ tài liệu chính thức nào nhắc tới, nhưng chẳng có ai là không biết a? Đám quý tộc Pháp a đua nịnh hót cùng đủ người da màu, cứ thế vây loạn xung quanh nhân vật tai to mặt lớn của toàn bộ Louisiana...

—— Bình thường yến hội, bình thường đám người.

Đám người hầu theo Macquarie ưu nhã cùng rất nhiều nữ nô hắn dưỡng tỵ thành một đoàn. Các nữ nô mặc các loại quần áo tranh nhau khoe sắc, trong khoảnh khắc thỏa thích hấp dẫn ánh mắt các nam nhân. Macquarie là chủ nhân của các nàng, hắn đương nhiên có năng lực tùy ý đem các nàng tặng cho kẻ khác.

Mà ta, đứng thẳng hai bên trái phải ghế hắn, làm một người hầu tận chức tận trách.

Tới nửa đêm, đám khách nhân có một phần được lưu lại —— bữa tiệc thực sự giờ mới bắt đầu.

Các nữ nô khôi phục lại trang phục tại trang viên: vài mảnh vải, nội y, hoặc là lõa thể. Đám thân sĩ mới này còn ra vẻ đạo mạo liền biến thành dã thú háo sắc... Nữ nhân thực sự tốt như vậy sao? Trên chân còn vết sẹo dài mới lên một tầng thịt —— kinh khủng nữ nhân...

Nữ nhân đứng ra là thể nào a?

Tinh tế một chút, đơn thuần một chút chính là dạng nữ tử mà ta thích, còn có nhân thân băng lãnh cứng nhắc mà bất cứ nữ tử ôn nhu nào cũng không nên có. Mà những... nữ nhân mỹ lệ này đều có nhân thân phức tạp... là câu dẫn? là mị lực? Ta không hiểu rõ lắm, nhưng nhìn bộ dạng mấy khách nhân bắt đầu trầm mê trong nhục dục...

Không khinh nơi như đông đặc lại. Ngọn nến thiêu đốt hòa cùng hương nước hoa, rượu ngon, mỹ thực, có thể tùy ý hưởng dụng thân thể nữ nhân... đối những khách nhân này mà nói vậy đã là đủ rồi. Macquarie vẫn chưa hưng phấn. Hắn chỉ là nhân nhả uống rượu vang, hứng thú dật dào nhìn đám người mê muội này, mà ta, vẫn đứng thẳng bên cạnh hắn, đồng dạng không chút hưng phấn.

Hắn đứng lên, chúng ta đi vào hành lang tối tăm, không khí không tốt lắm. Hắn đột nhiên dừng lại cưỡi bộ, sau đó mở một bên cửa sổ —— không khí mới mẻ tràn vào, hắn đứng ở nơi đó, nhưng ánh trăng chiếu vào hắn——

“Ta chán ghét thành phố này ——- khiến ta về những thứ thối nát nơi nước Pháp. Ta thà đợi ở trang viên của chính mình! Ta dự định...” Hắn chuyển hướng đối mặt với ta, chăm chú mà nghiêm túc : “Tin mới nhất, chiến tranh kết thúc, Pháp thảm bại! Nội dung hiệp ước đình chiến cũng đã định rồi: Canada còn có phía đông sông Mississippi đều trở thành thuộc địa của Anh!...”

Thanh âm hắn nói rất lạnh, nhưng nội dung lại như phản chiếu nội tâm dao động nơi hắn —— hắn cực kì phần nộ, bởi đất nước yếu ớt này.

“Vì vậy, ta phải đem toàn bộ Louisiana ra giao dịch —— thành công mà nói, ta đem Pháp vứt bỏ, trở thành chủ nhân chân chính...!”

Hắn lúc nào cũng như vậy. Tại lúc mạc danh kỳ diệu nói ra một ít khiến ta đầu vầng mắt hoa, nói đến long trời lở đất!

Bắt lấy vai ta, gương mặt tràn ngập dã tâm cùng phần nộ dưới ánh trăng của hắn xuất hiện trước mắt —— hắn hôn ta, khí lực lớn đến đem môi ta cắn nứt ... Chúng ta gặm cắn cho nhau nước bọt cùng máu hòa vào nhau... Trên môi rất đau, hắn thói quen trêu đùa lên vết thương nhỏ kia —— ngón tay luồn vào trong áo, ngất véo lên đầu nhũ non nốt...

Làm tình là thứ thuốc tốt nhất khiến hắn bình tĩnh lại. Mang theo tức giận vượt ve cơ thể ta —— tàn nhẫn hơn, cắn xé, xoa nắn, gặm cắn ... Đẩy ngã ta lên sàn nhà tối tăm, xuyên đi vào không phải dễ, nhưng chúng ta đều cực kì kích động ... Ta hít sâu, nhưng cảm giác trường nứt này tiêu thất nhanh hơn chút —— hắn không đợi ta thích ứng, tinh khí sung huyết trường lớn hơn bắt đầu luật động một cách thô bạo...

Ta rên rỉ, nghĩ muốn tách ra hai chân, nhưng hậu huyết nơi hạ thể mở rộng hơn một chút —— Cảm giác được nhục hành của chính mình đang ở trên mặt đất ma sát đứng thẳng sừng trường...

Hắn cũng rên rỉ, cùng ta hưởng thụ kích thích tính dục —— cái gáy, lỗ tay, ở trong khoang miệng nóng bỏng của hắn phệ cắn...

Hậu huyết thông thuận hơn —— có thể cảm nhận được mỗi lần hắn rút ra đều theo hô hấp mà mở rộng thêm, sau đó lại lập tức đem toàn bộ lấp đầy —— rất đau, tinh khí sung huyết của hắn tàn nhẫn như muốn xé đôi cơ thể —— nhạy cảm cảm nhận cơ thể gắt gao bao lấy hắn... Hắn cũng hung hăng đánh lên, ma sát cơ thể thêm thống khổ...

Bị chụp lấy, nhục hành đang sắp bắn ra dịch thể bị hắn chặn lại ——

Châm xì gà, có một lần, ta nhìn tàn thuốc đỏ hồng tiến tới —— đều không phải đầu nhũ, mà là nơi mạnh mẽ đứng thẳng, sung huyết...

“Ân... A——!”

Không chút nào che giấu gào thét lên ... Đau đớn khiến ta cơ hầu lập tức héo rút...

Cũng vì thế hậu huyết lại cố sức co rút —— hắn hưng phấn than nhẹ một tiếng thật sâu chôn vào trong cơ thể ta —— tạm thời đình chỉ luật động, cứ như thể chôn ở bên trong... Là đang hưởng thụ cảm giác bị siết chặt đi? Thật lâu sau, lại chậm rãi trừu sáp, cọ sát lên...

Run run, nhục hành lại ăn đủ mà sừng đứng lên...

Nơi bị thiêu đốt rất nhanh đã sừng phù kéo theo tia máu trào ra —— Ngón tay hắn chạm đến, cố ý ma sát vào miệng vết thương —— Ta run rẩy toàn thân, vô pháp kiềm chế mà căng cứng cả cơ thể!

A a a a a ——!

Toàn thân buộc chặt lại —— gắt gao siết chặt lấy thứ cứng ngắc đang ở trong cơ thể ta mà xâm chiếm ——!

Hắn ghé vào trên người ta, cùng ta lẳng lặng thở hỗn hển...

Mồ hôi chảy đầy trên lưng ta, tay hấn từng chút từng chút chạm lên mồ hôi trên lưng... Tính dục thỏa mãn, hấn cũng đã bình tĩnh mà tiêu thất lửa giận.

Vì thế khi vị khán giả kia cười nhẹ ra tiếng, ta rõ ràng cảm nhận được hấn đột nhiên căng thẳng lên!

“Ta nói Macquarie a, người từ nơi nào tìm được vật này mà không nói cho chúng đại gia ta biết a?!” Cửa phòng hành lang bên kia mở ra, một nam nhân cười nhếch môi xuất hiện tại cửa...

Ta lập tức bò lên, kéo quần muốn mặc vào —— Macquarie cũng đứng lên, đơn giản đem khóa quần kéo hảo, vuốt vuốt một chút tóc tán loạn. Lập tức, hấn liền khôi phục vẻ trấn tĩnh tự nhiên của Macquarie.

Ánh mắt nâu nhạt của nam nhân kia nhìn ta. Đó là một nam nhân cao to, khuôn ngực cường tráng lộ ra ngoài áo, mái tóc vàng màu lúa mạch hơi rối —— Chính là tên cứ nói một câu là một ngụm tiếng Anh thô tục phun ra.

“Hấn là nô lệ của ta, cùng người không liên quan.” Macquarie lãnh đạm nói ra. Ánh mắt hấn liếc qua, ta vội vàng vàng đem quần áo mặc vào —— Ta cảm thấy hấn tuyệt không thích ta phơi bày trước mặt nam nhân đối diện kia.

—— Lúc này dịch thể nơi hậu huyết bắt đầu chảy ra, dính dính rất khó chịu. Nhưng ta vẫn đem áo nhét vào trong quần, đến cả áo khoác người hầu cũng mặc vào...

“Tắm tã... Macquarie, đây là thái độ đối lão bằng hữu sao?” Nam nhân kia rời khỏi cửa phòng —— dường như so với Macquarie cao hơn một chút. Hấn kẻ sát vào mặt Macquarie, tựa hồ muốn hôn tới ——

“Người không phải ghét nhất chạm nam nhân sao? Vừa rồi người làm cái gì? Ha hả, người ôm một loại sinh vật người ghê nhất?!”

Macquarie cũng không nổi giận, thậm chí cũng không lui lại. Hấn ngẩng mặt lên, hướng hấn nhàn nhạt mỉm cười —— nụ cười, hấn chưa từng đối ta biểu lộ ra:

“Bởi vì hấn nhượng ta rất sáng khoái. Mà người bắt nạt, Coleman.”

“Đó chính xác là một con sắc lang.” Macquarie ở trên giường nói như vậy, tựa như muốn đánh đuổi đi cái loại hồi ức bất hảo nào đó, nheo lại con mắt: “Có lẽ phải nói hấn là một dã thú điên cuồng truy đuổi khoái cảm nhục dục —— ần, ta chán ghét hấn.”

Hấn đơn giản làm ra một cái kết luận.

Sau đó không hề cùng ta thảo luận gì tới nam nhân kia.

Ngày thứ hai ở bữa cơm trưa, ta liền thấy được hấn.

Hấn là một trong các đề đốc từ New York tới. Nghe nói hấn xuất thân là quý tộc Anh quốc, từ nhỏ đã nhận thức Macquarie. Dưới ánh mặt trời hấn mặc một bộ quần áo đen, mái tóc vàng cũng được chải chuốt chỉnh tề, nhưng ánh mắt tựa dã thú của hấn không ngừng lả lướt trên người các nữ hầu...

Sau đó hấn chú ý tới ta.

Khóe miệng lập tức mở rộng, lộ ra một bộ tươi cười hạ lưu —— hấn cũng chỉ dùng ánh mắt đưng chạm ta... Sau đó hấn liếm liếm môi, hướng ta đi tới.

“Nghe nói người kêu là Jack?” Thanh âm hấn so với đêm qua nghiêm túc hơn một chút.

“Đúng vậy, tiên sinh.” Ta cung kính trả lời. Dùng tiếng Pháp.

“Làm sao? Thành nô lệ của ta thế nào?” Ngữ điệu nhẹ nhàng của hấn tựa như đang nói “Đem rượu tới a”, “Giá của người hấn không cao lắm đi?”

“Tiên sinh...” Ta có chút cứng họng.

“Ta rất vừa ý thân thể người —— Sớm nói một chút, bản thân ta thích lạc thú trên giường —— Macquarie ham thích dùng lửa cùng nến đúng không?” Hấn uống một ngụm rượu táo nhạt màu, nhấp mắt với ta:

“Suy nghĩ đi? Trở thành nô lệ của ta, ta sẽ cho người tự do, người cũng có thể tự do khỏi cái gã ngược đãi cuồng kia —— Ta là thuộc chủ nghĩa tham luyến mỹ sắc bình thường, cùng hần không giống nhau.”

Hần bỏ đi. Lúc này vị Tổng đốc đức cao vọng trọng, bằng hữu của Macquarie xuất hiện trước đại sảnh.

...Tự do...sao?...

Miên hoa chủng thực viên – Thất Nguyệt

Trời lại bắt đầu lạnh hơn, lại còn mưa nữa. Các nàng ra đường nhớ chú ý mặc ấm nha ^^

11. Chương 11: Giao Dịch

CHƯƠNG 11: GIAO DỊCH

Ta không biết mình vì cái gì dao động?

Có lẽ là ở một chữ kia làm ta xúc động?

“Tự do”

Ta muốn có tự do.

Sau khi ta trở lại trang viên, Litella đã vĩnh viễn không bao giờ gặp nữa.

Mà mấy nữ nhân khác cũng sợ hãi, đối ta cung kính cũng gần như đối với chủ nhân —— Kỳ thực ta rất muốn hỏi Macquarie là Litella đi nơi nào, nhưng ta tuyệt không dám hỏi. Một nô lệ với hần mà nói, so với con kiến trên mặt đất còn không bằng hướng chỉ là nhắc tới.

Còn vị Coleman kia vài tuần nữa sẽ đến thăm.

Hần là tối thượng lương chính sự. Làm đề đốc của Anh quốc, đại sự của Macquarie cũng bao gồm cả mấy tay nắm quyền tiền hành bí mật hiệp thương.

Hơn nữa Macquarie đối đãi hần cùng mấy vị khách nhân tôn quý kia như nhau. Không có vẻ gì đặc biệt.

Đôi khi ta nghĩ biểu tình của Macquarie lúc nào cũng như đang đeo mặt nạ —— gương mặt hần luôn bảo trì bằng lãnh trầm ổn, thậm chí dao động trong ánh mắt cũng không rõ ràng —— Hần cũng rất cô đơn đi? Chung quy hần chưa bao giờ nói cái gì mà lấy vợ, ngoại trừ hai lần đối với ta ——— đây là loại tình huống rất đặc biệt. Hần cùng ta nói một ít, ta nghĩ, là hần cũng không từng cùng người khác nói qua.

Những người hầu cùng thân tín khác đều đơn giản nghe theo tất cả chỉ thị nơi hần, hần chỉ dùng nhãn thần tới chỉ huy đám tôi tớ trung thành —— Một ít người hầu theo hần từ nhỏ có thể có được tác phong chuyên nghiệp vô cùng nhạy bén, hầu hạ hần thư thư phục phục.

Còn ta, đang học tập.

Khí trời bắt đầu chuyển lạnh.

Trời không mưa, nhưng gió đã mạnh hơn.

Coleman tựa hồ đã quên từng nói với ta cái gì. Hần rất bình thường ngủ nghỉ, cùng mấy vị khách nhân khác hưởng lạc, nhượng nữ nhân hầu hạ bọn họ. Macquarie không để ta biểu diễn trước mặt bọn họ, ta thuộc về phòng ngủ của hần, mỗi buổi tối đều leo lên giường hần.

Hoặc là nhà kính.

Nhà kính là gian phòng khách. Bốn vách tường đều gắn đầy kính, ở đây đặt không phải là giường mà là một cái bàn da mềm thật lớn, hình chữ nhật, vừa vặn cho một người nằm ở trên...

Tối đến, trong nhà kính chỉ cần đốt nến ở bốn góc.

Mở ra hai chân, đem hạ thân hoàn toàn bại lộ ...

Roi da lóe sáng, mới bắt đầu quất tới cũng không nặng... chỉ khiến da thịt căng thẳng mà co quắp thành một đoàn — roi rơi xuống bụng dưới tạo ra một vết đỏ tươi...

Hắn đứng bên giường, xích lõa, vẻ thâm trầm khi quất đánh dần biến đổi thành hưng phấn — Tóc hắn vẫn buộc gọn như trước, nhưng từng giọt mồ hôi lại chậm rãi lăn dài trên cơ thể, tụ xuống ngọc hành sưng trướng đứng thẳng dưới hạ thể — tựa như một kiếm sĩ đang giờ lên trường mâu, mà roi da đang vung lên kia giống một con rắn nhỏ đang uốn lượn!

Hắn không trối lại chân ta, mà nhượng ta chính mình bảo trì tư thế hai chân mở rộng — khiến ta phải giãy giụa trong đau đớn cùng sỉ nhục...

— Nhìn xuống phía dưới, hạ thể ở lần đầu tiên bị thương đã thay đổi một tầng da mới liền ngay cả thể mao cũng không tái mọc lên... làm cho vết roi hiện ra càng đỏ thẫm hơn — Hắn vươn tay, ở trên nhục hành đứng thẳng bởi vì đau đớn mà run rẩy của ta, cọ xát lên, bao phủ lấy nó—

“Ta không thích cấp nô lệ đeo khuyên, vì các nàng không đáng được đeo vật sở hữu của ta — Nói cho ta biết, Jack, ngươi có muốn trở thành vật sở hữu của ta không?” Móng tay hắn cào xé da, ngón tay tại nơi đầu đỉnh mẫn cảm bị lộ ra thô lỗ chà xát — đau đến ta vô thức chảy nước mắt...

“Không... ta không muốn...” Ta tránh né, dù biết nói như vậy có thể nhượng hắn càng thêm hưng phấn tàn phá ta — Nhưng ta thực sự e ngại loại đau đớn đến ngay cả trong mơ cũng không khác gì ấy!

“Hôm nay không chuẩn bị còn — trong khí trời như thế này bị nhiễm trùng thì rất lâu khỏi... Hiện tại mở chân, Jack của ta— người còn mười roi.”

Run run, đem hai đầu tách ra — mấy roi đánh vào bắp đùi liền lập tức sưng lên... Phía sau còn vài roi thì hắn ngừng lại — “Xoay người lại.” Hắn để ta chống tay quỳ mọp xuống, ta còn đang cho rằng hắn muốn đánh lên bộ phận kia nhưng lại cảm thấy hậu huyết nóng ran — hắn đem cán roi nhét vào...

“Này thực sự là mâu thuẫn a — Jack của ta! Ta là muốn hung hăng đánh người, cho lưng người, hậu huyết người đều phải chảy máu, hở ra những vết tím đỏ, toàn bộ lưng tựa như thảo nguyên bị đốt cháy mà đỏ rực lên! Nhưng nói như vậy, ta liền không thể dùng thân thể người thỏa mãn ta a— muốn vết sẹo biến mất hẳn ít nhất phải một tháng... Jack của ta, chuyện này thực là mâu thuẫn a!”

Hắn ở trước mặt ta thì thảo như thế—

Ánh mắt hắn chứa đầy lửa nóng, tràn ngập dục vọng, điên cuồng cần thỏa mãn!

“A...” Ta chỉ có thể vì đau đớn nơi bắp đùi mà run rẩy rên rỉ— hoàn toàn không biết rên rỉ nơi ta càng châm ngòi hắn bạo phát!

Buộc chặt dây trói, lưng ta cứ thế trần trụi phơi bày — ta bị trói trên bàn da, hai chân bị buộc xuống hai góc bàn — người hầu từ ngoài cửa tiến vào nhét vào miệng ta thứ bịt mõm của ngựa — Cực độ sợ hãi nhượng ta liên tục phí công giãy giụa...

—Ta không muốn! Ta không muốn! Ta không muốn tái chịu thêm một lần quất đánh như vậy nữa!

Như bị ngọn lửa liếm qua! Một roi rơi trên lưng — ta muốn kinh hô, nhưng ngay lập tức những tràng roi quất liên tục xả xuống mọi nơi...

Lúc đầu ta còn dùng mũi hừ thanh, sau ta vô ý thức chảy ra nước mắt, cuối cùng chỉ còn bất lực thở dốc rên rỉ...

Kết thúc, trong đại sảnh yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thở dốc đầy thỏa mãn của Macquarie...

Roi toàn bộ đều rơi trên lưng — bởi vì nơi kia hắn còn muốn sử dụng tới — Khi hắn dồn sức xuyên thủng ta thì lúc ấy dịch thể của ta đã dính ướt một mảng lớn — ngay cả khí lực buộc chặt cơ thể cũng không có. Nhưng một cổ nóng ran hòa cùng đau đớn xộc tới — ta vô thức tự động run rẩy, co rút lại tiểu huyết. Quất đánh như vậy khiến ta bất tỉnh, thậm chí ta còn tin tưởng nếu trong bao tử còn có gì đó, ta thực sự sẽ tiểu ra!

Hắn nâng một chân ta lên, luồn tay qua nắm lấy nhục hành đã nhuyễn xuống của ta — loại xoa nắn này lại khiến ta gắng gượng dựng lên...

Nằm úp lên cái lưng sưng phù, không để ý máu loãng ở trên nhiễm bẩn ngực hắn—— Đầu lưỡi liếm lên, răng thoải mái nhấm nháp lên từng vết roi chẳng chịt—— về sau gấp tóc ta, hắn nhẹ nhàng thu lại đặt sang một bên—— lấy ra thố khẩu trong miệng, đầu lưỡi lập tức bị hàm răng hắn cắn đi ra —— mãnh liệt hút liếm, nghĩ muốn đem toàn bộ không khí hút đi ra...

“Ngô——ngô...” Ta chỉ có thể dùng mũi thở dốc, tay được tự do, để duy trì loại tư thế bị áp bách thống khổ này ta chỉ có thể dùng tay choàng qua, ôm lấy cổ hắn đem cả cơ thể tạo thành cái tư thế không phải chịu khổ quá nhiều nhưng hắn đâm cùng cắn đều có thể song song tiếp thu...

Nước còn đang vì toàn bộ sau lưng đau đớn mà không biết làm sao đình chỉ, đều không phải ta muốn khóc, chỉ là toàn thân cơ thể lay động mà ra!

Hồi lâu sau hắn buông tha lưỡi ta, miệng hắn dán lên mấy vết sẹo ứ máu, ở trong thân thể ta đâm thẳng tới, đem ta phình trương lên —— gần như nổ tung, dịch thể nóng chảy phun trào ra——!

“Jack——!”

Hắn một ngụm cắn xuống cổ họng trượt lên xuống của ta—— cứ như vậy bắn ra...

Đến sáng, ta nằm trên giường phòng ngủ của Macquarie, toàn thân run rẩy, ôm chặt lấy áo ngủ tơ lụa trắng tinh—— Vô pháp nằm thẳng, toàn bộ lưng cùng mông đều phủ đầy vết roi tím đỏ, còn đang rỉ máu, từng vết, chỗ chồng chéo lên nhau, chỗ thì giằng khắp nơi...

Hắn nghiêng ngẫm nhìn, ta chỉ dùng lưng cũng có thể cảm giác được tới ngọn lửa thiêu đốt trong đó, nhìn vết thương giằng đầy khiến hắn cực độ vui sướng...

Hắn không cho ta thượng dược, cứ như thế đem ta ném lên giường, từ đêm thẳng tới sáng sớm, chúng ta làm tình suốt đêm—— Nhục hành đồ gục mềm nhũn, âm nang đến một giọt tinh cuối cùng cũng bị nghiền ép đi ra...

Đến nỗi thậm huyệt thậm chí còn cảm thấy không khí băng lãnh không ngừng xâm nhập, thịt huyệt không cách nào khép lại, không ngừng chảy ra trọc dịch của hắn, mở rộng tới mức dường như vết thương vĩnh viễn không bao giờ lành——

Ta không ngừng run rẩy, cho dù hiện tại rất ấm áp, cho dù ngón tay đang rất ôn nhu vẽ loạn thuốc mỡ trên lưng—— run rẩy nơi ta là xuất phát từ sợ hãi sâu trong tâm hồn... Rất thống khổ! Rất đau! Cứ như vậy, đau đớn điên cuồng đến độ muốn chết khiến ta nhắm không nổi!

Nước mắt rơi rớt, ta chưa từng giống như bây giờ điên cuồng muốn có được hai chữ “tự do”.

“Người xảy ra chuyện gì?”

Sắc trời không tệ, bữa trưa ngay tại giữa hoa viên trống trải tiến hành... Còn ta sau khi miễn cưỡng xuống được giường, đương nhiên liền tiếp tục làm việc của người hầu.

——Colleman đột nhiên từ trên ghế nằm nghiêng mặt hỏi ta như vậy.

Miệng ngậm xì gà, hắn nói tiếng Anh mơ hồ không rõ, con mắt nâu nhạt dưới mí mắt cũng không có tia máu của tử sắc quá độ, trái lại rất thanh tỉnh nhìn thẳng nụ cười cứng ngắc của ta—— Hắn ngừng một chút, đột nhiên nhếch môi cười lộ ra hàng răng trắng:

“Hắn đánh người quá tay đi?”

“Không... tiên sinh...” Ta nghĩ phủ nhận.

Nhưng hắn rất nhanh bắt được cánh tay ta đem ta kéo lại gần hai bước, bàn tay đột nhiên áp lên sau lưng mà ta đã cố ý mặc y phục lớn hơn một chút—— vết thương sưng tấy bị hờ ra lập tức đau tới ta cắn chặt răng...

“Sáu ngày nữa ta sẽ trở về bên kia—— Nếu như ngươi không muốn tái chịu đòn, cũng nhanh hạ quyết định đi.” Hắn buông lỏng tay, ánh mắt vừa chuyển hướng Macquarie đang dạy mấy phu nhân bắn tên, vừa dùng tiếng Anh đơn giản nói.

“Vì cái gì?” Ta cắn răng hỏi những lời này — Tuy ta biết đây là mạo hiểm, nhưng ta muốn đem vận mệnh của ta ở đây làm một ván cược! Nếu như thành công, đến nơi kia ta lập tức có thể chạy trốn khỏi nam nhân này! Nếu như thất bại... chết hẳn là tốt hơn so với thống khổ hiện tại đi!?”

“Vì cái gì a...” Hấn cào cào tóc, đem cái đầu được chải chuốt tản ra một chút, lại nhếch môi nở nụ cười, cũng không có nhìn ta liền mở miệng: “Ta cũng hưởng qua không ít vị đạo nam nhân, mùi vị nam nhân cường hãn như ngươi hẳn là cũng không sai biệt lắm đi? — Lại có thể khiến một kẻ chán ghét nam nhân như Macquarie sáng thành như vậy, ta đối với ngươi chờ mong rất lớn—— Yên tâm, ta sẽ không bắt ngươi ký giấy bán mình—— còn có...”

Hấn hướng ta cười rộ lên, tùy tiện, tựa hồ con mắt nâu ôn hòa nơi hấn vừa hiện lên khí phách quang mang:

“Ta rất muốn nhìn bộ dạng Macquarie lúc bị chọc tới phát điên a — Đây cũng là sở thích ngược nho nhỏ của ta đi!”

Phất phất tay, hấn dường như không cần ta phục vụ, nhưng thanh âm hấn lần thứ hai vang lên:

“Ngươi bắt quá chỉ là một quân cờ nhỏ. Trả giá bằng tự do của ngươi hoặc nhượng ta thượng một lần, hơn nữa nhìn Macquarie có bao nhiêu tức giận.”

“Ta không muốn tái trở thành nô lệ ***.” Ta đưa ra yêu cầu của chính mình. “Huống hồ ta vốn bị hấn giả làm nô lệ!”

Hấn lần thứ hai quay về phía ta, lần này hấn không cười, nghiêm túc nhìn ta—— bờ môi hấn rất dày, rất lớn, kết hợp với cằm có chút thô ráp, hấn như vậy khi không cười bất giác tạo cho người ta có loại ấn tượng cương quyết cùng kiên định——

“Jack— ngươi bắt quá chỉ là một con cờ, đừng để ta nói lần thứ hai. Ngươi hiện tại chỉ có thể tự cứu, từ cái kẻ ngược đãi thành nghiện kia chạy trốn chỉ có duy nhất một đường hoặc là ta—” Hấn dựng thẳng ngón tay chỉ về phía mặt hấn:

“Ta sẽ cho ngươi tự do. Nhượng ta thượng một lần là tốt rồi.”

“Deal?” Hấn ngắn gọn như vậy một câu liền kết thúc, từ ghế đứng lên, Macquarie cùng mấy vị phu nhân dường như hướng bên này đi tới, Coleman xoay xoay thắt lưng, cầm áo khoác lên—

“Deal.” Ta hồi đáp.

Giao dịch thành công.

...

..

.

Con giun xéo lắm cũng oằn =.= Ta cũng muốn oằn ...

Miên hoa chủng thực viên – Thất Nguyệt

Hôm nay tự dừng nổi hứng nuôi sâu Lười nên đi dạo wp, qua đến nhà Lâm Phong đọc được bài viết của cậu ấy về “Lá thư...” đã làm ta suy ngẫm rất nhiều. Nhưng vì sở thích nên ta cũng k hề thấy tội lỗi =)) Vì cơ bản ta cũng k hứng bộc lộ bản chất xấu xa của mình ra đời thực =)) BTW, đọc tr thôi.

12. Chương 12: Tinh Tinh, Điểm Điểm, Nhiệt Nhiệt

CHƯƠNG 12: TINH TINH, ĐIỂM ĐIỂM, NHIỆT NHIỆT

Hiện tại trong trang viên, Macquarie rất tín nhiệm ta. Thậm chí còn hơn cả lão người hầu lâu năm của hấn, đương nhiên bọn họ cũng vô cùng minh bạch năng lực thỏa mãn chủ nhân khi ở trên giường của ta. Nhưng qua huấn luyện bọn họ cũng không nhiều lời, thậm chí thái độ đối đãi ta cũng không bao giờ có cái gì đặc biệt hay cải biến.

Những khách nhân thời gian dài ngồi ở chỗ này, mỗi ngày đều thương nghị thương nghị thương nghị.

Ta không biết bọn họ tranh luận cái gì, nhưng Macquarie tranh luận ở đây cũng không chiếm được nhiều ưu thế. Khi bưng trà tiến vào ta cũng có thể nghe được một ít, hắn cũng không phải chiếm ưu thế tuyệt đối: Dù hắn là chủ của Louisiana, dù hắn cùng với quốc vương Pháp có quan hệ đặc biệt, nhưng khi giao dịch cũng tuyệt đối không có quyền làm chủ—— Có thể có được Louisiana, Anh quốc cũng không để cho mọi thứ tự diễn ra.

Nhưng Macquarie đồng dạng ở lúc khách nhân nổi loạn dễ dàng áp chế bọn họ.

... Hắn là thế lực ngang nhau đi?

Colleman không bao giờ trước mặt bất cứ ai đối xử đặc biệt với ta—— chúng ta dùng ánh mắt để trao đổi. Ta đối với trang viên này thông thuộc cùng hắn đối bốn phía biên cảnh nắm rõ,

bọn ta dùng giấy để bàn bạc qua lại.

Trên khay đựng một bộ đồ sứ của Anh quốc, muốn bê toàn bộ cần nhất chính là sức lực —— mỗi lần cố sức vết thương trên lưng đều truyền tới từng đợt đau xót. Mang theo một bình hồng trà, bánh kem mới làm, còn có đường viên —— năm bộ tách trà cùng thìa bạc... Một tay cứng còng giữ khay trà, tay kia dùng mu bàn tay gõ nhẹ cửa phòng, nói: “Làm phiền.”

Trong thư phòng nhưng chỉ có hai người.

Macquarie ngồi sau bàn, Coleman lưng quay về phía cửa phòng, không chút khách khí ngồi ở bên cạnh bàn—— cửa sổ để mở, rèm cửa voan mỏng dưới ánh nắng chiều nhân nhật xuyên qua, tạo ra những điểm nhỏ li ti trên mặt đất...

Bọn họ cũng không nói gì, dạng như bị ta đột ngột tiến vào cắt đứt bầu không khí nói chuyện—— Ta cúi đầu, đem khay trà đặt phía bên phải bàn trà, lấy ra hai chén trà, rót vào hồng trà nóng hổi—— Macquarie không thích thêm sữa, chỉ cần một muỗng đường, mà Coleman, người hầu nói cho ta biết vị khách nhân tôn quý này thích một phần sữa cùng ba thìa đường đầy.

——Bọn họ đều nhìn ta, nhượng ta.... mấy động tác này làm không được tự nhiên.

Macquarie nhẹ nhàng nhấp một ngụm, có thể vì rất nóng, hắn liền buông xuống. Coleman thì lại ngồi vào ghế bên cạnh khuấy khuấy đường bên trong, chờ trà nguội một chút.

Bọn họ đều không thêm nói tiếp, cứ như vậy buổi trà chiều bọn họ cũng không muốn tái đàm công sự.

Còn ta khoanh tay đứng ở một bên.

“Đến khu F lấy tập bản đồ lại đây.” Trên bàn Macquarie đang mở một bản đồ lớn, bọn họ còn đang tiếp tục nghiên cứu đất đai sao? Ta đi ra chỗ thang gỗ được trải thảm đỏ ở phía sau, lên tầng trên, hướng chỗ tủ sách gắn trên tường lấy ra một cái thang nhỏ để leo lên lấy sách. Mái vòm thủy tinh ở giữa vẫn cứ như thể chiếu ra ánh sáng nhu hòa, tìm được tập bản đồ vừa dày lại cũ —— mặt giấy ánh vàng, chỉ dùng chữ hoa Pháp để viết.

Bọn họ mở tập bản đồ ra đối chiếu với bản đồ trên bàn, bắt đầu thảo luận biên giới cùng vấn đề khu vực.

“Cho... ta thêm một tách.” Coleman đầu cũng không quay lại, chỉ đem cái tách nâng cao lên một chút, ánh mắt hắn như trước dán trên mặt bản đồ.

“Vâng, tiên sinh.” Ta tiếp nhận cái tách, thuận tiện nhìn lướt qua bản đồ đang mở rộng kia: Macquarie ghi rất rõ tọa độ —— lãnh địa của hắn quả nhiên cùng mười ba châu kia có một vùng giáp giới, thậm chí còn có đường xe lửa đi qua.

Nhớ lại khi ta tới đây, ở trên đoàn tàu có thể thấy rõ ràng tuyến xe lửa dùng ký hiệu hoa văn màu đen, uốn lượn đi về phía đông bắc lãnh địa Macquarie... Ta bưng trà mới tới, Coleman cúi hạ đầu, tay chỉ vào một chỗ: “... Vùng này của lão Lunnan chính là một đại phiền toái, nhượng quân đội qua đây thì thế nào?” —— Hắn chuyên tâm thảo luận, tựa hồ không chú ý ta mang trà tới...

——Ta lại tỉ mỉ quét vài lần bản đồ kia: Trang viên cũng được Macquarie đánh dấu rất rõ ràng, như vậy chỗ hiện tại ta đang đứng là ngay trung tâm lãnh địa hắc, về phần chỗ bông điên thời gian trước ngốc qua là ở phía Tây Bắc, phía Bắc là khu săn bắn—— Ngày trước là hắc hay đến nơi đây săn thú sao? Như vậy ta từ lửa nhảy xuống là chỗ nào a?

Colleman ngẩng đầu nhìn ta rồi tiếp lấy tách trà.

——Macquarie cũng uống trà xong.

Ta lại đứng một chút, sau đó mới mở miệng: “Chủ nhân? Cần thêm một tách không?”

Hắc cũng rất chuyên tâm cùng Coleman trao đổi về người da đỏ phía Bắc biên giới. chỉ ngẩng đầu một cái rồi đem cái tách nâng cao lên.

Ta tiếp nhận, đổ trà vào, đem lại bàn.

——Đương nhiên thuận tiện tỉ mỉ nhìn một chút bản đồ.

Bởi vì vết thương trên lưng còn chưa khỏi, mấy ngày nay Macquarie cũng không tới phòng ngủ hắc, chỉ là mỗi sáng để ta cởi y phục nhượng hắc tình trạng vết thương trên lưng khép lại—— Tuy rằng hắc còn sự dũng mãnh ta để hôn căn, nhưng hắc tựa hồ cũng vì sự vụ liên tục mà có điểm mệt nhọc, chưa từng trầm mê vào trò chơi tình ái.

Mà nữ nô nhiệm vụ chủ yếu là phục vụ tốt các vị khách quý—— bọn họ mỗi ngày đều ném thử các loại nữ nhân, gặp kẻ hợp khẩu vị thì cùng với mấy vị kia chung hưởng. Coleman lại rất chịu khó mỗi ngày đổi một nữ nhân khác, lúc ăn còn bình luận vợ vẫn về đêm qua nữ nhân kia hầu hạ xoay qua xoay lại ra làm sao...

Buổi sáng ta thức dậy tương đối sớm, trong phòng ta có người —— Coleman ở nơi ánh sáng rọi tới nửa mờ nửa tỏ nắm cầm ta—— miệng hắc thô lỗ mang theo một cỗ mùi vị nữ nhân, đầu lưỡi thô to bạo ngược ở trong khoang miệng ta quấy nhiễu...

Ở mặt ngoài hắc môn trợn, trên da ta trượt đi, từ ngực xuống thắt lưng, sau đó cách một tầng vải vóc xoa xoa nhục hành —— xoa nắn tràn ngập mùi vị sắc dục, kích thích trên dưới du động. Sau đó một cánh tay khác vụt một tiếng đem cơ thể ta dán sát vào hắc—— tay nắm lấy cái hông, ngón tay lập tức tại khe hông mà ma sát...

Hô...

Ta thở hổn hển, cảm giác tay hắc cùng đầu lưỡi như nhau ẩm ướt mang theo ***. Tuy vị đạo của hắc mang theo mùi cây cỏ hoang dã cùng mùi nước hoa nồng nặc trộn vào nhau rất kinh khủng... nhưng ta vẫn không phản kháng tùy ý hắc vỗ về chơi đùa...

“Nam nhân chính là có điểm không tốt!” Hắc rút lại lưỡi, thả ta.

“Thượng một lần mộng người mất ít nhất nửa ngày mở rộng! Vừa nhìn là có thể nhìn ra...” Hắc thô lỗ lầm bầm, sau đó thả cả người ta ra—— Hắc lại nói tới chính sự:

Người có thể tới chuồng ngựa Mecca Lima tùy tiện lấy một con ngựa đi? —— Đừng có chủ ý bắt Queen, nó chỉ nhận thức hắc—— Còn có, thuốc này phân lượng cũng đủ, tùy tiện cho vào cà phê hay hồng trà cái gì cũng được—— loại thuốc này sau khi thỏa mãn tính dục mới phát huy tác dụng. Vừa đến buổi tối người trước nhượng hắc sáng một phát, điểm ấy cũng đủ khiến hắc ngủ thẳng đến trưa ngày thứ hai!”

“Còn người?” Ta khẩn trương hỏi.

“Người ngày đó nhìn bản đồ hết một lượt đi!” Hắc vuốt ve gốc rễ thứ vì sáng sớm mà đứng lên nhếch môi cười: “Đi ngang qua khu săn bắn phía Bắc rồi tiếp tục qua cầu biên giới, liền là lãnh địa của ta. Ta ở biên giới khu săn bắn chờ người—— một con ngựa tốc độ cao nhất chỉ thể chịu được tới đó. Ta mang theo ngựa để thay chờ người.”

“Thời gian thì sao? Đường đó là bao nhiêu dặm?” Ta tính toán, ba mươi dặm không sai biệt lắm đi? Có lẽ nhiều hơn? Chuồng ngựa ngoại trừ Queen còn con nào có khả năng nữa? Khẩn trương suy nghĩ, hắc thân thủ néo néo tóc ta, cường ngạnh, đem mặt ta xoay qua ——

“Tiểu não của người hình như cũng có chút sáng a?! Ba mươi tám dặm — Sau đó chạy qua khu săn bắn của Macquarie mất nửa ngày, người phải đến chỗ ta chờ người trước bình minh. Gặp nơi đây là tốt nhất, chỗ đó Macquarie có xây một nhà gỗ. Ta ngay ngoài cửa chờ người.”

“Ngày nào?” Ta tối hậu hỏi như vậy.

“Ta rời đi vào ngày 14h hai tuần sau, buổi tối thứ ba.”

Kế hoạch của hắn là như thế này: Sáng sớm ngày thứ ba thì hắn tạm biệt Macquarie quay về lãnh địa của mình —— từ đường phía Bắc, đi qua khu săn bắn quay về lãnh địa bên kia. Mà vị khách nhân khác cùng lúc đây “thân thể không tốt lắm”, cần đội bảo vệ của Macquarie đi “Hộ tống” —— còn hắn, thì không cần “Hộ tống”!

Hắn sẽ ở biên giới khu săn bắn dừng lại, mệnh lệnh đội nhân mã theo hầu về trước, sau đó một người giữ hai con ngựa chờ ta thẳng đến bình minh.

Mà buổi tối kia, là lần cuối cùng ta đứng trên giường Macquarie.

“Uống xong nhượng hắn sáng tối không biết cái gì...” Hắc hắc hắc cười, đem cái bình nhỏ màu trắng phóng tới bàn tay ta.

Mặt trời lúc này hé ra ánh rạng đông...

Hắn từ rèm cửa sổ nhìn về phía chân trời, đơn giản nói với ta:

“Hôm đây hắn là sẽ có rất nhiều sao.”

Sao, một chấm nhỏ, lòng, đầy hỏa nhiệt.

Vì tự do, vì sao cùng một điểm kia.

Đã bao lâu rồi mới có một chương k có H nhỉ~~ Edit nhanh hơn hắn)

Miên hoa chủng thực viên – Thất Nguyệt

13. Chương 13: Đêm Không Sao

“Nhượng ta xem.”

Trong phòng đặt rất nhiều đèn, trên giường hắn phủ khăn trải giường mới trắng thuần, ngay cả màn cũng thay thành màu trắng. Ta vừa tắm rửa xong, khi cởi quần áo ra nhìn lướt qua ngoài cửa sổ: Hôm nay là ngày đầu tuần, đầu tuần đã trút hạ xuống mưa lớn.

Macquarie quần áo nghiêm chỉnh, ngồi ở bên giường.

Vết thương trên lưng về cơ bản cũng đã khỏi.

Có thể thấy vết roi nơi bắp đùi giờ chỉ còn là mấy vết bạch ngân nhỏ, vết thương trên lưng hắn là cũng như thế này đi?

Hắn ôm ta - tựa như ôm một tình nhân nóng bỏng... nhẹ nhàng vỗ lên mấy vết trắng kia... Sau đó hắn nâng chân ta lên, vật kia không biết từ lúc nào đã bành trướng đứng thẳng hỏa nhiệt cọ xát lên bắp đùi ta— tay luồn xuống, giật xuống quần lót, đem nhục hành đang ngẩng cao đầu ở bên trong bao lấy trong lòng bàn tay hắn nắm lấy tóc ta, từng nụ hôn rơi lên tai, lên mặt...

“Àn...”

– Đây là lần làm tình đầu tiên sau một tháng đi?

Công việc hôm nay đàm phán rất thành công, ở bữa cơm đầu bếp làm đồ ăn khiến hắn rất thỏa mãn, ăn xong uống tách cà phê cũng vô cùng vừa miệng... sau đó ta bị gọi tới phòng ngủ của hắn - vết sẹo cũng đã mờ dần... Hắn thỏa mãn, gặm cắn lỗ tai ta, thỏa mãn, ở lúc ta ngậm ngọc hành cương cứng của hắn, hắn liền thở dốc cho ta nghe...

Da hắn có điểm mẩn mẩn, nhưng luôn phảng phất mùi nước hoa dễ chịu... Ta quỳ dưới chân hắn, ngẩng mặt dùng đầu lưỡi liếm lên đùi non... Nâng lên âm nang vì hưng phấn mà cứng rắn như thạch- ta ngậm cắn, tận lực không đi kích thích ngọc hành, chỉ dùng gương mặt ma sát nhẹ nó- nhưng niêm dịch nóng chất dính vào trên mặt...

Xoa nắn lưng ta, hắn lần tìm tới xương cột nơi cột sống ngón tay mang theo đùa bỡn cùng dục vọng nóng bỏng. Cảm giác hắn hôm nay có điểm không muốn ngoạn trò ngược đãi, có lẽ vì nhìn đám vết trắng chẳng chịt này cũng đủ để hắn hưng phấn đi?...

Vì thế hắn hôm nay muốn chính là kiểu áp lên lưng ta mà tiến nhập... Dùng đầu lưỡi nhấm nháp mấy vết bạch ngân, từng cái từng cái, không để tâm tới những nơi khác trên thân thể ta, những vết tích đan xen nhau hấp dẫn nước bọt cùng lưỡi hắn.

“Ân-” trướng quá. Sau khi xuyên vào hắn không di chuyển, huyết khẩu không thích ứng được mà co rút lại, liền đó hắn di chuyển thất lưng... rút ra một chút, lại tiến nhập... Ta nắm chặt lấy ra giường nhưng chất liệu tơ lụa trơn trượt đi, muốn cong chân lên, liền ngay cả đầu gối trên loại ra giường này cũng không chống đỡ được-

Hắn lấy một cái gối lọt dưới hạ thân ta nhục hành bị ép lại, ta rên khê một tiếng, nghĩ muốn động động tạo ra chút khe hở, nhưng không được- bị đặt trên đệm trơn như thế này, mỗi lần hắn đánh tới là ta lại bị ép lại một lần...

Vì thế tiếng rên rỉ của ta càng lúc càng lớn...

Mang theo đau nhức, tự bản thân cũng sắp thở không ra hơi...

Hình như cũng không quá mức đau đớn. Hắn nắm chặt lấy nhục hành đang sắp phát tiết của ta, tựa hồ có chút tàn nhẫn nhưng ở lúc ta liên tục tận lực co rút lại cũng nhượng hắn thở dốc không ngừng...

-Đây cũng tính như là làm tình bình thường đi?

Ngay lúc ta nghĩ như vậy, hắn tăng lực đạo tay lên- giống như muốn phản bác ý nghĩ của ta, hắn hung hăng nhấn xuống quy đầu mẩn cảm... Đau quá! Đau quá! Ta nắm chặt cánh tay hắn, nghĩ đem thứ sưng trướng đã muốn bắn nhanh thoát khỏi tay hắn!

“Làm sao vậy?... Người không thích đau đớn như vậy à?” Hắn ngậm lỗ tai ta, đầu lưỡi chui đi vào, giống con trùng vừa nhuyễn vừa nóng, nóng muốn chết!

“Không, không... Đau quá!” Ta thậm chí đi cạy ngón tay hắn đang chà xát lên, thực sự rất đau a!... Không nên chà xát như thế...

“Ngô!” Ta đang run rẩy, mạnh co rút lại, nên thanh âm hắn cũng thay đổi đi cái lỗ tai đột nhiên bị cắn một cái a-!

Toàn bộ bắn ra mặt đệm.

Mà tinh dịch của hắn, cũng chậm rãi chảy ra, lưu lại trên mặt đệm...

Ngày thứ hai, mưa vẫn tầm tã như trước.

Ta ngửa mặt lên tay vịn ghế trong thư phòng. Vì là ngày mưa, buổi trưa vắng vẻ chỉ còn có chuyện này là tốt làm sao? Hai chân tách ra, vừa vận đem thân thể mở rộng trên mép ghế bút lông chim trên bàn rất là tiện lợi. Kia kỳ thực lông chim cứng cứng quắt mạnh trên da đùi, mặc dù có điểm đau nhưng còn có thể chịu được. Còn khiến ta chịu không nổi chính là ngón tay hắn di chuyển trong hậu huyệt...

Như bình thường, hắn quần áo chỉnh tề, chỉ là lấy tay tùy ý đùa bỡn- bên trong hắn là ám áp đi? Mỗi lần ngậm lấy đầu vú dựng thẳng lên của ta, như trước giữ tại đầu lưỡi lăn qua lăn lại...

Suốt cả buổi trưa, hắn vẫn vỗ về chơi đùa như vậy, ta cũng mau nhẹn không được nữa. Dù rất ôn nhu, nhưng dài đằng đẳng... Đã gần tới cao trào, nhưng hắn thủy chung không chịu tăng cường độ kích thích niêm dịch từng giọt chảy ra trượt xuống âm mao...

“Ân...” Ta nghĩ đưa tay sờ hạ thân hắn- hắn để mặc ta lần tìm, sau đó nhượng ta lấy tay chính mình đem của hắn nhắm ngay hậu huyệt ẩm ướt được mở rộng đủ, quy đầu dễ dàng trượt đi vào...

Hắn phủ lên ngực ta, thật sâu vùi vào trong cơ thể, hai chân khép lại, kẹp lấy thân thể hắn- gần sát không một khe hở... Hắn ôm lấy thắt lưng ta, không có đi ngấm cái lỗ tai, mà là nghiêng mặt qua, hôn xuống...

Cùng lúc với tình khí trong cơ thể nảy lên nhượng ta cùng hắn càng dán sát vào nhau hơn! Gắt gao ôm chặt thắt lưng cùng thân thể, ta ngay tại lồng ngực hắn không ngừng lay động- Ta cũng nắm được lưng hắn... không được cào, chỉ có giống như sa vào trong nước mà ôm chặt lấy vai hắn...

Mưa vẫn yên lặng rơi, chúng ta tựa như tình nhân mà ôm nhau cùng đạt tới cao trào.

Ngày thứ ba, mưa tạnh.

Trời vẫn âm u.

Colleman từ sáng sớm đã mang theo tùy tùng của mình ly khai, mà vị khách “thân thể không khỏe” kia quả nhiên được đội bảo vệ của Macquarie hộ tống quay về New Orleans.

Trước bữa tối, ta đến chuồng ngựa một chuyến.

Mượn cớ chủ nhân muốn hỏi tình hình Queen ra sao, ta nhìn quanh, đem Wizard có thể sánh ngang với Queen- một tuần mã nâu đỏ cao to nhượng quân mã chuyển qua ngay sát đằng sau chuồng ngựa- Như vậy đến tối có thể thuận lợi chạy đi mà không kinh động tới đám nô lệ trông coi.

Kể cả có kinh động, ta cũng không sợ, chỉ với súng hạnh nơi ta, ta nói cần ai dám không cho dùng?

Yên ngựa cùng các thứ ta cũng sớm tự mình đặt ổn ở bên cạnh.

Ta cầm theo một con dao găm, chuẩn bị tốt quần áo cần thiết: áo jean đơn giản cùng quần bò, một bộ áo khoác dày, trừ mấy thứ đó ra ta không có bất luận cái gì là của mình. Cũng không cần có.

-Macquarie thường đem vài món trang sức quý giá tùy tiện đặt xung quanh nhà, nhưng ta không dám cầm. Thiếu đi đồ vật này nọ sẽ bị người hầu quét tước sáng sớm hoặc nô lệ phát hiện, mà thiếu người, chỉ ít phải chờ chủ nhân tỉnh lại mới có thể phát giác...

-Hắn sẽ làm sao a?

Bữa trưa ta nhìn hắn, gương mặt hắn mỗi ngày đều như thế, không hề cải biến- sẽ vì ta mà động dung không? Có khi căn bản cũng không ngạc nhiên? Hoặc là, thứ Colleman muốn nhìn được, hắn tức giận? Tức giận?

Hắn khi thực sự phẫn nộ sẽ là cái dạng gì a?

A, thành thật mà nói, ta cũng muốn xem một chút- chỉ cần kẻ bị lửa giận nướng trui không phải là ta, có khi bảo ta chạy hắn tám nghìn dặm cũng có thể đi!

-Nếu như thất bại a?

Khi ăn ta cũng nhìn hắn, mặt hắn lúc tức giận liệu có cười không? Kỳ thực ta cũng chưa từng thấy hắn thực sự nổi giận bao giờ, ta nhớ đến lần hắn phẫn nộ kia nhưng ta không sợ- bởi vì lúc ấy ta rõ ràng biết, ta có thể dùng cơ thể mình khiến hắn tiêu giận.

Nếu như thất bại, thân thể tuyệt đối không đủ để hắn trút giận.

Ta hiểu rõ.

Thất bại, hoặc là chết?

Trong nháy mắt nổi sợ hãi nổi lên- chạy trốn? Hoặc không chạy trốn?! Ta không biết tại sao ta lại nghĩ tới “không chạy trốn”- nhưng trong một thoáng ta đã do dự, một thoáng...

Đúng lúc này tổng quản Rick lại bấm báo: Nhóm nô lệ vừa mua có ba nữ nhân da trắng rất đẹp, mong chủ nhân tới nhìn xem. Tâm tình hắn cũng không tệ, vì vậy hắn lệnh mang tới... Hắn thấy trong đó có một nữ

nhân tóc hung đỏ người Anh quốc khá là ngang bướng cũng không tề lễ, hần liền đơn giản ra mệnh lệnh: Dẫn đi đánh nàng ba mươi roi.

–Ta không khỏi run một chút.

Sợ tới lạnh buốt...

Ta không dám nhìn.

Đến tối nhưng hần lại không gọi tới phòng ngủ.

Từ chạng vạng sét đã bắt đầu đánh xuống...

Lúc mưa to thêm tiếng sấm cùng lúc trút xuống, ta len lén đẩy cửa phòng hần.

Ta dò dẫm tới bên giường, nắm lấy tay hần...

“Làm sao vậy?” Hần hình như thực sự đang ngủ ta cảm thấy ta bây giờ không phải chính mình, cũng không giống diễn trò. Cửa sổ phòng mở rộng, gió buốt cùng mưa làm ướt rèm cửa trắng làm dính sát lên song cửa sổ...

Lần đầu tiên ta đem môi mình đặt lên môi hần...

Môi hần nguyên lai rất khô hần ngay cả miệng cũng không mở... Ta rất xấu hổ, đến cả môi cũng không động nữa-

Sau đó tay hần vươn ra, ôm lấy thắt lưng ta, kéo lại- chúng ta lần đầu tiên hoàn toàn ôm lấy nhau, ngã lên cái giường rộng lớn...

Chúng ta vẫn dính lấy, hôn sâu đến không tưởng được- môi ta dường như bị bóp méo, chỉ biết chìm trong hơi nóng cần hôn mà điên cuồng quấy loạn... hôn tới tới tấp trời đất, thế giới đảo lộn...

Sau đó hần dùng tay, từ quần áo trong tới ngoài đều xé rách, bắt lấy thân thể ta, đem toàn bộ xích lôa trưng đi ra- thậm chí không để ta có thời gian dùng tới miệng, chỉ có để thân thể chính mình áp sát tới, tận sâu trong linh hồn bị đánh tới...

Ta rên rỉ, chúng ta lẫn lộn, đem giường loạn thành một đoàn...

Liên tục thay đổi tư thế, ta thậm chí ngồi lên hạ thân hần, hoàn toàn không biết chính mình đang làm cái gì. Hậu huyệt bị căng nứt cũng không cảm giác- điên cuồng mà ma sát, mặc kệ thân thể sẽ thế nào, mặc kệ bên ngoài mưa có bao nhiêu lớn, cũng không quản, trong mắt chỉ có ta và hần quấn lấy nhau!!!

Cũng không cần đến nền, không cần đèn, ta biết tinh khí hần trong cơ thể mình rung động sắp đạt cao trào...

Ta có thể dùng thân thể cảm nhận miệng hần, tay hần, tinh khí hần ở trên cơ thể ta có bao nhiêu nóng cháy...

–Sau đó chúng ta cùng lúc phun ra tinh dịch, lần thứ hai thật sâu đem lưỡi quấn cùng một chỗ...

Hần dây dưa, vật trong thân thể vẫn cứng ngắc như trước, thở hổn hển rồi hần lại di chuyển... Tuy hậu huyệt đã chết lặng, nhưng có cảm giác không khí lạnh lẽo len vào, vẫn nhiệt như thế. Hần lại tiếp tục, lấp đầy nơi thống khổ nhất trong cơ thể ta...

“A...” Ta thở dốc, hần cũng thở dốc, ta đổ mồ hôi, hần cũng đổ mồ hôi...

Vì đây người mồ hôi, ta không có chú ý tới khóe mắt chảy ra thứ nước cũng mặn mặn như vậy.

“Uống chút hồng trà không?” Ta hỏi, hần gật đầu, liền đem ngọn nến trên tủ đầu giường thấp lên. Ta trượt xuống giường, mặc quần áo vào, không đi tắm, hần cũng không. Đi qua dãy phòng ở yên tĩnh, tới phòng bếp, đun nước sôi, pha hồng trà, làm bánh kem. Tuy thân thể còn mang theo uế oải sau tình sự, nhưng ta vẫn bừng bộ khay trà tinh mỹ của Anh quốc, đến phòng ngủ của hần ở cuối hành lang.

- Rắc lên bột thuốc màu trắng trong chiếc bình kia lên bánh kem.

Hần hỏi ta uống không, ta cũng uống một tách.

Rất nhanh hắn chìm vào giấc ngủ. Mở cửa sổ, vì sắc trời có điểm muộn, ta không đem chăn đắp hảo cho hắn.

Hiện tại ban đêm là hơn mười một giờ.

Con ngựa rất thông minh, không hề tạo ra tiếng động dẫm lên bãi cỏ ẩm ướt, ta đi qua đồng cỏ ẩm ướt, mưa vẫn lớn như trước, tiếng sấm ì ùng.

Một đêm không có sao.

Ta chạy như bay, trốn khỏi trang viên Macquarie.

Àn, trốn rồi kìa Chúc em may mắn!~~~~ Ta cũng chả biết em mần ăn thành công k =))

14. Chương 14: Đêm Không Sao

CHƯƠNG 13: ĐÊM KHÔNG SAO

“Nhượng ta xem.”

Trong phòng đặt rất nhiều đèn, trên giường hắn phủ khăn trải giường mới trắng thuần, ngay cả màn cũng thay thành màu trắng. Ta vừa tắm rửa xong, khi cởi quần áo ra nhìn lướt qua ngoài cửa sổ: Hôm nay là ngày đầu tuần, đầu tuần đã trút hạ xuống mưa lớn.

Macquarie quần áo nghiêm chỉnh, ngồi ở bên giường.

Vết thương trên lưng về cơ bản cũng đã khỏi.

—— Có thể thấy vết roi nơi bắp đùi giờ chỉ còn là mấy vết bạch ngân nhỏ, vết thương trên lưng hắn là cũng như thế này đi?

Hắn ôm ta —— tựa như ôm một tình nhân nóng bỏng... nhẹ nhàng vỗ lên mấy vết trắng kia... Sau đó hắn nâng chân ta lên, vật kia không biết từ lúc nào đã bành trướng đứng thẳng hỏa nhiệt cọ sát lên bắp đùi ta —— tay luồn xuống, giặt xuống quần lót, đem nhục hành đang ngẩng cao đầu ở bên trong bao lấy trong lòng bàn tay —— hắn nắm lấy tóc ta, từng nụ hôn rơi lên tai, lên mặt...

“Àn...”

—— Đây là lần làm tình đầu tiên sau một tháng đi?

Công việc hôm nay đàm phán rất thành công, ở bữa cơm đầu bếp làm đồ ăn khiến hắn rất thỏa mãn, ăn xong uống tách cà phê cũng vô cùng vừa miệng... sau đó ta bị gọi tới phòng ngủ của hắn —— vết sẹo cũng đã mờ dần... Hắn thỏa mãn, gặm cắn lỗ tai ta, thỏa mãn, ở lúc ta ngậm ngọc hành cương cứng của hắn, hắn liền thở dốc cho ta nghe...

Da hắn có điểm mẩn mẩn, nhưng luôn phảng phất mùi nước hoa dễ chịu... Ta quỳ dưới chân hắn, ngẩng mặt dùng đầu lưỡi liếm lên đùi non... Nâng lên âm nang vì hưng phấn mà cứng rắn như thạch —— ta ngậm cắn, tận lực không đi kích thích ngọc hành, chỉ dùng gương mặt ma sát nhẹ nó —— nhượng niềm dịch nóng chất dính vào trên mặt...

Xoa nắn lưng ta, hắn lần tìm tới xương cột nơi cột sống —— ngón tay mang theo đùa bỡn cùng dục vọng nóng bỏng. Cảm giác hắn hôm nay có điểm không muốn ngoạn trò ngược đãi, có lẽ vì nhìn đám vết trắng chằng chịt này cũng đủ để hắn hưng phấn đi?...

Vì thế hắn hôm nay muốn chính là kiểu áp lên lưng ta mà tiến nhập... Dùng đầu lưỡi nhấm nháp mấy vết bạch ngân, từng cái từng cái, không để tâm tới những nơi khác trên thân thể ta, những vết tích đan xen nhau hấp dẫn nước bọt cùng lưỡi hắn.

“Àn ——” trướng quá. Sau khi xuyên vào hắn không di chuyển, huyết khẩu không thích ứng được mà co rút lại, liền đó hắn di chuyển thất lưng... rút ra một chút, lại tiến nhập... Ta nắm chặt lấy ra giường nhưng chất liệu tơ lụa trơn trượt đi, muốn cong chân lên, liền ngay cả đầu gối trên loại ra giường này cũng không chống đỡ được ——

Hắn lấy một cái gối lọt dưới hạ thân ta—— nhục hành bị ép lại, ta rên khê một tiếng, nghĩ muốn động động tạo ra chút khe hở, nhưng không được—— bị đặt trên đệm trơn như thế này, mỗi lần hắn đánh tới là ta lại bị ép lại một lần...

Vì thế tiếng rên rỉ của ta càng lúc càng lớn...

Mang theo đau nhức, tự bản thân cũng sắp thở không ra hơi...

Hình như cũng không quá mức đau đớn. Hắn nắm chặt lấy nhục hành đang sắp phát tiết của ta, tựa hồ có chút tàn nhẫn—— nhưng ở lúc ta liên tục tận lực co rút lại cũng nhượng hắn thở dốc không ngừng...

——Đây cũng tính như là làm tình bình thường đi?

Ngay lúc ta nghĩ như vậy, hắn tăng lực đạo tay lên—— giống như muốn phản bác ý nghĩ của ta, hắn hung hăng nhấn xuống đầu đỉnh mẫn cảm... Đau quá! Đau quá! Ta nắm chặt cánh tay hắn, nghĩ đem thứ sưng trướng đã muốn bắn nhanh thoát khỏi tay hắn!

“Làm sao vậy?... Người không thích đau đớn như vậy à?” Hắn ngậm lỗ tai ta, đầu lưỡi chui đi vào, giống con trùng vừa nhuyễn vừa nóng, nóng muốn chết!

“Không, không... Đau quá!” Ta thậm chí đi cạy ngón tay hắn đang chà xát lên, thực sự rất đau a!... Không nên chà xát như thế...

“Ngô——!” Ta đang run rẩy, mạnh co rút lại, nên thanh âm hắn cũng thay đổi đi—— cái lỗ tai đột nhiên bị cắn một cái ——a——!

Toàn bộ bắn ra mặt đệm.

Mà dịch thể của hắn, cũng chậm rãi chảy ra, lưu lại trên mặt đệm...

Ngày thứ hai, mưa vẫn tầm tã như trước.

Ta ngửa mặt lên tay vịn ghế trong thư phòng. Vì là ngày mưa, buổi trưa vắng vẻ chỉ còn có chuyện này là tốt làm sao? Hai chân tách ra, vừa vặn đem thân thể mở rộng trên mép ghế—— bút lông chim trên bàn rất là tiện lợi. Kia kỳ thực lông chim cứng cứng quắt mạnh trên da đùi, mặc dù có điểm đau nhưng còn có thể chịu được. Còn khiến ta chịu không nổi chính là ngón tay hắn di chuyển trong hậu huyệt...

Như bình thường, hắn quần áo chỉnh tề, chỉ là lấy tay tùy ý đùa bỡn—— bên trong hắn là ẩm áp đi? Môi hắn ngậm lấy đầu nhũ dựng thẳng lên của ta, như trước giữ tại đầu lưỡi lăn qua lăn lại...

Suốt cả buổi trưa, hắn vẫn vỗ về chơi đùa như vậy, ta cũng mau nhẹn không được nữa. Dù rất ôn nhu, nhưng dài đằng đẳng... Đã gần tới cao trào, nhưng hắn thủy chung không chịu tăng cường độ kích thích—— niêm dịch từng giọt chảy ra trượt xuống âm mao...

“Ấn...” Ta nghĩ đưa tay sờ hạ thân hắn—— hắn để mặc ta lần tìm, sau đó nhượng ta lấy tay chính mình đem của hắn nhấn ngay hậu huyệt ẩm ướt——được mở rộng đủ, đầu đỉnh dễ dàng trượt đi vào...

Hắn phủ lên ngực ta, thật sâu vùi vào trong cơ thể, hai chân khép lại, kẹp lấy thân thể hắn—— gần sát không một khe hở... Hắn ôm lấy thắt lưng ta, không có đi ngậm cái lỗ tai, mà là nghiêng mặt qua, hôn xuống...

Cùng lúc với tinh khí trong cơ thể nảy lên nhượng ta cùng hắn càng dán sát vào nhau hơn! Gắt gao ôm chặt thắt lưng cùng thân thể, ta ngay tại ***g ngực hắn không ngừng lay động—— Ta cũng nắm được lưng hắn... không được cào, chỉ có giống như sa vào trong nước mà ôm chặt lấy vai hắn...

Mưa vẫn yên lặng rơi, chúng ta tựa như tình nhân mà ôm nhau cùng đạt tới cao trào.

Ngày thứ ba, mưa tạnh.

Trời vẫn âm u.

Miên hoa chủng thực viên – Thất Nguyệt

Ồ hơ hơ, c14 vẫn chưa ra hôn =))

15. Chương 15: Đêm Không Sao (hạ)

CHƯƠNG 14: ĐÊM KHÔNG SAO (HẠ)

Colleman từ sáng sớm đã mang theo tùy tùng của mình ly khai, mà vị khách “thân thể không khỏe” kia quả nhiên được đội bảo vệ của Macquarie hộ tống quay về New Orleans.

Trước bữa tối, ta đến chuồng ngựa một chuyến.

Mượn cớ chủ nhân muốn hỏi tình hình Queen ra sao, ta nhìn quanh, đem Wizard có thể sánh ngang với Queen—— một tuần mã nâu đỏ cao to nhường quần mã chuyển qua ngay sát đằng sau chuồng ngựa——. Như vậy đến tối có thể thuận lợi chạy đi mà không kinh động tới đám nô lệ trông coi.

Kể cả có kinh động, ta cũng không sợ, chỉ với súng hạnh nơi ta, ta nói cần ai dám không cho dùng?

Yên ngựa cùng các thứ ta cũng sớm tự mình đặt ổn ở bên cạnh.

Ta cầm theo một con dao găm, chuẩn bị tốt quần áo cần thiết: áo jean đơn giản cùng quần bò, một một bộ áo khoác dày, trừ mấy thứ đó ra ta không có bất luận cái gì là của mình. Cũng không cần có.

——Macquarie thường đem vài món trang sức quý giá tùy tiện đặt xung quanh nhà, nhưng ta không dám cầm. Thiếu đi đồ vật này nọ sẽ bị người hầu quét tước sáng sớm hoặc nô lệ phát hiện, mà thiếu người, chỉ ít phải chờ chủ nhân tỉnh lại mới có thể phát giác...

——Hắn sẽ làm sao a?

Bữa trưa ta nhìn hắn, gương mặt hắn mỗi ngày đều như thế, không hề cải biến—— sẽ vì ta mà động dung không? Có khi cần bản cũng không ngạc nhiên? Hoặc là, thứ Coleman muốn nhìn được, hắn tức giận? Tức giận?

Hắn khi thực sự phẫn nộ sẽ là cái dạng gì a?

A, thành thật mà nói, ta cũng muốn xem một chút—— chỉ cần kẻ bị lửa giận nướng trui không phải là ta, có khi bảo ta chạy hắn tám nghìn dặm cũng có thể đi!

——Nếu như thất bại a?

Khi ăn ta cũng nhìn hắn, mặt hắn lúc tức giận liệu có cười không? Kỳ thực ta cũng chưa từng thấy hắn thực sự nổi giận bao giờ., ta nhớ đến lần hắn phẫn nộ kia nhưng ta không sợ—— bởi vì lúc ấy ta rõ ràng biết, ta có thể dùng cơ thể mình khiến hắn tiêu giận.

Nếu như thất bại, thân thể tuyệt đối không đủ để hắn trút giận.

Ta hiểu rõ.

Thất bại, hoặc là chết?

Trong nháy mắt nỗi sợ hãi nổi lên—— chạy trốn? Hoặc không chạy trốn?! Ta không biết tại sao ta lại nghĩ tới “không chạy trốn”—— nhưng trong một thoáng ta đã do dự, một thoáng...

——Đúng lúc này tổng quản Rick lại bấm báo: Nhóm nô lệ vừa mua có ba nữ nhân da trắng rất đẹp, mong chủ nhân tới nhìn xem. Tâm tình hắn cũng không tệ, vì vậy hắn lệnh mang tới... Hắn thấy trong đó có một nữ nhân tóc hung đỏ người Anh quốc khá là ngang bướng cũng không tệ lắm, hắn liền đơn giản ra mệnh lệnh: Dẫn đi đánh nàng ba mươi roi.

——Ta không khỏi run một chút.

Sợ tới lạnh buốt...

Ta không dám nhìn.

Đến tối nhưng hắn lại không gọi tới phòng ngủ.

Từ chạng vạng sét đã bắt đầu đánh xuống...

Lúc mưa to thêm tiếng sấm cùng lúc trút xuống, ta len lén đẩy cửa phòng hắn.

Ta dò dẫm tới bên giường, nắm lấy tay hắn...

“Làm sao vậy?” Hắn hình như thực sự đang ngủ—— ta cảm thấy ta bây giờ không phải chính mình, cũng không giống diễn trò. Cửa sổ phòng mở rộng, gió buốt cùng mưa làm ướt rèm cửa trắng làm dính sát lên song cửa sổ...

Lần đầu tiên ta đem môi mình đặt lên môi hắn...

Môi hắn nguyên lai rất khô—— hắn ngay cả miệng cũng không mở... Ta rất xấu hổ, đến cả môi cũng không động nữa——

Sau đó tay hắn vươn ra, ôm lấy thắt lưng ta, kéo lại—— chúng ta lần đầu tiên hoàn toàn ôm lấy nhau, ngã lên cái giường rộng lớn...

Chúng ta vẫn dính lấy, hôn sâu đến không tưởng được—— môi ta dường như bị bóp méo, chỉ biết chìm trong hơi nóng cắn hôn mà điên cuồng quấy loạn... hôn tới tới tấp trời đất, thế giới đảo lộn...

Sau đó hắn dùng tay, từ quần áo trong tới ngoài đều xé rách, bắt lấy thân thể ta, đem toàn bộ xích lô trưng đi ra—— thậm chí không để ta có thời gian dùng tới miệng, chỉ có để thân thể chính mình áp sát tới, tận sâu trong linh hồn bị đánh tới...

Ta rên rỉ, chúng ta lẫn lộn, đem giường loạn thành một đoàn...

Liên tục thay đổi tư thế, ta thậm chí ngồi lên hạ thân hắn, hoàn toàn không biết chính mình đang làm cái gì. Hậu huyệt bị căng nứt cũng không cảm giác—— điên cuồng mà ma sát, mặc kệ thân thể sẽ thế nào, mặc kệ bên ngoài mưa có bao nhiêu lớn, cũng không quản, trong mắt chỉ có ta và hắn quấn lấy nhau!!!

Cũng không cần đến nến, không cần đèn, ta biết tinh khí hắn trong cơ thể mình rung động sắp đạt cao trào...

Ta có thể dùng thân thể cảm nhận miệng hắn, tay hắn, tinh khí hắn ở trên cơ thể ta có bao nhiêu nóng cháy...

——Sau đó chúng ta cùng lúc phun ra dịch thể, lần thứ hai thật sâu đem lưỡi quấn cùng một chỗ...

Hắn dây dưa, vật trong thân thể vẫn cứng ngắc như trước, thở hổn hển—— rồi hắn lại di chuyển... Tuy hậu huyệt đã chết lặng, nhưng có cảm giác không khí lạnh lẽo len vào, vẫn nhiệt như thế. Hắn lại tiếp tục, lấp đầy nơi thống khổ nhất trong cơ thể ta...

“A...” Ta thở dốc, hắn cũng thở dốc, ta đổ mồ hôi, hắn cũng đổ mồ hôi...

Vì đây người mồ hôi, ta không có chú ý tới khóe mắt chảy ra thứ nước cũng mặn mặn như vậy.

“Uống chút hồng trà không?” Ta hỏi, hắn gật đầu, liền đem ngọn nến trên tủ đầu giường thấp lên. Ta trượt xuống giường, mặc quần áo vào, không đi tắm, hắn cũng không. Đi qua dãy phòng ở yên tĩnh, tới phòng bếp, đun nước sôi, pha hồng trà, làm bánh kem. Tuy thân thể còn mang theo uể oải sau tình sự, nhưng ta vẫn bừng bộ khay trà tinh mỹ của Anh quốc, đến phòng ngủ của hắn ở cuối hành lang.

—— Rắc lên bột thuốc màu trắng trong chiếc bình kia lên bánh kem.

Hắn hỏi ta uống không, ta cũng uống một tách.

Rất nhanh hắn chìm vào giấc ngủ. Mở cửa sổ, vì sắc trời có điểm muộn, ta không đem chăn đắp hảo cho hắn.

Hiện tại ban đêm là hơn mười một giờ.

Con ngựa rất thông minh, không hề tạo ra tiếng động dẫm lên bãi cỏ ẩm ướt, ta đi qua đồng cỏ ẩm ướt, mưa vẫn lớn như trước, tiếng sấm ì ùng.

Một đêm không có sao.

Ta chạy như bay, trốn khỏi trang viên Macquarie.

Àn, trốn rồi kìa Chúc em may mắn!

Ta cũng chả biết em mần ăn thành công k =))

Miên hoa chủng thực viên – Thất Nguyệt

Sau một thời gian tã tượi với tét và dọn dẹp hậu quả của nó, ta mới có thời gian sờ tới em iu này =))

Cơ mà ai đó comment ta đi, ta có cảm giác mình đang tự kỷ T.T Việc này thực buồn a TT^TT

16. Chương 16: Sấm, Mưa

CHƯƠNG 15 : SẤM, MƯA

Mưa rất to, tiếng sấm đùng đùng. Như vậy rất tốt, tiếng vó ngựa giữa đêm khuya dưới cơn mưa căn bản sẽ không bị người chú ý...

Áo khoác mặc rất vừa vặn, tuy bị mưa lớn khiến đường nhìn của ta không được rõ, nhưng áo khoác có thể che hết nước mưa không chạm tới thân thể nóng hổi bên trong, cứ thế phi nước đại.

Sau khi tiến vào khu săn bắn phía bắc, nương theo ánh sáng từ sét có thể thấy cùng nghe được tiếng sông Tennessee—— Từ nơi này bắt đầu chuyển sang hướng đông, đi theo dòng nước. Vùng biên giới giữa khu săn bắn và thuộc địa Anh quốc tên là Huntsville. Có một số nô lệ cùng vệ binh của Macquarie đóng ở đó bảo vệ lãnh địa.

Còn ngôi nhà gỗ được dựng lên phục vụ cho việc đi săn, ở ngay trước vùng kia ba dặm, bên bờ sông Tennessee.

Toàn thân ngựa đều là mồ hôi...

Còn ta càng ngày càng lạnh. Mưa quá lớn, quá buốt.

Nơi ẩm áp duy nhất trên thân thể là chỗ khe móng tiếp xúc với yên ngựa, dịch thể của hần rỉ ra một mảng ẩm ẩm.

Quá xóc. Ta hạ thấp người xuống, chống đỡ không được mà ôm lấy cổ ngựa—— thân thể bị đau đớn, nóng cháy lên, như muốn nổ tung ra... Trên mình ngựa dính đầy nước mưa cùng mồ hôi, thở hồng hộc. Không cần ta ra roi, nó hí lên một tiếng liền tăng tốc chạy trên con đường lầy lội.

Bên sông Tennessee chỉ có một vệt đường đất không rõ ràng, chỉ là đội người ngựa lúc đi săn bắn thường đi qua cũng coi như bằng phẳng. Cơn mưa mù mịt dường như nhỏ đi, ta dựng thẳng người dậy, liền thấy cây cầu ngay phía trước.

Sắc trời lúc trước tím đen mà vì mưa đã rất nhỏ, miễn cưỡng có thể thấy được bầu trời bắt đầu sáng dần—— Sắp bình minh rồi sao?

Căn nhà gỗ ở ngay trên một khoảnh đất cao hơn bên cạnh cầu. Gỗ thông làm nóc nhà, một dây khúc cây từng được gọt nhọn phần đầu làm thành hàng rào, ta còn có thể thấy cửa hàng rào được mở ra sẵn—— Wizard được ta ghì cương lại thì rung rung toàn thân vẩy hết nước mưa cùng mồ hôi xuống, ta dắt nó vào hàng rào, nơi này có một chuồng ngựa lớn, để phục vụ cho ngựa của đội săn bắn nên luôn có sẵn cỏ khô.

“Chạy thực nhanh a...” Coleman ngồi trong phòng hướng ra ngoài hiên—— căn nhà được dựng trên một tảng đá lớn rắn chắc, dưới cửa hiên là một cầu thang gỗ lớn. Con mắt quen với bóng tối một lúc lâu mới nhìn rõ trên người hần qua loa mặc một cái áo da —— có thể chống thấm nước kiêm giữ ấm đi? Bình thường lúc săn bắn hần cũng luôn ăn mặc đơn giản như vậy.

Ta đứng trong mưa, từng hạt mưa nhỏ theo tóc liên tục rơi xuống... Vẫn thở dốc như trước, run run, môi bị rét lạnh hồi lâu mới phát ra tiếng:

“...Chúng ta đi thôi?” —— Ta chỉ muốn lập tức ly khai nơi đây! Chỗ này vẫn là lãnh địa của Macquarie!

“Người cứ như con thỏ chết từ trong nước xách ra ấy! Lại đây!” Hần vươn ra bàn tay thật lớn, ta chần chừ, đi lên bậc cầu thang vững chắc.

Hắn bắt đầu cởi y phục ta, một bên cởi một bên ném: “Chân con mẹ nó lạnh!” Rất nhanh, ta liền trần trụi nhưng hơi thở vẫn như trước rét lạnh phả vào mặt hắn. Hắn tặc lưỡi xoa xoa tay, sau đó loảng xoảng vài tiếng mở ra cái gì đó—— một cái khăn mềm mại bao lấy ta. Bắt đầu từ phần đầu, động tác chà lau cùng xoa bóp mang theo vài phần thô lỗ—— cơ thể cùng máu hình như đều đóng băng... từng bộ phận được hắn chà lau dần dần có lại cảm giác...

“Đúng là y như con chuột thối ngậm mình dưới cống mười ngày liền!”

—— Hắn hẳn cũng là quý tộc đi? Nhưng cứ há mồm là từ ngữ thô tục đến mấy cũng phun ra được, cùng loại người đầu đường lẩn lộn như ta đẳng cấp chẳng sai biệt lắm... Ta bật cười —— hẳn ngừng tay giúp ta chà sát chân, nhìn thẳng vào ta——

Tự tiểu phi tiểu nhìn một hồi, hắn lại khom lưng cầm lấy quần áo đã chuẩn bị tốt trên sàn: Cũng giống quần áo hắn, áo khoác da, quần bò, còn có giày ủng ấm áp... Ta mặc vào xong tay chân vẫn lạnh buốt.

Colleman nắm lấy cằm ta—— đầu lưỡi dày nóng thô lỗ liếm qua môi, ta run rẩy, tay hắn đè lên xương quai hàm, khiến chúng mở ra, đầu lưỡi trượt đi vào—— cướp đoạt, lưỡi bị hắn cắn—— thắt lưng cũng bị khóa chặt, bàn tay thô lớn lần mò bao lấy hông bên trong quần bò...

“Kẹp thật là chặt! Nhưng hắn sáng mấy lần a?—— A! Ra sức kẹp như thế a? Đáng tiếc chỉ là ngón tay...”

Ngón tay bị kẹp ở hông chuẩn xác xoa nắn bên ngoài huyết khẩu—— Lúc hắn giúp ta chà lau nhất định đã chú ý tới, nơi kia ẩm ướt cùng phát nhiệt—— ta kẹp lấy hắn... Không biết từ lúc nào ở trên giường học được “Kỹ xảo”?

—— Hắn thở dốc lúc cao trào luôn không đều đặn, gấp gáp, ướt át... phun trào hỏa nhiệt, ta sẽ bắt đầu co rút lại, di chuyển thắt lưng, kẹp chặt chân, thậm chí lắc lắc hông, hạ phúc cổ sức khiến hậu huyết liên tục co rút lại... gắt gao kẹp lấy hắn—— ở mỗi lần dừng lại, hắn cơ hồ muốn vĩnh viễn lưu lại trong cơ thể ta...

Colleman buông tay ra, cách ta một quãng rồi nhìn lại.

“Chúng ta đi thôi.” Kỳ lạ là hắn không hề chạm tới ta, xoay người đi khỏi phòng—— Hắn cứ nhiên đem ngựa để ở trong phòng... Không biết Macquarie trước giờ chú trọng nhà cửa sạch sẽ hào nhoáng thấy thì sẽ nghĩ thế nào?

Có lẽ này cũng là trò đùa, ta nghĩ như vậy, mỉm cười đi ra.

Ngựa rất tốt, cao lớn mà tinh lực tràn đầy, áo da cũng rất vừa vặn, có thể ngăn được gần hết đám mưa nhỏ cùng gió lạnh, chúng ta tiếp tục dọc theo bờ sông Tennessee chạy đi... Nếu như bản đồ không sai, rất nhanh sẽ đến biên giới thuộc địa Anh và Pháp!

Colleman dùng roi ngựa chỉ về phía một ngọn núi nhỏ dưới sắc trời lơ mơ: “Qua nơi đó liền là lãnh địa của ta.”

Đúng vậy, cuối cùng cũng thoát khỏi Macquarie!

—— thực sự là một kẻ ác mộng...

Trong mộng có đau đớn. Nhớ tới ánh mặt trời xuyên thấu bóng cây, mùi cỏ tràn ngập, lần đầu mập mạp hợp với hắn... Mùi cỏ nồng đậm xâm chiếm toàn bộ khoang mũi, còn có lần đầu bị quất đánh—— đau đớn kịch liệt đến không thể nhớ nổi. Bây giờ khoác trên người quần áo nam nhân khác nhưng vùng da thịt trải đầy vết roi vẫn không ngừng run rẩy...

Ánh mắt hắn...

Gắt gao bám lấy ta, dùng ánh mắt thưởng thức thân thể ta...

Khi hắn nói như vậy, hắn nói với ta là thật—— còn có thân thể—— thân thể vĩnh viễn là như thế! Chỉ có lúc thân thể tiếp xúc thân mật, ta dường như đã từng chạm tới nội tâm hắn...

—— Chỉ một thoáng, dù là trong bóng tối thì vị đạo ấy vẫn toát ra rất rõ ràng, chỉ khi dùng thân thể của ta mới có thể chạm đến nó, phút chốc dường như đã hiểu rõ nhau...

Macquarie...

Ba(*) chữ này buột khỏi miệng——— Chủ nhân... những từ này bị ta giữ lại sâu trong cổ họng...

Macquarie...

Ta còn nói thêm một lần nữa. Không khí tràn vào khoang miệng, hòa cùng tiếng vó ngựa, những lời này biến thành chỉ mình ta nghe thấy.

Thế nên ta lại hô tiếp một lần: Macquarie...

Tay chợt siết lại khiến đầu óc ta dao động một chút—— Không bao giờ... thấy hần nữa! Không bao giờ...nữa.... Vĩnh viễn...

Cuộc đời này không lần nào... nữa, nhìn thấy ánh mắt hần, cũng... không được hần ôm...

Không bao giờ... nữa.

Ta lập tức buông lỏng tay—— chỉ vừa thả một chút, dây cương từ trong tay ta trượt ra ngoài... mà ta không để ý tới. Vào lúc ta ngã xuống, nhìn thấy bầu trời hạ xuống vô số những giọt mưa——

Trời sắp sáng.

Ánh mặt trời, hương vị của đất, cùng tất cả vị đạo trên người hần thấm sâu vào ta...

Cả người lẫn trên mặt đất, nằm úp sấp lên đất bùn, ngựa vẫn lao về phía trước—— Coleman vốn ở phía trước dẫn đường cho ta, thế nên khi hần đã chạy rất xa mới phát hiện ta ngã xuống đất... Hần vội quay đầu ngựa chạy trở về...

——Bất quá trong nháy mắt, một trời mưa liên tục rơi lên lưng, ta biết trên mặt chính mình chảy ra dòng nhiệt lệ...

Ta yêu hần.

Ngay từ đầu khi thân thể mạnh mẽ va chạm—— tiềm thức ta luôn luôn kháng cự lại nhưng cùng lúc, thân thể bị một loại mạnh mẽ ép buộc hấp dẫn...

Đó là một loại yêu.

Khi hần nhìn ta, từng bộ phận trên cơ thể đều tản ra một loại vui thích mà chính bản thân cũng không rõ... loại vui thích chợt hiện này vốn dĩ đã chiếm một vị trí thật lớn trong tâm hồn ta—— nhưng nỗi sợ hãi vẫn tồn tại trên thân thể, dần vặt ta, giấu đi tất cả...

Nhưng trong một thoáng, ở lần cuối ta nằm trên mặt đất thuộc về hần, đau đớn nhớ tới hần—— một cảm giác mãnh liệt chưa từng trải qua đánh úp lấy, thứ thống khổ không giống trước kia, thứ đau đớn không tiếng động bị xé rách.

Mà ta biết cách để loại bỏ nó:

—— Khi ta không tiếng động thì thầm tên hần, đau đớn cứ như vậy tiêu biến...

Ta ghé vào mặt đất ẩm ướt, đem từng giọt nước mắt chôn vào vùng đất của hần...

Một lần cuối.

Sau đó, vĩnh viễn sẽ không!

Coleman chạy vội tới bên người, ta trở mình đứng dậy.

“Người sao vậy? Một quá à?” Hần vừa hỏi vừa huýt gió đem con ngựa chạy phía trước quay trở về.

“Chân bị chuột rút một chút.” Ta vuốt chân mình—— cái chân đã từng bị hần dứt khoát khoát đi một miếng thịt, vết thương kia hần cũng sẽ vĩnh viễn lưu lại trên người ta? Thẳng đến khi chết... Mùi hần, thân thể hần, nhân thân hần, những thứ ấy vĩnh viễn in dấu trên người ta?

“Mưa thật đáng ghét!” Hần một bên nói, một bên nhảy xuống ngựa, bắt lấy con ngựa trống kia kéo lại, đem dây cương nhét vào tay ta.

“Đúng vậy...” Ta nhìn lên bầu trời mưa, vô cùng cảm kích những hạt mưa!

—Nước mắt ta, hòa cùng nước mưa, không có ai sẽ để ý đó là nước mắt.

Ngay cả ta, cũng sẽ không để tâm.

Lúc hừng đông chúng ta đã chạy vào lãnh địa của Coleman.

Nhưng hắn nhìn một chút phương vị, bắt đầu mang theo ta chạy vòng vo về hướng không rõ—— chạy gấp một lúc lâu ta mới phát hiện, liền hỏi hắn.

Hắn cười, cúi đầu đem vài hạt mưa bám trên đó rũ xuống, toét miệng cười thật to. Chúng ta chạy trên dãy núi sát biên giới—— Nếu như theo bản đồ ta nhớ không nhầm, đây là dãy núi Appalachian trải dài cả mười ba bang...

Mưa bắt đầu ngớt, nếu chúng ta muốn đến Atlanta hắn là nên vượt qua núi mới đúng!

Hiện tại... chúng ta vẫn dọc theo dãy núi chạy về phía nam!

Ta ghìm cương dừng lại ngựa, chờ hắn giải thích.

Hắn bắt đầu đi từ từ, thấy ta cố chấp giằng co ở lại, hắn cũng chỉ có thể đem ngựa quay trở lại.

“Ta không định quay về Atlanta—— Macquarie không phải kẻ ngốc. Người không nghĩ hắn nếu nghi ngờ ta nhất định sẽ đến Atlanta tra hỏi. Nên ta tính đem người tới Mobile—— đây là một trấn nhỏ sát biên giới thuộc lãnh địa của ta, tuyệt đối an toàn.”

“Đó là đâu?” Ta hồ nghi hỏi.

Hắn chỉ chỉ về phía con sông rộng không thấy bờ phía trước:

“Theo con sông này đến khi gặp biển, liền tới.”

—— Việc tới bước này ta còn có thể làm gì bây giờ a? Chúng ta lại tiếp tục đi.

Đến trưa, mưa tạnh.

Chúng ta dừng lại ở một trấn nhỏ nghỉ ngơi tầm một giờ, thay ngựa.

Này là lãnh địa của hắn, trong một giờ bọn ta đều là lang thôn hổ yết đồng thức ăn, ngay cả tắm cũng không có thời gian rửa—— “Tiểu tử Macquarie mà điên lên thì cực đáng sợ, sớm chạy càng xa càng tốt!” Đến Collenman còn nói như thế —— hắn cũng là đồng phạm, chạy càng xa đối ta cũng không có chỗ nào không ổn.

Buổi tối mặc dù có vài điểm sao, nhưng tiếng sấm vẫn như trước âm ì cùng tia sét...

“Đi nhanh đi. Cứ theo tốc độ này, đến trước nửa đêm chúng ta có thể đến rồi. Mong là trước lúc đó đừng có mưa!” Hắn cũng như ta chạy cả quãng đường dài như vậy—— Thật nhìn không ra hắn lại dai sức đến thế!

Nếu nói Macquarie bằng vào thân phận cùng huyết thống tại đại lục này mà đạt được địa vị, ta thà tin tưởng Coleman là dùng chính nỗ lực bản thân đạt được năng lực gần như ngang bằng với Macquarie!

Trong lúc chạy gấp rút khổ cực như vậy, hắn vẫn tùy tiện chạy ngay trước ta, thường thường nhắc nhở phía trước có cầu, phía trước đường có nhiều đá vụn, phía trước đường không nhìn tốt lắm...

Quá mệt mỏi, ta cái gì cũng không nghĩ.

Này là một thị trấn nhỏ, xung quanh trấn là một vùng đất rộng trồng cây đay, có vẻ còn có cây trà...

Đã nửa đêm, hắn mang theo ta, không vào trong trấn mà rẽ ra ven thị trấn—— Ở đây có thể nghe được tiếng sóng biển vỗ vào bờ. Nhà của hắn được tạo từ đá tảng, sừng sững đứng trên vách núi cao cao ngay cạnh biển.

Vách đá màu lam cùng sương mù ẩn hiện trong đêm, làm nổi bật ánh đèn vàng hắt ra từ bên trong ngôi nhà kiểu Anh quốc.

Dưới chân, từng đợt sóng đen như mực yên lặng vuốt ve bàn chân.

“Đến đây đi!” Hắn cười, dẫn đầu vung roi khiến mã đi lên con đường núi duy nhất.

Ta cũng vung roi, chăm chú đuổi kịp hắn.

(*): Macquarie = Mạch Gia Lợi —> Ba từ)

Vậy là em M nhà ta đã nhận ra tiếng nói thoi thóp từ trái tim =)) Anyway, chú S kia chả biết thế nào nhỉ?!

Miên hoa chủng thực viên – Thất Nguyệt

Tình hình là sau tết ăn chơi trác táng quá độ dẫn tới... việc gì cũng dồn đống =))

Dạo này bận tới mức phải đem bản qt tới lớp để edit (ôi đời =))) Mà chả dám edit cảnh H giữa đám cừu nên càng chậm hơn =)) Kết quả là thường xuyên kết thúc edit lúc nửa đêm dư lầy, cũng vì thế mà mắt mũi nó cũng k được ổn định nữa nên có kha khá lỗi mà ta chịu chả tìm ra. Cứ lúc đọc lại mấy chương trước thì tá hỏa mà đến lúc mò lại thì chả thấy đâu =)) Nên ta có việc nho nhỏ này nhờ các nàng : Lúc đọc làm ơn check hộ ta lỗi chính tả với (cảm ơn trước ^^) Nếu ai có đọc qua bản QT mà thấy chỗ nào nghĩa không đúng cũng chỉ ta. Nhiều lúc ta bị bí đến xoay xoay chả biết làm sao ế =)) Vậy nhé. Chúc mọi người đọc vui!! ^o^

17. Chương 17: Chủ Nhân Của Ta

CHƯƠNG 15: CHỦ NHÂN CỦA TA

Xuống ngựa, chân cũng đã cứng ngắt. Hắn cũng như ta, hoạt động chân hai bên trái phải, còn lắc lắc cổ chân, thô tục chửi bới: “Xương con mẹ nó muốn nát!” Ta cũng giật giật cái cổ, quả thực là cứng ngắt, lại vẩy vẩy cánh tay——

Cánh tay bị một thứ cứng rắn vướng một chút, đó là con dao găm ta cột vào mặt trong cẳng tay.

Này đã là một thói quen. Khi bọn ta bị đám cảnh sát bắt được liền biết bọn họ chỉ giữ chặt cổ tay bọn ta, khám xét vũ khí bên hông bọn ta——— nhưng dao găm buộc vào cẳng tay lại không bị bọn họ để ý khám tới. Nắm giữ một con dao găm có thể làm được rất nhiều việc!

Căn nhà giống như ở quê ta xây theo kiểu nhà dân Anh quốc nho nhỏ, cửa ra vào chỉ vừa đủ cho một người, có nơi treo quần áo cùng gương soi, chỗ để giày. Phía sau là một hành lang hẹp, dẫn tới phòng khách đang sáng đèn. Trời lạnh như vậy hẳn là nấu cơm chỗ lò sưởi đi? Hắn đi trước, dẫn ta vào phòng khách.

Phòng khách lát gỗ màu vàng đỏ ấm áp, ghế sofa cỡ lớn êm ái đưa lưng về phía cửa, có một người đang ngồi.

Nơi đây cũng trang trí bằng hoa tươi. Một bình sứ lớn đặt giữa phòng, bên trên cắm hoa hồng cùng hoa anh thảo, quanh bình còn dùng hình con diều để trang trí—— cùng một loại với hoa văn trên khăn quàng của đám người hầu của Macquarie... Hương hoa tràn ngập căn phòng...

Colleman tiến đến tủ trà bên góc phòng tự thân pha trà, thuận tiện hỏi một câu: Thêm chút đường với sữa chứ?

Người vẫn ngồi trên sofa đứng dậy, đối diện ta—— quần áo đơn giản, cổ áo tùy tiện mở rộng, mái tóc dài buộc gọn cao lên, con mắt đen tuyền nhìn chăm chăm ta...

Ta không nghe thấy tiếng Coleman pha trà đình đình, chỉ có tiếng thở dốc của chính mình át đi tất cả...

Phản bội? Hay chỉ là sợ hãi?

Ta chỉ biết thở gấp liên tục...

Tiếng tim đập kịch liệt, tiếng máu sôi sục, nhưng ta vô pháp nghe được bất cứ thứ gì ngoài chúng...

Ầm ầm ù ù, tia sét xẹt qua rèm cửa sổ... Tiếng sấm nổi lên tứ phía...

Chủ nhân của ta, đang đứng ngay trước mắt ta.

Không thể động, không thể nói, thậm chí ánh mắt cũng không dời đi được!

Nhìn hần, nhân thần hần thẳng tắp nhìn chăm chăm ta—— nhưng diện vô biểu tình... Chỉ là một cái nháy mắt cũng không mà nhìn ta...

Colleman pha hai tách trà, tự mình uống một tách, kia... tách còn lại không phải dành cho ta—— Bàn tay hần thô to nhẹ nhàng nâng bộ tách sứ, chuyển về phía Macquarie đang đứng trước mặt ta—— Đầu lưỡi hần có vẻ ngại nóng, cố ý tạo ra âm thanh lớn, uống trà.

Macquarie không tiếp trà của hần, chỉ lãnh đậm lắc đầu—— Coleman dùng tay còn lại nhắc cái tách đã có điểm nguội, lần thứ hai uống một hơi cạn sạch—— xoay xoay thất lưng một chút, thanh âm vui vẻ của hần vang lên:

“Được rồi! Người cùng Jack đáng yêu của người cứ ôn chuyện! Ta đi tắm, sau đấy nói chuyện của chúng ta.”

Hần đi qua, nắm lấy cổ tay ta, đem chúng vì bị kinh hách mà cứng ngắc trở lại—— hần dồn sức trở lại thật chặt, rồi đem ta đẩy ngã ra sô pha—— Hần đốt xì gà, hướng ta mỉm cười...

“Ok! Trước đem rằng hồ nhố xuống, miễn cho đả thương chủ nhân người —— nha! Jack đáng yêu —— mắt của người thật là đẹp! Không cam lòng?” Hần quay đầu lại, nhìn gương mặt vẫn lạnh lùng như trước của Macquarie nhiễm thêm một tầng thâm trầm, phảng phất sắp không chế không được. Phì cười, hần cất tiếng cười to bước ra khỏi gian phòng.

Còn ta, đã hồn xiêu phách lạc.

Macquarie đi tới bên ta, không ngồi xuống sô pha mà chỉ ngồi xổm —— trong mắt hần đột nhiên xuất hiện biểu tình...

Không phải phần nộ...

Mắt ta có phải hay không đã hồng?!

Trong mắt hần chỉ có nồng đậm bi thương —— tựa hồ là ta, hung hăng đâm hần bị thương... Bi phần không gì sánh được —— Ta nghe tiếng bản thân thở dốc, trong khi hần càng tới gần, ta liên tục thở dốc...

Giống như cả thế giới chỉ còn có thể làm được một việc này, ta cứ thở dốc liên tục.

Cái gì cũng nghĩ không ra...

Ta như một con cún, kịch liệt thở hổn hển...

Trong đầu trống rỗng.

Hần đột nhiên quỳ gối lên thảm, chỉ có ở tầm cao này, hần mới có thể đem ta ôm vào lòng ——

Thân thể hần run rẩy, không biết là vì phần nộ hay vì đau thương?!

Hần gắt gao ôm lấy ta, đem mặt tiếp xúc lên tai ta...

—— Ta thở hổn hển đến run lên bần bật, dẫn dụ cả hần, dần dần, hơi thở bọn ta dồn dập hòa thành một thể... Hần cùng ta, kịch liệt thở dốc —— Chúng ta gắt gao dựa sát vào nhau, ***g ngực phập phồng kịch liệt, một loại tình tự không hiểu cũng không thể hình dung tựa như làn sóng lớn, đổ ập lên ta——

Hoang mang cùng sợ hãi, liều mạng chạy trốn, một ngày một đêm, để làm cái gì?

Hoặc là, thống khổ như vậy, vào lúc này một cái ôm là có thể chữa khỏi?

Đầy dọa thân thể đến như vậy là vì cái gì?

Ta không rõ...

Hần cũng không rõ đi?

Chỉ biết, hần cứ như thế không nói lời nào, ôm ta. Thân thể hần rất ấm, tay rất nóng, mặt rất nóng, môi rất nóng...

Trên vai truyền đến một trận đau đớn——

Hắn hung hăng cắn vào vai ta... Dồn sức... Ta chỉ có thể vừa thở dốc vừa cảm nhận rằng hắn ngập sâu vào thịt, chảy máu...

Dường như chỉ có lúc này, ta mới thấy bình thản. Mặc cho hắn cắn ta, mặc cho máu chảy vào khoang miệng hắn. Nếu có thể nói, ta cực độ mong muốn hai tay có thể tự do, nhưng chính mình cũng có thể thoải mái tựa vào ôm ấp của hắn ——!

Này cũng không phải vì hắn thích đau đớn. Ta nghĩ vậy. Nơi da thịt tiếp xúc với răng hắn run run, ta nghĩ, này chỉ vì hắn quá cô độc —— Hắn thích nghĩ cách làm cho ta đau đớn, tin tưởng nơi hắn —— hắn là một người rất biết kiềm chế. Trước khi có ta, hắn cùng đám nữ nhân trên giường luôn là một vẻ lãnh tĩnh, hoàn toàn lấy tâm tình đùa bỡn mà thoải mái sử dụng thân thể bọn họ...

Còn ta, hắn luôn trực tiếp dùng thứ cơ thể hắn cần, cắn, quất, ngay cả đụng chạm, hắn dùng những... hành động này, nhưng ta hiểu tâm tình hắn...

Không phải hắn thích đau đơn, mà hắn yêu thích, đau đớn nơi ta.

Hay là, chỉ có đau đớn như vậy, mới tạo cho hắn, một loại an tâm.

Hắn cần, mặc cho máu chảy xuống vai ta...

Chảy vào trong tim.

Khi hắn buông ra, hàm răng đã nhiễm đầy sắc đỏ của máu.

Mà ta, ta nghĩ biểu tình của mình đã thay đổi —— Hắn nhìn ta, nhãn thần mê man mà chuyên chú, hắn nhìn ta, vuốt ve mặt ta —— Cái đụng chạm đó là cỡ nào ôn nhu, tim ta nhói lên, từng kích từng kích xuyên vào...

Nhưng ta không cần nhẩn nại nữa...

Đau. Ta nhắm mi, mở miệng, thản nhiên tiếp nhận đau đớn...

Ta nằm ngửa trên sofa, nhìn hắn, vì đau đớn hắn dành cho mà cúi đầu thở hổn hển —— Rồi hắn nâng cằm ta lên —— máu ta thì ra là có vị đạo như vậy a... Đầu lưỡi hắn dính đầy thứ máu tanh nồng... Mùi vị ngon chứ? Chủ nhân của ta...

Ta biết, chúng ta đã hòa làm một.

Không chỉ trích, cũng không tha thứ.

Nhưng chúng ta lúc này, có chút gì đó đã không giống trước.

Sau khi môi hắn ly khai, ánh mắt hắn vẫn như trước không dời đi.

Có thể cảm nhận được ánh mắt đen láy của hắn chạm tới từng phân trên mặt ta —— Hắn nhìn ta, tựa hồ còn có chút khẩn trương, mà ta cực độ thả lỏng. Ta hẳn là nên hạ thấp mi mắt thỉnh cầu hắn tha thứ a? Không. Ta sẽ nhận lấy nghiêm phạt bản thân phải nhận, nhưng hiện tại không được, không cần thiết.

Ta chỉ nhìn vào mắt hắn, nhưng hắn cũng có thể thấy rõ ánh mắt ta.

Rồi ta hạ thấp ánh nhìn, toàn tâm toàn ý, dùng lời nói sâu tận trong lòng, bằng tiếng Anh:

“Chủ nhân...”

Ta không nhìn ánh mắt hắn, chỉ nghe được trong cổ họng hắn phát ra thanh âm khàn khàn, thậm chí cũng không nghe rõ đây là từ gì. Nhưng hắn lại một lần nữa khẽ sát lại, liếm lên đôi môi khô nóng của ta —— Hắn gât gao bao phủ lấy môi ta, trước sau phát ra thanh âm không rõ ràng kêu tên ta:

“Jack...”

“Cảm động quá a... Ha hả, Jack, người là đang cầu chủ nhân người tha mạng sao?”

Colleman mang một thân nhiệt khí xuất hiện, hắn hứng thú loay hùa nhìn vết thương trên vai ta, rồi ha ha cười rộ lên: “Quả nhiên dọa người! Macquarie! Người là muốn ăn thịt người? Jack đáng thương!”

Hắn ngồi vào sô pha, tiếp tục cầm lên tách trà đã nguội uống xuống. Macquarie cũng ngồi xuống... ở một ghế khác. Gương mặt hắn, phủ kín một tầng băng lãnh.

——- Coleman yêu cầu cái gì sao? Macquarie phải vì ta mà trả cái giá gì?

(Từ đoạn này Coleman = hắn, Macquarie = y cho dễ phân biệt)

Sắc mặt Macquarie tái đi né tránh đường nhìn của ta, thế nhưng Coleman cũng không bỏ qua ánh mắt ta.

Hắn vươn một tay, cánh tay không dài, nhưng lại có thể đụng tới Macquarie —— tay hắn, đặt trên tóc Macquarie—— mà Macquarie cũng không tức giận...

Ngón tay hắn rất thô, từng chút một rờ xuống, *** loạn sờ soạng tai Macquarie, tựa như đây là tính khí của Macquarie mà xiết lấy, chà xát... Gạt hắn ra a! Chủ nhân!

Nhưng Macquarie chỉ lãnh nghiêm mặt, ngay cả tránh cũng không tránh.

“Jack, người chính là vận cuộc của bọn ta...” Coleman đứng lên, đem tách trà đặt xuống. Hắn cởi áo choàng tẩm trên người, cơ thể thô đen mà rắn chắc lộ liễu phô bày. Hắn đứng bên người Macquarie, đưa tay luồn vào bên trong áo—— lần tìm... Macquarie nghiêng đầu đi, Coleman liền một đường vạch áo y sang hai bên, lộ ra vùng ngực——

Hắn cười, nhìn ta, chỉ nhìn ta, nhưng xuống tay không chút lưu tình nắm lấy đầu nhũ Macquarie, néo nặn kích thích nó...

“Người theo ta trốn là ta thắng! Macquarie sẽ bị ta hảo hảo thưởng một lần—— Đây chính là việc vô cùng hiếm a! Macquarie, người ghét nhất là bị nam nhân thưởng, không phải sao? Nơi kia hắn là “xử nữ” đi?... Nghe nói người Pháp nơi đó đều rất tuyệt!...”

Cái gì——?

Ta muốn kêu lên!

Không được!

Ta phải nói cái gì mới được!

Macquarie nhắm lại mắt, tùy ý Coleman cởi bỏ y phục chính mình—— Y cắn chặt môi, cắn đến chảy máu...

Coleman một bộ không ngại có ta làm khán giả...

Hắn giống như đang biểu diễn, lần sờ từng chút một. Dùng đầu lưỡi thô ráp của hắn nhấm nháp thân thể Macquarie—— vùng ngực bằng phẳng nhô lên đầu nhũ đã biến màu đỏ sậm, nắm lấy vùng tóc đen óng sau đầu y mà đè ép lên... Macquarie cắn chặt môi không muốn rên rỉ ra tiếng...

Coleman dùng ngón tay luồn vào quần bò Macquarie—— Macquarie ngẩng đầu lên, mặc hắn gặm cắn. Bọn họ lăn xuống khỏi sô pha, ngay trên thảm cách ta năm bước, Macquarie bị đặt trên cái thảm có thứ hoa văn tiên diễm...

——Ta không muốn!

Ta không biết bản thân đang phẫn nộ vì cái gì...

Thế nhưng không được! Người tuyệt đối không được đối y như vậy! Y là... Y là...

Y cao trào chỉ ta được nhìn—— thân thể y chỉ ta được sùng bái——- tình khí y chỉ trong cơ thể cùng miệng ta đạt được cực khoái—— thân thể y, thân thể y—— Y là chủ nhân của ta, y là của ta, y không phải người người được quyền làm nhục!

Ta điên rồi. Y điên rồi, Macquarie đã sớm điên cuồng...

Thế giới này cũng điên rồi.

Mưa hòa gió đan xen lẫn lộn, thế giới này, điên cuồng muốn chết!

...

..

.

tong tong *chùi chùi mép* *tâm hoa nô phóng*

~~Thứ lỗi nàng nào đang buồn khổ cùng với bé Jack nhá. Ta là ta không kiềm nổi thú ténh của mình =)) Không hiểu sao ta thấy vô cùng thích thú khi thấy cháu Macquarie bị đè =))))))))))))) Như kiểu Kyo (Samurai Deeper Kyo) bị cái thằng chú hay bác j của thằng Mikhail (viewfinder) đè ra ấy =)) Ta rất là vui))))))))))))) *nửa đêm gào thét*

Hậu trường: Trong lúc edit gặp được kha khá tình huống hay ho ra trò. Tựa như ở khúc trên kia. Lúc Coleman gọi tên Jack, thực chất trong bản QT là “tiểu Kiệt Khắc” = Jackie = Jackie chan = Thành Long =))))))))))))) Dô ôi, vì cái lí do nhạy cảm đây ngẫu hứng này nên ta mạn phép cắt cái chữ “tiểu” đáng thương kia)

Còn một khúc nữa, giữa lúc đang edit thì ta hắt xì““ một cái, vậy là rớt cái tai nghe xuống bàn phím, và nó tạo ra cái dòng này :

Ta lăn ra cười nghiêng ngả luôn =)) Đến cả cái tai nghe nó còn hiểu tâm trạng của bé Jack nữa cơ đấy =))

Miên hoa chủng thực viên – Thất Nguyệt

Đọc tiếp nào

18. Chương 18: Thế Giới Sụp Đổ

CHƯƠNG 16 : THẾ GIỚI SỤP ĐỔ

Tay giãy giụa trong dây thừng —— ta có dao găm, giờ chỉ cần một tay thoát ra là tốt rồi!

—— Ta muốn giết người!

Trong đầu một mảnh hỗn loạn, trận trận mê muội tập kích ta, tựa hồ đầu đang quay cuồng... Giống như tiếng thở dốc của Macquarie, khuất nhục cùng kiềm nén nhượng trước mắt ta một trận tối sầm...

Ta tận lực không để lộ vẻ hoang mang cùng thất thố.

—— Ta rất muốn gào lên, nhào tới đập nát gã nam nhân ghê tởm kia! Hét lớn lên, thậm chí dùng chân đá hắn...

Nhưng ta không làm như vậy.

Tay bị trói rất chặt. Kỹ thuật buộc của Coleman rất khá, nhưng sợi dây rất thô, cổ tay ta miễn cưỡng có thể hoạt động—— Hắn tựa hồ cố ý hưởng thụ vui thích trên thân thể Macquarie, đem cơ thể y xoay lại, khom xuống, tiếp tục *** loạn thưởng thức thân thể phía dưới hắn...

Ta đem đường nhìn di chuyển qua phía khác, cố gắng chuyên chú vào tay mình.

Nút buộc này tương đối rộng... Ta cọ cọ, vùng da trên cổ tay đã rách toạc, vết thương trên vai vẫn còn đang chảy máu... Nhưng ta cố sức dịch chuyển cổ tay, từng chút một đem tay mình rút khỏi trói buộc...

“Kêu lên a... Macquarie, quỳ hảo chút, ta cũng không biến thái như người —— thả lỏng, ya không muốn thấy máu.”

Hắn vừa nói vừa nhấc thân thể Macquarie đặt lên sô pha—— vừa rộng vừa dài, hình con diều màu vàng kim trang trí trên tấm đệm mềm mại, mặt Macquarie bị đặt lên trên nó... Ta chỉ có thể xuyên qua một khe rất nhỏ trên cơ thể Coleman nhìn thấy gương mặt tái nhợt của y—— y nhắm hai mắt lại, nhưng che dấu không được sắc mặt bị chà đạp tới nhẵn không được nữa——

Colleman vuốt ve chân y... Hai tay đặt trên cặp mông trắng nõn của y—— Ba! Loại võ này có thể làm thả lỏng cơ thể đi? Colleman dường như chưa thỏa mãn lại tiếp tục dùng ngón tay vói vào, đồng thời vuốt ve đùi trong y...

Một đạo sấm sét xẹt qua bầu trời...

Ta dùng sức giãy giụa tay!

Colleman cứng người—— ta cần môi, chỉ cách có năm bước!

Tay phải luồn vào cánh tay trái, nhẹ nhàng không tiếng động rút ra con dao găm...

Ta đột ngột nảy người lên——

Nhào tới phía đối diện, một nhát đâm vào sau thắt lưng hấn——

Thân thể hấn nặng nề rơi xuống, kéo theo Macquarie cùng lúc ngã vào sô pha—— Ta không ngừng, dao găm rất nhanh ở trên cái lưng thô dày của hấn dứt khoát cắm xuống...

Máu như mũi tên bắn ra...

Trên người ta toàn bộ nhiễm đầy máu hấn phun lên...

Trên lưng Macquarie cũng dính đầy máu hấn...

Colleman, giống như ... một con heo, nhận đại khái hơn hai mươi nhát dao cuối cùng không còn nhúc nhích—— Ta một cước đem hấn đá văng.

Macquarie thở hổn hển một lúc rồi trở mình lại.

Trên mặt hấn tràn ngập mệt mỏi. Nhìn thoáng qua cái xác chết không nhắm mắt một cái liếc mắt—— hấn thậm chí không có lau qua một chút máu vương trên người, chỉ nhìn ta, nhìn máu trên người ta cùng dao găm... Sau đó hấn thở dài một hơi:

“Người làm ta rước vào cái đại phiền toái... Jack...”

Dao găm trong tay trượt xuống...

Cảm xúc vui sướng đến điên cuồng này làm hấn nói cái gì ta đều bỏ ngoài tai—— trực tiếp nhào vào ôm ấp nơi hấn, mặc dù hấn thoát nhìn còn mỗi mệt hơn so với ta...

Người ta đầy mùi máu—— bên cạnh là xác chết, ta sờ soạng hấn, từ cổ đến cái lưng rắn chắc... Rất nhanh hấn đã phản ứng lại, tinh khí trướng lên cọ sát bên ngoài quần bò ta... Toàn thân ta vẫn nguyên bộ quần áo, còn hấn thì trần trụi...

Hấn nắm lấy, từ dây lưng bắt đầu thô lỗ xé rách quần áo ta cùng mấy thứ linh tinh... Nắm trụ tinh khí đang bùng bùng nhiệt khí của ta... Còn vết răng trên vai ta—— hấn vừa đem môi đặt lên vừa mút vào—— thẳng đến khi ta đau đến toàn thân run rẩy...

Ta ngậm lấy môi hấn, nơi này có mùi thuốc lá của tên Colleman thô lỗ kia—— ta ma sát môi hấn, nghĩ muốn đem thứ mùi này hoàn toàn xóa đi... Còn có cổ hấn, nó bị cắn, dính đầy nước bọt cùng dấu răng... Ta liếm lộng, không bỏ qua đầu nhũ hấn...

Hấn cúi đầu thở gấp, nằm lại xuống sô pha.

Ta quỳ xuống, ngậm lấy tinh khí hấn.

Nơi này bị gã kia chạm tới xuất hiện mấy vết hồng ngân chói mắt—— Ta cảm nó, ngậm lấy tiền bưng—— vuốt ve phần gốc rễ... Khí quan trướng lớn mang theo mùi vị quen thuộc, có một chút mùi ẩm ướt không giống với mùi nước hoa bình thường—— hấn là mùi da của yên ngựa đi? Hấn cũng phải chạy đi thật lâu mới có thể đến trước chờ bọn ta?

“Nga... Jack...” Hấn chạm vào tóc ta, đem chúng nắm chặt lại, đâm vào thật sâu trong cổ họng ta...

—— Hấn là mang theo loại tâm tình gì nhìn ta?

Đầu lưỡi quần lấy, thỏa thích hấp dục hần...

Hần mang theo dạng tâm tình gì nhìn ta cùng Coleman tiếp xúc? Hần dùng ánh mắt gì nhìn biểu hiện của ta mấy ngày nay? Tại trên giường, tại thư phòng, những nơi chúng ta làm tình, những lúc ấy, hần mang theo tâm tình gì, nhìn ta điên cuồng lần cuối cùng?

Buổi tối kia, cái đêm ta chủ động ôm hần...

Ta không nghĩ, không thương tâm, nhưng nước mắt bỗng nhiên không khống chế được mà rơi xuống...

Hần nâng mặt ta lên—— khi ta liếm tới âm nang hần, phát hiện nơi kia chảy máu—— vì bị xuyên vào đi? Ta dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào một chút... Toàn thân hần bỗng run run...

Ta nâng chân hần lên, đầu lưỡi luồn vào—— quả nhiên dính đầy máu tanh... ta liếm, đem số máu bên trong từng chút một nhẹ nhàng liếm đi...

Chân hần cong lên, thở hổn hển, than nhẹ, nhượng ta liếm...

Ngập trong mũi đều là mùi máu tươi.

Ta ngồi trên người hần, quỳ lên mặt đêm—— Hần ôm lấy thắt lưng ta, tiến vào rất khó khăn—— Ta không tự chủ được co rút lại, hít sâu, cong người lên, thân thể hần cũng căng cứng—— Mặc kệ đi! Mặc kệ tất cả!

Cũng không nghĩ chạy trốn, không nghĩ tới hậu quả!

Chúng ta chỉ là hết sức điên cuồng, ý đồ kết hợp thành một...

Ta chỉ cảm thấy ta cần hần—— Nơi kia vẫn lưu giữ dịch thể ẩm ướt nóng cháy từ cái đêm cuối hần để lại trong thân thể ta—— Hần ôm lấy vai ta, kéo ta về phía hần—— Mái tóc đen tuyền của hần cọ cọ lên vai, ta cúi đầu xuống, mặt chúng ta liên tục ma sát lấy nhau, hô hấp cho nhau mê hoặc...

Ta để hần tiến vào sâu trong cơ thể ta... Chúng ta không di chuyển, yên lặng, cứ như vậy kéo dài thời gian mập mờ...

Tay hần tại đầu nhũ xoay vòng... Đầu lưỡi hần cùng ta quấn lấy nhau... Tính khí cứng như thép của hần mạnh mẽ di chuyển trong thân thể ta—— đầu đỉnh thô to va chạm lên tròng vách, khiến ta cảm giác thân thể cơ hồ sắp phân thành hai nửa...

“Nga... Jack...” Hần ngậm lấy tai ta, một bên thì thảo một bên thì mỉm nhay cắn...

Sau đó hần bắt đầu chuyển động thắt lưng—— đầu gối ta cũng phối hợp run rẩy... Theo tiết tấu hần, ta di chuyển hạ thân, co rút lại, miễn cưỡng xóc nảy theo hần...

Mùi vị trên người hần vây quanh ta... Hần dùng lực chuẩn xác cấm thứ thô ngạnh kia nhượng ta thống khổ khó nhịn...

Tinh khí ta bắt đầu trướng đến phát đau...

Hần không có hứng thú đi chiếu cố nó, mà giống như đang hưởng thụ mà tăng nhanh hơn tốc độ xuyên xỏ—— khiến tinh khí ta giống như con cá bị gò bó mà bật nhảy lên.... Rồi bị hần mạnh mẽ bắt được, tóm chặt lấy, thô bạo đem ta từ trên người đặt xuống dưới——

Ta nằm lên sô pha, chờ mong hần chuyển động, tinh khí hần từ phía sau đâm vào thật sâu, hung hăng, toàn bộ xỏ xuyên ta...

“Ân! Ân! A——!” Ta cố kiềm nén thanh âm, nhưng vẫn không che giấu được tiếng rên rỉ...

Có thể cảm nhận được tinh khí thô ngạnh của hần mãnh liệt đâm đến nơi tận cùng—— Ta chỉ có thể túm chặt lấy sô pha, bên cạnh là tấm thảm chứa cái xác vẫn tuôn ra máu tươi dơ bẩn...

Hắn điên cuồng...

Thế giới sắp sụp đổ...

“Jack... Để ta thấy người tan vỡ—— Đúng... Cứ co rút lại như vậy!” Hần rên rỉ, thở hổn hển nói...

Toàn bộ hạ thể đều di chuyển... Ta liều mạng ôm chặt hắn... vĩnh viễn như vậy... vĩnh viễn ở trong thân thể ta...

Thăng đến khi thể giới tiêu thất.

Khi chúng ta rời khỏi căn nhà, mưa bắt đầu nhỏ đi.

Hắn mang theo ta, thậm chí không để ta cưỡi con ngựa khác, hắn cùng ta đem ngựa từ trên vách núi đi xuống bờ sông—— Chúng ta dắt ngựa, đi dưới cơn mưa lạnh.

Hắn cùng ta đi, một bước nông một bước sông, trên con đường lầy lội—— ta bước không được ổn định. Ta dù là nam nhân nhưng bốn ba vài ngày như vậy sớm đã mệt mỏi không chịu nổi. Ta cơ hồ muốn ngã gục xuống...

Hắn bắt được ta, sau đó hắn lên ngựa, đem ta đặt lên phía trước yên ngựa—— Ta gắt gao ôm cổ hắn, đem bản thân cuộn vào lòng hắn...

—— Ấm áp nơi hắn truyền tới—— tốc độ cũng rất thận trọng...

Ngựa chạy băng băng, trong đêm tối, trong cơn mưa.

Ta không biết vận mệnh mình sẽ ra sao.

Cũng không biết ta sẽ vì sai lầm của mình mà chịu nghiêm phạt thể nào...

Ta chỉ biết tại thời khắc này, hắn dành cho ta bất luận cái gì, ta đều cam tâm tình nguyện. thật tâm tiếp nhận.

Chủ nhân của ta.

New Orleans.

Tay ta bị trói trên giường—— chúng ta đã vui vẻ tròn một ngày, hiện tại hoàng hôn tím thẫm đã phủ xuống.

Mắt ta vẫn bị che, khi bị hắn chạm vào, thân thể chỉ có thể oằn mình rên rỉ, điên cuồng làm tình, ta giống như đã tan vỡ, từ trong ra ngoài đều nồng đậm ái dịch của hắn... Hắn túm lấy ta, tựa như bắt con ngựa đang chạy băng băng dừng lại, đem ta ôm lên con thuyền đã chờ sẵn tại một bờ biển... Ôm chặt lấy ta. Lúc này, ta không muốn rời khỏi ôm ấp nơi hắn.

—— Chúng ta từ Mobile dọc đường biển trở lại New Orleans.

Colleman cùng hắn đặt cược: Ta từ đầu tới cuối vẫn là của Macquarie. Hắn đánh cược bất quá là thân thể Macquarie, sau đó Coleman sẽ y theo ước định đem ta trả cho Macquarie...

Hiện tại, hắn xuống giường.

Cởi sợi vải bịt mắt ta xuống, gương mặt hắn bình tĩnh mà tự tại.

“Jack...” Ngón tay hắn chạm vào môi ta—— nơi ấy trơn ướt, bị môi cùng lưỡi hắn an ủi qua vô số lần...

“Jack” Hắn lần thứ hai gọi.

Ta ngược mắt, một tia ánh sáng cuối ngày toàn bộ chiếu vào trong mắt ta——

“Vâng, chủ nhân...” Ta giống như thở dài mà trả lời hắn...

“Vĩnh viễn là của ta, được không... Jack——” Hắn ôm lấy đầu ta, tại tóc ta yêu thương thì thảo...

“Vĩnh viễn ở bên ta, vĩnh viễn. Từ nay về sau, ta vĩnh viễn sẽ không để người lại trốn khỏi ta.”

“Vâng, chủ nhân.” Ta đáp ứng, toàn tâm toàn ý đáp ứng.

Ánh bạc trên đầu ngón tay hắn là tia sáng cuối cùng ta thấy trên thế giới này——

Mắt tựa hồ bị cái gì đâm vào—— cũng không đau lắm... Hắn vừa bắt ép ta uống thứ gì đó... Một điểm cũng không đau...

Sau đó là mắt trái—— một chút đau đớn.

Không có gì tồi tệ hơn.

“Vĩnh viễn, người sẽ không còn muốn ly khai ta. Jack... Jack của ta.”

Hắn gắt gao ôm lấy ta.

Thế giới có chấm dứt, cũng vẫn gắt gao ôm lấy ta.

Miên hoa chủng thực viên :Vĩ Thanh

Ta là nô lệ của Macquarie Sri Lanka.

Từ tim tới thân thể, từ sợi tóc đến bàn chân, từ da thịt tới linh hồn...

Hoàn toàn thuộc về hắn, chủ nhân của ta, Macquarie.

Nếu hắn không cho ta nước, ta chết khát trong bóng tối,

Nếu hắn không ta bánh mì, ta chết đói trong bóng tối,

Nếu hắn không hôn ta, ta chết trong cô độc,

Nếu hắn không ôm ta, ta đau khổ rơi lệ.

Nếu có một ngày, hắn chán ghét ta,

Ta ở trong bóng tối này, lặng lẽ chết đi.

Nhưng, ta không yêu hắn.

Ta là nô lệ của hắn, ta là nô lệ của người, người là tất cả của ta.

Ta chỉ thuộc về một mình người, chủ nhân của ta, Macquarie.

Toàn Bộ Văn Hoàn

Vậy là một bộ nữa đã xong. Làm xong lần nào thì cũng như lần nào, đều buồn buồn. Bé Jack thực sự là bị mù rồi a. Tới tận giờ thì chính ta cũng mới đọc xong bộ này (choáng =))) Cầu cho tình yêu của 2 đứa trường tồn như cái tâm lý biến thái của ta. *thở dài* Phải dừng rồi a...

P/s: Có ai để ý là bé Jack trữ hàng trong người qua mấy ngày cũng không bị tiêu chảy hơn???! Thực khâm phục bé!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mien-hoa-chung-thuc-vien>